

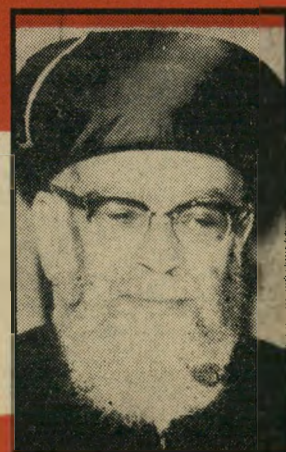
העולם הזה

טרור ופוגרום

השערוריה הסודית
בלישכת הרב הראשי

צמרת
 המדינה
 משתדלת
 להסתיר

בימים האחרונים מאמרים על הנעשה ב-
כנסת.
כך כתב דניאל בלוק, דובר סיעת מע"י
וכתב דבר, אחד המשקיפים המפוכחים
ביותר בכנסת (דבר, 9.8):

"ניתן לקבוע דיאגנוזה, כי הכנסת הששית
לוקה באכזריות ביה"י..."

...אינני נימנה עם מעריציו של אורי
אבנרי, ואני חוזק על מרבית השקפותיו.
אולם אינני יכול שלא להעריך את העובדה,
כי הוא היחיד המצליח להרגיז 119 חברי
כנסת.

"ויש על מה להתרגז. הוא בכוחו בלבד
(פרט לסיוע שקיבל מחוק-לשון הרע) הצליח
להיבחר לכנסת, ובבית הוא מעסיק את
הכנסת יותר מכל סיעת גח"ל, וזאת למרות
כל הנסיגות לצמצם את פעילותו ואת אפשר
רויות הופעתו מעל הדוכן. כי כשט שניבחר
לכנסת לא בזכות האידיאולוגיה המדינית
והכלכלית שלו, כך גם עיקר פעילותו איננה
בתחום זה, והוא משכיל להעלות נושאים
המעסיקים את הציבור, ללא הבדל השקפה
או מפלגה.

"כך, למשל, אימץ לעצמו את שאלת ה-
טרמפים לחיילים. אין שום סיבה בעולם
שחברי-כנסת מסיעת
העבודה לא יטפל
בבעיה זאת. אולם
איש לא עוסק בזה,
ואבנרי, בחושו הדו-
רש, מאמצה לעצמו.
כסיעת-יחיד הוא
יכול לפעול במהירות.
רות. הוא אינו צריך
להתייעץ עם אף
אחד, ואינו נזקק ל-
אישורים של הנהלת
סיעה וקואליציה,
תהליך מסורבל ה-
מסוגל לשתק כל

לוי

מרץ ויוזמה של חברי-כנסת נמרץ ופעיל.
בסופו של דבר, לא אתפלא אם בבחי-
רות הבאות יקבל אבנרי יותר קולות בזכות
פעילותו בעניין הטרמפים לחיילים, מאשר
בגלל דיעותיו על עתיד השטחים; וגובה
ארובת רדינג יספיק יותר מאשר אורך
הגבולות."

אחרי מחמאה זו של איש דבר, באה
תוספת מפי איש למרחב, שלמה סנה. בסקרי
רה מקיפה ויסודית (למרחב, 16.8) קובע
עיתונאי מומחה זה:

"עיקר הסמפרנט האופוזיציוני שמור,
אם כן, לסייעת זעירות, ובמיוחד המרכז
החופשי (3 חברים) והעולם הזה (חבר
אחד). ההתרשמות מן היציע היא שזו ה-
אחרונה, כלומר אורי אבנרי, עושה את
מלאכתו ביתר יעילות וענייניות..."

...סיעת העולם הזה הצליחה, הודות
לניצול יעיל וגבוה של תקנון הכנסת, להשיג
לוח פעמים רבות על הדוכן.

"מתקבל הרושם, כי האופוזיציה
זיכיה היחידה הראויה לשמה
היא סיעת העולם הזה."

★ ★ ★

**אני מעתיק קטעים אלה בכוונה, כדי
להרגיע קוראים כמו חנן ברירון מנתניה,
שכתב לי דווקא השבוע את המכתב הבא:**
"אני קורא כל שבוע את הדו"ח לבוחר
של אורי אבנרי, מפני שזה חומרי-קריאה מר-
תק. לא תיארתי לי כי הכנסת יכולה להיות
מקום כלי-כך מעניין, כפי שהיא מצטיירת
מתאורים אלה.

"אבל לא פעם אני מקבל את הרשע כי
התיאור הוא קצת מופרז. האם יכול להיות
שסיעה של אדם אחד עושה את כל הדבר
רים האלה בודאי יש בתיאורים האלה
הגזמה גדולה."

התשובה כלולה בדו"ח הנ"ל של דבר:
למרחב, שני עיתונים שבדודאי אינם מתכוו-
נים לעשות תעמולה לח"כ המסויים. ולמען
הצדק, יש להזכיר שם שהוחסר בכל הרשי-
מות האלה: שמו של עו"ד אמנון זכרונאי,
היועץ הפרלמנטרי של הסיעה, הנושא ב-
חלק חשוב של העול.

פוביה — הפרעה נפשית המתבטאת
בפחד שאי-אפשר להתגבר עליו בפני משהו.

איש בן

אם יש לך מכשיר טלחיוזה, בודאי
ראית, ביום החמישי שעבר, את יומן ה-
חדשות, שבו תואר היום האחרון של מושב
הכנסת.
אני מודה שקטע זה הדאיג אותי מאוד —
לגבי עתיד הטלחיוזה.

אם תנחם מה שראית באותו קטע, תזכור
כי הראו לך: שני גוממים בעת ויכוח, צילום
מקורב של גולדה כאיר צוחקת, סדרנים,
שומרי-הכנסת, מטאטאים.

ומה לא ראית?

אם תעבור שוב על הרשימה, תשים לב
לפרט המאלף: בכל הקטע הזה לא הראו את
המראה הפשוט והיסודי ביותר. לא הראו
לך את אולם מליאת הכנסת בעת הישיבה.
ומדוע לא הראו? מדוע צילמו גוממים
בוויכוח, ואת גולדה מאיר בשעת אותו
ויכוח — ולא תמונה כללית של האולם
באותו רגע?

לכך יכולה להיות רק סיבה אחת: מפני
שאולם המליאה היה כימעט ריק.

הקריין רמו על כך כאשר אמר כי חברי-
כנסת רבים כבר נסעו לחו"ל, ולכן היתה
הנוכחות מעטה.

אבל זו פשוט אינה אמת. הנוכחות לא
היתה פחותה מן הרגיל. היא היתה בדיוק
כרגיל: בין תריסר לעשרים חברי-כנסת.
מדוע לא להראות את האמת? מדוע מנסים
לטשטש את המציאות? האם זהו אות לבאות
על המסך?

אני רוצה לקחת שלא.

★ ★ ★

**מכיוון שלא הראו את אולם המליאה,
לא ראית את חברי-הכנסת האחד שהוא נוכח
בכל יום ובכל ויכוח, ושישב באולם גם
באותו רגע.**

אבל אותו חברי-כנסת הוזכר בכל זאת
באותה תוכנית — בעקיפין. כי כאשר
רואיין יו"ר הכנסת, קריש לוז, היה כימעט
כל פסוק מדבריו תזכורת לאותו חברי-
כנסת. (אגב, את הדברים אמר לוז בי-
דבריהם שלו למושב. וחבל, כי היה
זה נאום-תעמולה מובהק של מע"י. אפשר
היה לקחת כי יו"ר הכנסת לא יישא בעת
תפקידו נאומי-תעמולה למפלגה מסויימת,
אפילו כשזו מפלגתו שלו.)

כי מה אמר לוז? אם תנסה לזכור את ה-
דברים, יבלטו הנקודות הבאות:

● היו"ר התלונן על כי רבו לאחרונה
סיעות היחיד. הוא אף מנה אותן, לפי סדר
בכירותן: העולם הזה, מק"י, קידמה ו-
פיתוח, הרשימה הדרונית, דויד בן-גוריון,
שלמה כהן-צידון.

כל הסיעות האלה, מלבד מק"י, נולדו
כסיעות-יחיד אחרי הבחירות. מדוע? מפני
שהח"כ המסויים נתן דוגמה של פעילות,
שהטביעה את חותמה על הכנסת כולה.
מכאן הרצון לחיקוי.

● היו"ר התלונן על ריבוי השאלות.
אין זה סוד כי השאלות, שהיתה בכל
חמש הכנסות הקודמות עניין של מה-בכך,
הפכה בכנסת הזאת למכשיר פרלמנטרי
מרכזי. מיספר השאלות גדל פי ששה או
פי שבעה. ואין זה סוד כי אשם בכך:
הח"כ המסויים, שהמציא בראשית הכנסת
הנוכחית שיטה חדשה של מלחמת-השאל-
ות.

● היו"ר התלונן על מיעוט הנוכחות בכנסת.
זהו נושא מרכזי במאבק הח"כ המסויים,
מאז יומו הראשון בכנסת. מאבק זה הגיע
לשיאו הראשון כאשר דחתה הכנסת פה
אחד את הצעת-החוק שלו, שבאה לחייב
נוכחות-מינימום ("קחרום") בכנסת.

● היו"ר התלונן על כי קטן מיספר
ההצעות לסדר-היום שנשמעו, וטען כי גרם
לכך ריבוי הנאומים להנמקת הימנעות
מהצבעה. בכך הפך היו"ר את הקערה על
פיה. האמת היא זו: בגלל פעילות הח"כ
המסויים עוד בראשית הכנסת הנוכחית,
בשטח ההצעות-לסדר-היום והצעות-החוקים,
החליטה סיעתו של היו"ר להגביל פעילות
זו, על-ידי המצאת שיטה מחוכמת של מיכ-
סות. כתוצאה מכך המציא הח"כ המסויים
שיטה חדשה של הפיכת נאומי-הימנעות
כתחליף להצעות-לסדר-היום. רוב הסיעות
האחרות אימצו לעצמן מאז שיטה זו.

★ ★ ★

לא הזכרתי את שמו של הח"כ ה-
מסויים, כי גם יו"ר הכנסת וגם הטלחיוזה
נמנעו מלעשות זאת.

לא כן שני עיתונאים חשובים, שפירסמו

לסילוק מוחלט של קשקשי-השיער תאומי ZP11 של "רבולון"

השמפו החדש,
וקדם השערות המוכר,
נוחים לשמוש, מבטיחים
תסרוקת מסודרת,
מקנים זוהר לשער,
ומעניקים לחות לעור
הקרקפת ולשער
ומעל לכל —
מדברים את
נגע-הקשקשת.

לאשה, לגבר,
לנוער ולטף
תאומי ZP11 של רבולון-
מבטיחים את סילוק
קשקשי-השיער לעד...

עכשיו! הבחירה בידך REX RIAM מכונת הגילוח תוצרת שוויצריה

אני הח"מ מזמין מכונת גילוח "רקס" נטענת /
חשמלית ומצרף כדמי קדימה צ'ק / המחאת
דואר ע"ס 10 ל"י.

את יתרת הסכום אפרע ב-12 תשלומים חודשיים
רצופים על סך 10 ל"י כל אחד.

השם..... מס. ש.ז.....
הכתובת.....
חתימה.....

פונדק הסטייקים יוחנן המהלך

כביש תל-אביב-ירושלים, ליד בית-ספר מקוה-ישראל

ארוחות מצוינות • אוירה סולידית • מחירים עממיים
נסו ולא תתחרטו

להתראות

ב-יוחנן המהלך

Vespa

הקטנוע הנפוץ בעולם

מבצע "סכין המזל" של פרמה שרפ

מקלט הטלוויזיה
הנסחר
ביותר
בעולם

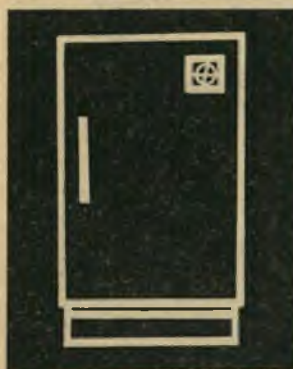
פרסום שחם לביטחון אילון

מצרמות "אנפא פק" לכל גיל

שעוני די
SEIKO

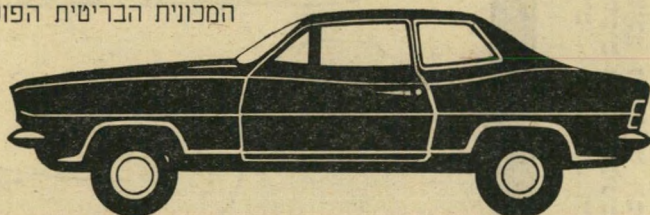

גם אתה עשוי לזכות:

במכונית ויוה וקסהול* קטנוע וספה • טלוויזיה זניט • מקרר חשמלי 7 ר"מ • מכונת כביסה אוטומטית • אופניים • מיקסרים • שעוני יד • מכונת סריגה אוטו • מטית • תנור אפיה • שואב אבק • מסחטות פרי הדר • מצלמות אנפא פק • שטיח • שקי שינה • בילוי סוף שבוע לזוג • כסא מרפסת • ציודניות ואלפי פרסי תנחומים מחכים לך בין סכיני פרמה-שרפ.

VIVA VAUXHALL

המכונית הבריטית הפופולרית

חפש את סכין המזל של פרמה-שרפ. בכל חפיסה של פרמה-שרפ 5 או 3 סכינים מעולים מפלדת אל-חלד. לגילוח חלק ונעים. אבל ישנן חפיסות המכילות סכין נוסף. הלא הוא **סכין המזל של פרמה-שרפ**. על גבי סכין זה כחובה וכייתך. אם זכית באחד מן הפרסים שברשימה - שים את הסכין במעטפה. הוסף את שמך וכתובתך ושלח בדואר רשום אל פרמה-שרפ ישראל בע"מ. ת"א. עד דוטשילד 134. תוכל גם לבוא אישית לכתובת הנ"ל בימי השבוע בין 8.00 ל-13.00. אם זכית באחד מאלפי פרסי התנחומים - ימסר לך פרס זה על ידי המוכר שאצלו קנית את חפיסת פרמה-שרפ.

קל וחלק! חפש את "סכין המזל" בחפיסות פרמה-שרפ, וזה בפרס ותהנה מגילוח חלק ונעים. הכל הולך חלק - עם פרמה-שרפ.

ההשתתפות במכצע אסורה על עובדי: פרמה-שרפ, הימן, ש. ל. א., ארסון, אריאלי.
* לא כולל מיסים

אם לא תמצא הגירסה החדשה חן בעיניך, עומדים, "הגדעונים" לתבוע את המדבר למשפט, כדי שיחזיר להם את שכר המפריים שכבר שולם לו.

היר או לכוויית משכב ומג'נין כבר מצוי יידיש, כולם, בדרוכניירדן חדשים.

ראג' קאפור —

בסרט ישראלי?

לאחר שכבר הופקו בארץ קופרודקציות של סרטים ישראליים — יפאניים וישראליים — פרסיים, עשויה עוד מדינה מזרחית להשיג תלב בתעשיית הקולנוע הישראלית. כוכנו של שחקן הקולנוע ההודי הירוע, ראג' קאפור, נמצא בארץ, מברר את האפשרויות להסרטי סרט בישראל, בו יופיע הכוכב, שהוא אילי הקולנוע בארצו.

שילוב עזה

בחקלאות ישראל

עוד צעד לקראת שילוב רצועת עזה במירקם החקלאות הישראלית יבוצע השנה: פירות וירקות ישראליים שונים יארוזו ברצועה.

החלוק בכיוון זה היא — הסוכנות היהודית, שהעבירה, השבוע, משאיות אחדות העמוסות בשקדים ישראליים, כדי לקדם בעזה.

בעיקבות השקדים יבואו פירות וירקות אחרים. יש תוכניות אף לגבי אריות פריהדר. בינתיים מקבלים פרדסני הרצועה מענק בעל-משקל מידי הממשלה, כהלכה להקמת בית-אריות גדול, שיוכל לקלוט פרי ישראלי.

יוחלף הממונה

על הסרט הישראלי

הממונה על עידוד הסרט הישראלי בי משרד המיפח והתעשייה, אשר הירשי ברג, עומד לעזוב את תפקידו, בו כיהן מאז יצירת משרה זו, ולעבור לתפקיד אחר.

במקומו ימונה לתפקיד זה קצין בכיר שפרש משרותו בצה"ל.

הטלוויזיה מוותרת

על סרטים?

ועדת השרים לענייני טלוויזיה, שבפניה עומדים להור פיע בימים הקרובים נציגי בעלי בתי-הקולנוע, הדורשים שלא להציג סרטים בטלוויזיה, תקבל כנראה חלק מדרישותיהם.

נראה כי יוסכם שזא יוצגו סרטים בין השעות 7-11 בערב, בהן מבקר הקהל בי קולנוע. כמורכן יוסכם כנראה, כי יוצגו רק סרטים ישנים, בני כמה שנים, ולא סרטים חדשים. הפדר דומה קיום בכמה מארצות אירופה.

באותה הזדמנות יתבעו בעלי-הקולנוע להקטין את המיסוי על הכרטיסים. המס בישראל מגיע ל-120%. הארץ הבאה אחרי ישראל בתור במיסוי, היא אוסטרליה, בה מגיע המס ל-24%. בכל הארצות האחרות המס נמוך יותר.

פיקוח על

צעירי מירזח-ירושלים

בעיקבות שורת הפיזוצים בירושלים, הי שבוע, החליטו גורמים שונים, בהתייעצות משותפת, להגביר את הפיקוח והמעקב אחר צעירי מירזח-ירושלים.

תוקם כרטסת מפורטת של כל הצעירים; יונהג רישום מלא של פרטיהם; ויבדק, במיוחד, אילו מהם היו בעלי עבר פוליטי כלשהו.

כל אדם שפעל מבחינה מדינית, באיזשהו כיוון, בעבר — יהיה צפוי למעקב מתמיד.

רשימת-הערבים

הסודית של מע"י

מע"י השלימה את רשימת מועמדי הערבים הנפידת, אותה מתכונת המפלגה להציג לבחירות הכנסת הבאה לאחר שמס"ם תצטרף למע"י — ואת ערבייה לערביי-מפא"י.

בינתיים נשמרים השמות שברשימה כי סוד כמור, כדי לא להפריע למו"מ עם מיפידת הפועלים המאוחדת.

יבוטל העוצר

ברצועת עזה

למרות החרפת פעילות-החבלנים בעזה ובסביבה, יבוטל בקרוב העוצר.

האחראים לביטחון רואים בפעולות-החבלה האחרונות מעשיהם של זרים, שחדרו מחוץ לרצועה.

לעומת זאת, הם מברכים על שיתוף הפעולה הגובר בין האוכלוסייה של עזה לבין השלטונות הישראליים. לדוגמה, מזכירים שמאות צעירים, שסיימו לאחרונה לימודי-התיכון שלהם, הביעו את בקשתם להתקבל למישרות כרשהן, במסגרת המניגנון הישראלי.

חותמת ישראלית

לא תגיע לארצות ערב

למרות ששילטונות-המכס ישראליים מחתימים בחותמת רגילה את דרכוני המבקרים, הבאים לגדה מארצות-ערב דרך ירדן — אין סיכויים שערביים ישאו בכיסם דרכונים המוחתמים בחותמות עבריות.

מייד עם שובם לירדן מן הביקור בגדה, מחליפים הירדנים את הדרכונים של התיירים והמבקרים — בחדשים. השבים לקא

נכבדי ירושלים

הערבית — והרכוש

צפה ליוזמה מצד נכבדי ירושלים המיוחית, כאמצעות גופים בינלאומיים, נגד החוק החדש אותו חוקקה הכנסת והמסדיר ענייני-רכוש-ינקדים בירושלים הערבית, לאחר שהפכה חלק ממדינת-ישראל.

נכבדים אלה מתמרמרים וסוענים שבעוד שאלה מהם היושבים בבתי-המקבלים חזרה את הבתים והרכוש שלהם בכל איזור-ירושלים רבתי — מנשל התיקון החדש, למעשה, את בעלי-הרכוש ממירזח-ירושלים ש-עברו לירדן או למקומות אחרים.

מאחרי פעולת-הנכבדים ניצבת, כמובן, ממשלתו של המלך חוסיין.

„לוידיס" מפעילה לחץ

על אלג'יריה

אחד הלחצים המוסעלים כיום בסתר על ממשלת אלג'יריה, למען שיחרור מסוס אל-על החטוף, נעשה על-ידי חברת-הביטוח הלונדונית לוידיס. המסוס החטוף מבוסס על-ידי חברת אל-על בחברת ביטוח זו, בסכום רכישתו המלא: שבעה מיליון דולאר.

אם תשחרר אלג'יריה, כפי שרמזה, רק את צוותי-המסוס ונוסעיו, ולא את המסוס עצמו, תצטרך „לוידיס" לשלם „אל-על" את מלוא תמורתו.

נציגי חברת לוידיס באלג'יריה רמזו לממשלתה, כי במקרה כזה — הם יאלצו להפעיל סנקציות נגדיות נגד אלג'יריה, להסיר את הביטוח מעל מסויה שלה. אם יעשו זאת, לא תהיה עוד חברת-ביטוח בעולם שתסכים לבטח את המסוסים האלג'יריים ואת נוסעיהם.

נראה שלחץ זה עשוי להוביל לכך, שממשלת אלג'יריה תשחרר את המסוס החטוף עצמו ל-אחר שתשחרר את נוסעיו.

הגדעונים

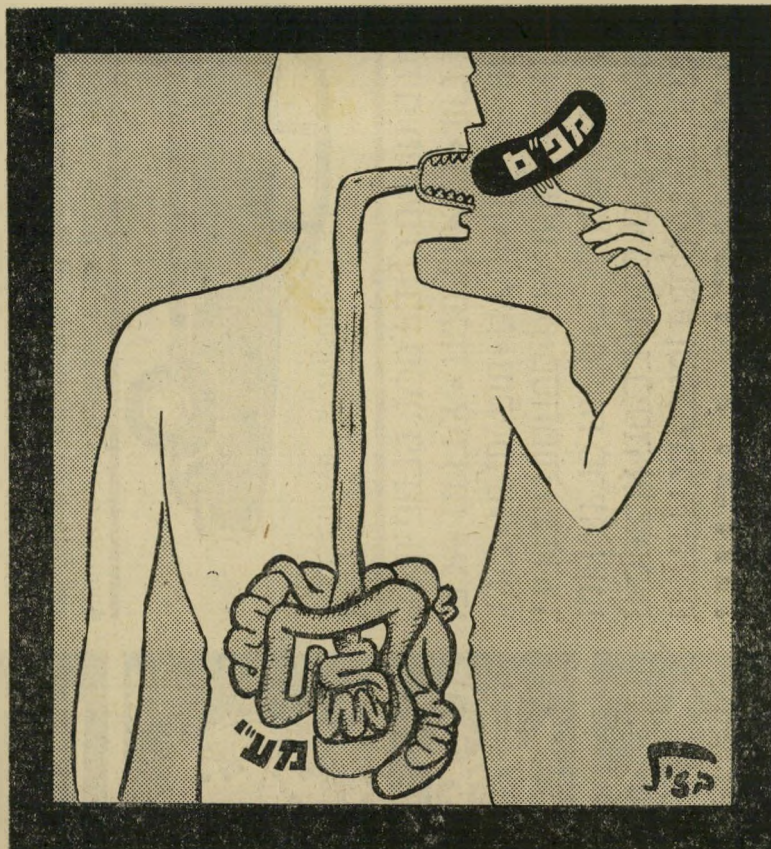
קמים

לתחייה

חבורת הגדעונים, אני שיהביטחון שעסקו בי תקופה שלאחר מלחמת העולם השנייה במצוד אחר הפושעים הנאציים, עלולים להופיע שוב כי גוף אחד — במשפט ש-יתברר בישראל.

לא מכבר חתמו ותיקי-הגדעונים על הסכם עם עיתונאי ישראלי ידוע, לפיו יכתוב ספר על מעלליהם. כשהוגשה להם היצירה, לאחר דחיות רבות, היא לא מצאה חן בעיניהם והם סירבו להוציאה לאור.

בין המחבר לבין הקבוצה נערך כירור, בו נפסק שי-על המחבר לכתוב את הספר מחדש.

שיעור באנאטומיה

„בצד צה"ל –

האלימות, הקרתנות

והקלושמודליזם כקנה-אידה

מאלכתי – הפכו

לנחלת היום!

לראתי בשאטניזם את מאמרו של גבריאל מוקד בדבר העושה השבונות האישיים, הקטנוניים, השבונות תיסכול שאיש אינו אשם בהם מלבד גבריאל מוקד עצמו – אשר במקום להיות גבאי בבית-המדרש של העיירה הפולנית, החליט להיות אינטקטואל ומבקר ישראלי.

התפרצויות הקינאה העקרות שלו היו מצחיקות (קרא משל החוח והארו בתנ"ך) אילולי תשובתו של דן בן-אמוץ, שחוש-ההומור עזבו לרגעים ולכן היכה בגרון של קצב – את מה ששניהם עושים פה, בעצם.

מה מדאיג

חזר הטורנציה והפרובינציאליות שלו, בישראל, עם העצמות השבונות, אשר בא בעיקבות מלחמת-ששת-הימים. על יהודים מן הגטו משפיעה, כנראה, אימפריה רע מאוד: מאבדים כל קנה-מידה מציאותיים.

בצד צה"ל – צבא-העם הנפלא – האלימות, הקרתנות והקלוש-מוליזם בקנה-מידה ממלכתי, הפכו לנחלת היום.

כאן מי שלא בעד – הוא נגד, ויש להשליכו לכלבים. צאצאי מיוזח-אירופה והלבאנט יצרו מיסד אנטי-תרבותי מטישטש, החסר קריטריונים איכותיים ואשר ידו בכל: בתרבות, באמנות, כארכי-טקטורה, בפוליטיקה – בקיצור ממש בכל מקום.

או במילים אחרות: מי שלא חושב כשמעון פרס הוא שמעון צבר. (ההוכחה – של עמוס קינן).

עסקנים ובדרנים, אשר כבודם כעסקנים ובדרנים במקומו מיוזח – הם כיום פילוסופים בפרוטת, שהפכו מעצבי-הרוח של הדור. וכל מי שמעז להרים קולו נגדם, נכחה באלימות וברוחות-החיות. קיימת אופוזיציה של „אזאנגרד-מושות", שאפתנית, מגמומת, הממלמלת את אשר אין לה לומר.

כמעד נגדי בתוך אותו מיסד פועלת גורדייה של מבקרים רופסי-מות, העושה מבורותה קרדום לחפור בו, ומתיסכולה חוד-חנית.

הרי רוב המבקרים פה יוצרים בשיטתם – ללא הצלחה מיוחדת.

הביקורת – נכס השוב

לביקורת השוכה, בפרובינציה, דחא כאן: כחוליה מקש-רת, יקרת-ערך, בין האמן לסביבה.

אך פה הפכה לבמה בזוויה של חשבונות אישיים, ושל „שמו" לי ואשמו"ר לך" – אשר טישטשה כל קריטריון, כל גבול.

אין לדרוש ממבקר להיות יותר אובייקטיבי מכל אדם אחר. אבל יש לדרוש ממבקר ידע יסודי של הנושא בו הוא מטפל. הנמקה מיקצועית מפורטת ומעמיקה. כשם שיש לדרוש מבדרנים נכסיומים לחסום את פיותיהם עד אשר יוכיחו את עצמם במיקצועם החדש. נראה כי נכונה האמירה הישנה: „כאשר רועמים התותחים (והפיות), שותקות המוות".

ועל אמנות, שאינה מיצר השחה לכל נפש, ידון הבבין – ולא נציגיה-האספסוף באשר הם.

לסיום: הריני מבקש לפרסם מכתבי – כמאמר או כמכתב, אך במלואו. הריני מצרף תמונות, כיאה וכדרוש, עלי-מנת שיפורסם מכתבי קודם.

בתודה, יגאל תומרקין, תל-אביב

● מכתבו של הקורא והאמן תומרקין נכתב על טופס-מכתבים הנושא את הסיסמה הלאטינית QVOD LICET JOVI, NON LICET BOVI: „מה שמותר ליופיטר אינו מותר לפר" – רמז לאגדה יוונית ולמישנתו האמנותית – עזיה אפשר ללמוד מן המכתב.

איזו פראציה?
הרשו לי להעלות שאלת-חס: מה יקרה אם יקום פעם איחוד כלל-ערבי? מה יהיה אז עם היישוב הפלסטיני בה אתם מצד-דים?

הרי מטבע הדברים שהפלסטינים ירצו להצטרף לאחיהם הערבים.

חיים ווייל, נתניה
● לפי התוכנית לשלום ישראל-פלסטיין, תוכל כל אחת משתי המדינות להצטרף לבית חיצוני בהסכמת השנייה, בכפוף להסדר הבטחוני שיוסכם עליו מראש.

בן-אמוץ-מוקד (המשך)

ברצוני להגיב על דבריו של דן בן-אמוץ (העולם הזה 1613), שנפגע ממכתבו של גבריאל מוקד בדבר.

את גבריאל מוקד אני מכירה ומוקירה באישיות. הוא היה מורי לספרות. אני מודיעה שאנסה להתייחס רק לדבריו של בן-אמוץ בהקשר לאישיותו של מוקד.

מיסטר בן-אמוץ! האם עלידי כתבה אחת של מוקד אפשר לומר עליו „התבן שנחפור מראשו הפרום של הפוחלץ הזה?" אחד שאינו בקי בנושאי-כתבותיו של מוקד, אינו יכול או מסוגל להעיר הערה כזו בדיוק צלולה.

חבר בן-אמוץ! אפשר להבין שאם נפגע ומגיב, אך לפלוש עד לקולו הבלתי-נעים של מוקד – זה חסר-טעם. גם אם קולו בלתי-נעים, הסלח לי, האם הוא מפרע לך למהלך החיים שלך?

מעולם לא מצאתי שום נימה של חשיבות עצמית בדבריו. בעיני פגוע זה אתה עולה עליו, מר בן-אמוץ.

אשר לרצון של מר מוקד ברכילות: אני כעצמי קראתי מספר רכילויות אודות מוקד, ולכן אתה יכול למחוק סעיף זה ממכתבך. העניין החשוב הוא: איך אדם מכובד כמוך יכול לבקר את מוקד, כשאתה מודה כי אינך מכיר אותו ובקושי שמעת את שמו?

תדמורה של גבריאל מוקד, תל-אביב

נערת-ה„מיג"ם

הופתעתי ושמחתי מאוד לראות על שער-

כס (העולם הזה 1615) את חברתי הצרפתייה, סילבי סמדינה, שבאה הנה לזמן קצר, כדי ל"השתתף בשקס גי" לזיממבת קברו של אביה ז"ל – ש"היה מנהיג ציוני גדול בצרפת. לא ידעתי ש"סילבי היתה במ"קום, וכשנחתה ה"מיג"ם.

סריטה

● נערת-המיג"ם וספרית-הזוהר התל-אביבית – ראה תמונות.

סילבי סמדינה וה„מיג"

מה עושה „מקורות"?
למכתבו של הקורא מיכאל לבני (העולם

דיוקנו של אמן (בעיני עצמו)

הסקאנדל הכשר

כל הכבוד לכם על גילויי השחיתות ו-הצביעות של הפאראזיטים הדתיים, המנהלים את המכירה ומחתימים חוזרים (העולם הזה 1612).

הלאה הכפייה הדתית! בוז לספרים, (המשך בעמוד 6)

נפש – כמו במיקרה של חצור – שגבתה את תמורת-המים מן החושבים, אך לא העבירה את הכסף למקורות והשתמשה בו לצרכים אחרים – וכך הצטבר חוב בעד אספקת-מים במשך שנה שלמה.

מרדכי יעקובוביץ, דובר „מקורות", תל-אביב

הזה (1614) נעיר: מקורות אינה נוהגת לנחק או להפסיק מיישתייה.

במיקרה הקיצוני ביותר, מצמצמת החברה את אספקת-המים למספר שעות קטן יותר, כדי לחסוך בהוצאות וכדי ללחוץ בדרך זו על הצרכן לפרוע את חובו. גם זאת אין אנו עושים אלא כאשר מגיעים מים עד

מכתבים

(המשך מעמוד 5)

המחמירים לייצג את הדת היהודית! עכשיו רואים מיהם החזירים האמיתיים. ש.א. (השם שמור במערכת) תל-אביב

היפה עונה לבחורי-זהב

ל-15 המכנים עצמם "בחורי זהב" במכתב למערכת העולם הזה (1614): אני בעצם

וייל

לא /מעוניינת לנהל איתם קורספונדנציה, אך לאחר פיסרום מכתבכם האגרסיבי, אני נאלצת לעשות זאת:

יופי הוא עניין של טעם, וזין מה לומר אם טלי יותר מוצאת חן בעיניכם. גם בעיני היא מרצאת חן. אבל אני שואלת אתכם: מה נותן לכם את ה-

כות לחלוק על התכונות שלי וכן על אישיותי — שיש או אין לי — מאחר ואף אחד מכם לא הכיר אותי?

אגב: האמביציות שלי לא מופנות בדייק להשגת "התואר הניכסף הזה" ובמיקרה זה השתתפתי בתחרות בחור כפורט, ועובדה שלא הצטיידתי בפסאז נכרית.

בקשר לחברים שלי: "האיכות עולה על הכמות", ואף-על-פי שהם לא מכנים עצמם "בחורי זהב" הם בעלי התנהגות גיטלמית. וית, ולא היו עונים לבחורה במכתב כמובן. מרים ווייל, תל-אביב

לא שלו?

מכתבי בקשר לדבריו של דן בן-אמוץ בוויכוח התרבותי שהוא ניהל מעל דפי

העולם הזה (1614)

זכה לעריכה "תרבות" תית" של עורך מ' דור-המכתבים.

אין שום קשר — לא תוכני ולא צור-

תי — בין המכתב שאני שלחתי לבין המכתב שהעורך

הנ"ל הואיל לפרסם בעיתונו הנכבד.

בטעות, פורסמה חתימתי ולא חתימת העורך על המכתב.

מסים

אדכם מסים, תל-אביב

הקורא מסים טועה. המכתב שפורסם מורכב משלושה מתוך עשרה קטעים שמהם היה מורכב מכתבו. בשלושה קטעים אלה לא שונתה אף מילה. הקיצוצים נעשו, כרגיל, מטעמי-מקום ואינם משפיעים על התוכן.

נכה ומנושך

אני, שלמה זכריה, משותק ברגלי ופגוע אף בדי, פונה בבקשת-עזרה.

זה זמן רב שאני נלחם עם מחלקת ההנדסה בירושלים, שיטפלו בי — לשווא.

זה ארבע שנים שאני מוכר עיתונים ב' בניין העמודים שב' רחוב יפו. בשנה ש' לאחר המלחמה הח' לו פקחיה-עיר לה' ציק לי ללא גבול — עדיכדי גלירה ו' סחיבה על הקרקע, בליווי לעג קשה ל' מומי.

זכריה

את קבוי לקחו ממני. וכל זה לעי' גי עוברים ושבים. לפני שנה הוחלט להקים לי עגלת-

רוכלות, אך לצערי לא התחשבו כלל ב' מימדי-גופי הרחבים ובאופן-הליכתי. לא הייתי מסוגל להיכנס לתוך העגלה. אף אישור רפואי שהבאתי לא עזר. לא התחש' בו. רק עכשיו שוב דנים על מיבנה-אבן בשבילי. אודה אם הפקחים יניחוני בינתיים — עד שייגמר המיבנה.

שלמה זכריה, ירושלים

טעות לעולם צודקת

...הוא קם בחמש בבוקר לתפילה. יום-העבודה שלו נמשך 41 שעות. בלילה הוא עורך טיול-הירורים... (דבר, 5.8.68)

רפאל רונדל, אישם

זכות קדימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצרפים את תצלומיהם למכתבים.

חוויה של דייג

EVINRUDE

המנוע הימי החזק ביותר בעולם.

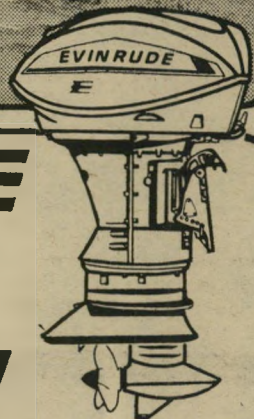
לכל מקום ולכל מטרה

הסוכנים בישראל:

מרכז לציוד ימי ותת מימי מובחר

מוריס גדינבוג

תל-אביב וח' סלמה 83 טל. 824725

עושה פרסום אדמון

לשרותכם גם מחלקה מיוחדת למכירה קמעונית ולתיידים של ציוד ימי לדייג וספורט, בהנהלת מומחים מקצועיים בעלי ניסיון וידע נרחבים

מרכז עדשות מגע

CONTACT LENS CENTER

"גרזוזבסקי — אישון לנס"

תל-אביב, רחוב שניאור 5 (פינת רח' מינסקר 20, ליד מוגרבי, מול מגרש חניה) טל. 55029

שעות קבלה 9-17

נשמח לשלוח חוברת הסברה למי בקשה.

חליכות הדיון

קנט DE LUXE

100 ח'ליחטר

To a smoker...

it's a KENT

More taste...

fine tobacco

Super-long Cigarettes

נאום זה של אורי אבנרי הסעיר את היום האחרון של מושב הכנסת - כאשר

אנשי הסיעות יוצאים מגדרם בעיקבות הגנתו על מעשי המושל הצבאי בחברון

למעשה, את דעתו נגד אותה קבר צה ונגד מעשיה, ובכוחות של ראש עיריית חברון.

כאשר שר הביטחון גותן תעודת הכשר מרחיקה לכת לאותו שייך אלג'עברי, הוא יודע מה עשה אלג'עברי, במשך ארבעה עשר חודשים, כדי לשמור על השקט והביטחון, שר הביטחון מעיד על כך.

שר הביטחון איננו סתם כמה אנשים, שקולם רם ונישא ב" בית הזה כאשר יש צורך לנאום נאומים, אבל שחלקם כביטחון הוא עדיין זעיר ביותר.

שמואל תמיר: מופקר שכמותך, האם אתה תדבר איתנו על ביטחון?

אורי אבנרי: כן, אני מדבר על ביטחון. אתה לא היית בצה"ל, אני הייתי בצה"ל.

שמואל תמיר: היית משתמש משלוש מחתרות!

אורי אבנרי: אתה לא היית בצה"ל, אתה לא תתווכח. אני הייתי בחזית חברון במלחמה.

אליעזר שוסטק: "התנדבת" לצה"ל... מהמחתרות ברחת!

אורי אבנרי: אני מציע לכל הסיעה הזאת לא להתווכח על העבר בצה"ל, כל חברי הסיעה בלי יוצא מן הכלל - תשבו בשקט.

שמואל תמיר: משתמט מכל המח תרות!

אורי אבנרי: ובכן, כאשר שרה ביטחון גותן תעודת הכשר לראש עיריית חברון, יש מי שקל, וצריך להיות לכך מישקל בבית הזה.

אלג'עברי עמד בדיבורו!

אין זמני מרשה לי לספר עכשיו את הסיפור המלא של מה שקרה בחברון ביום

ישראל השלמה - גייס אז אלפיים שוטרים, משוריינים, סוסים וכלבים, כדי למנוע מ"קבוצה קטנה מאוד של ישראלים לעשות מחאה של אחתה בתוך השטח של מדינת ישראל".

האם יש דין אחר למוי שהולך היום לאזור של מימשל צבאי, כי שטח מוחזק, במצב החירום, כי ניגוד להחלטת המושל הצבאי?

עדותו של משה דיין

יש צד שלישי לפרשה - התושבים של חברון, והאיש הזה ששמו אלג'עברי. שר הביטחון איננו נוכח כאן, ואני רוצה בהזדמנות זו להביע לו את תנחומי. בהעדרו, אני רוצה לקרוא דברים שאמר שר הביטחון על פרשה זו. הדברים נאמרו בראיון שניתן לסופר מעריב, ולהלן דבריו על שרה ביטחון:

"ייתכן שאילו היו באים לראש עיריית חברון - אלג'עברי - ואומרים לו שיש יהודים הרוצים להתיישב בחברון - אינני בסוח שלא היה אומר, בואו נברר איך ומה, מה אתם רוצים? שכונה נפרדת? בתוך העיר? רק לצורכי דת? או גם ל" מטרות חילוניות?"

אבל אותו ראש עיריית חברון, ייתכן שהיה אומר ושואל עוד משהו: האם אתם רוצים לחיות איתנו, או אתם רוצים מה שנקרא - "לגאול את חברון", ולייחד אותה? כלומר, לסלק אותנו, ולחיות במקור מונו אז אתם יכולים, כמובן, בכוח החרב - אתם השליטים היום - לעשות הכל.

במשך השנה נרקמה בינינו מערכת יחסים פחות או יותר הוגנים, כלומר - אנו אומרים להם והם יודעים מה אנו רוצים, מה אנו עושים, ומה איננו עושים. ובמערכת יחסים זאת, הוא היה יכול לשאול - ודווקא הוא, ראש עיריית חברון - יכול היה לשאול את השאלה הזאת: האם אתם רוצים

לא, הם באו בשם "תנועת ארץ ישראל השלמה", לא כדי לחדש חיים דתיים בחברון, אלא כדי לעשות מעשים פרוכטיביים שי נעדרו להביא לסיפוח חברון לישראל - וזאת בלא החלטת הממשלה.

הם באו להכריח במעשיהם את הממשלה לעשות מעשים שאינם מתקבלים על דעת העם, שהעם לא הכריע בעדם, שהממשלה לא החליטה עליהם, שאין להם רוב, לא בממשלה ולא בכנסת זו, ועוד פחות, כך אני מקווה, בכנסת שתבוא.

אורי אבנרי: כבוד היושבת ראש, כנסת נכבדה.

מי הם הצדדים בחיכוח הזה? מצד אחד: המושל הצבאי של צבא הגנה לישראל.

מהו המושל הזה? קלגס? שליט עריץ? המושל הצבאי בחברון הוא איש האחראי לבטחון מדינת ישראל, הוא האחראי לבטחון הי מתנחלים, הוא האחראי לבטחון החיילים, שהם בני העם כולו. הוא אחראי לחיי נשים וילדים במדינת ישראל. הוא אחראי למניעת אי

מופקר שכמותך!

שקט. הוא אחראי לשמירת הי בטחון.

עליו רובצת אחריות עצומה - לא ל- חברון בלבד, כי אם לכל מדינת ישראל.

האם לא ראוי המושל הצבאי הי בתפקידו האחראי הזה, למי לוא הגיבוי והתמיכה של הבית הי זה, של העם הזה, וכיחור של אותם שה הם הראשונים לצעוק הי דד, כאשר מזכירים את שמו של צבא ההגנה לישראל?

הם באו במירמה ובכחש!

ומצד שני: קבוצת אנשים שהלכו לחברון, לא חשבו מי הם. לא חשבוה השקפתם. חשוב מה עשו, ומה הם עושים.

הם באו לחברון במירמה וכי כחש, ותוך מעילה באמונו של אותו מושל צבאי. אישר זאת שר הביטחון מעל במה זו. הם ביקשו רשיון ל-48 שעות, עלי מנת לרמות.

את מי לרמות? את צה"ל, את האיש האחראי לביטחון בחברון ובמדינה.

קריאה: אתה מבקש את גירוש? אורי אבנרי: עוד אני מה אני מבקש.

הם נשארו בחברון אחרי נסיגת הממשלה בפרשה זו, נסיגה שביישה את המושל הי צבאי, שבאה בניגוד לדעתו של האיש הפועל עלי שיקולים ביטחוניים.

ואין הם התנהגו במקום? זכורים לנו הדיוחים על תהלוכות והפגנות חמושות, תוך התגרות בתושבים. זכורה לנו הפגישה עם ראש העיר, הפגישה שהמושל הצבאי הפסיק אותה, הפגישה בה אמרו המתנחלים לג'ברי: אתם, תושבי חברון, יכולים ל- הישאר כאן או ללכת מכאן.

לאחר מכן התחיל אחד המתנחלים - נדמה לי כי הוא אחד מהשלושה שעליהם חל צו הגירוש - להיצמד לראש העיר, כשהוא נושא נשק. הוא הלך אחריו לכל אשר הלך, כדי להטיל עליו אימה וטרור.

אחרי כל אלה, האם מפליא כל כה שהמושל הצבאי זועם על הי אנשים האלה? האם אין זה טבעי שהוא רואה במעשיהם חבלה בי תפקידו, תפקיד השמירה על הי ביטחון?

"תשובתם של פאשיסטים"

מה מטרם של המתנחלים האלה? האם זוהי באמת קבוצה של אנשים דתיים, שבאו לחדש חיים דתיים בחברון? האם זוהי באמת מטרם?

לפרק את הדוכן!

הראשון של הכיבוש. ביום הראשון של כניסת צה"ל, התקיימה פגישה בין המפקד המקומי ושייך אלג'עברי, ובאותה פגישה נחקבלה התחייבות מסויימת עלי ידי שני הצדדים.

בפגישת המפקד המקומי עם ראש העיר, קיבל על עצמו ראש העיר מה שלא קיבל על עצמו (המשך בעמוד 8)

לחיות איתנו, או במקומנו? האם זו תנועה להתנחלות, כלומר להפוך את חברון הערבית ליהודית, או רוצים אתם להקים ישוב עברי בחברון? והשאלה איננה רק בחברון, או דווקא בחברון.

בדבריו אלה הביע שר הביטחון,

* הכוונה לשיירת האחווה בשנת 1966, שדוכאה לפי עצת איסר הראל, שכינה אז כיועץ ראש הממשלה.

דין אחד לכולם!

תוך כדי כך התברר שאחד האנשים האלה בכלל נמצא במקום בלי רשות. ואני שואל: חכרי ואני הוכינו בשעתו מכותרת, מפני שנכנסנו בלי רשיון לאזור של הי מימשל הצבאי, לשם עריכת הפגנה של אחתה בשטח של מדינת ישראל. ראש הממשלה דאג - על-פי עצת אחיחופל של מי שמשמש כיום כאחד מראשי תנועת ארץ-

(המשך מעמוד 7)

שום ראשיעיר אחר בארץ: הוא קיבל על עצמו להכביח את הי ביטחון.

מאז, במשך ארבעה עשר חודש, היה הרי חברון האיזור היחיד בכל האזורים הכבושים שלא היתה בו אף תקרית אחת (זולת מיקרה מסויים בשוק, וההנחה היא שזה לא היה על רקע מדיני).

במשך ארבעה עשר חודש, הרחברון כולו, העיר חברון, הכפרים מסביב לחברון, ור אפילו שבטיהבדואים שמעולם לא סרו ל מרות העיר עד כה — כל אלה הגשימו את ההתחייבות שקיבל על עצמו השייך אלי'עברי.

אלי'עברי קיים את ההתחייבות שהוא קיבל על עצמו ביום הראי שון שד הכיבוש. זוחי עוברת, ולי עוברת זו יש מושק, כאשר באים דרון כמעשיו של המושל הצבאי, האחראי להמשך המצב של שקט וביטחון בהרחברון.

ויש גם צד רביעי לפרשה: הצד של ממי שלתישראל. היא הולכת קדימה ונסוגה; היא עושה צעד אחד קדימה ושני צעדים אחורנית, ושוב צעד קדימה ושני צעדים אחורנית, ואיש איננו יודע היכן היא עומדת.

היא איננה נותנת גיבוי לאלה הפועלים בשמה, היא איננה נותנת גיבוי למושל הצבאי, כפי שהוא היה צריך לקבל.

יצחק רפאל: האם המושל הצבאי הת-

לונן בפני?

אורי אבנרי: הבית הזה — אני רוי צה להזכיר לך, חברי הכנסת רפאל, אם נשי כח הדבר מתן — בית זה הוא בית הנבי חרים של מדינת ישראל. יושבים בו מאה עשרים חברי כנסת. כל אחד מהנוכחים כאן הצהיר ביום הראשון של הכנסת הנוכחית על ההתחייבות כלפי המדינה, וכל אחד מאיתנו משתדל למלא אחר ההתחייבות הזו לפי הבנתו.

יצחק רפאל: אני שואל אותך שאלה קונקרטית: האם המושל הצבאי התלונן ב פני?

אורי אבנרי: המושל הצבאי של מדי נתישראל לא ילך לשום חברי כנסת, ולא יבקש שום דבר מחברי כנסת. הוא מקבל הוראות מממשלת ישראל, ולממשלת ישראל — אנו פונים.

אברהם טיאר: לכן הוויכוח הוא עם הממשלה, ולא עם המושל הצבאי.

אורי אבנרי: לא ממשלת ישראל הח לטת לפרק את הקיוסק, ולא היא הוציאה את צו הגירוש לשלושה אנשים.

המושל הצבאי — בתוקף סמכותו, בתוקף התפקיד שכולנו הימלנו עליו, התפקיד לשמור על הביטחון — הוא אשר פעל לפי הבנתו, ועשה כפי שעשה.

שמואל תמיר: אתה יודע היטב ש הוא קיבל רשות מהממשלה.

אורי אבנרי: אם הוא קיבל רשות מי שר אחד, שרהביטחון, שהוא האחראי בפני הכנסת.

שמואל תמיר: הממשלה!

אורי אבנרי: על כך יענה ראשי הממ שלה. אין לי שום עניין למלא את מקומו.

כל התנחלות — בהסכם הדדי!

ולענין העקרוני: אין כל התנגדות לכך שיהודי יהיה בחברון ובכל מקום אחר.

אבל דרושים לזה שני תנאים:

(א) הכרעה דמוקרטית של מדינת ישראל, בדרך של בחירות או של מישאל-עם, כדי ששם ישראל יקבע באופן דימוקרטי מה הוא רוצה.

(ב) הסכם בין שני העמים הי חיים בארץ הזאת, שחיו אתי מול בארץ הזאת, שיחיו מחר בארץ הזאת. אם אנחנו רוצים שבארץ הזאת יהיה איפעים שלום — אנחנו צריכים להשיג הסדר, ששני העמים יסכימו לו בלב שלם.

ובכן, כבוד היושבת ראש, אני מציע לבית הזה לדון בסוגיה הזאת כולה.

איננו בורחים מוויכוח בנושא זה. להיפך, אנחנו מחפשים את הוויכוח. לכן אנחנו מעלים את זה לדיון.

מרעננת כנחל קריר

קינג-סייז פילטר
קופסת מכסובב
20 סיג. 1.00 ל"י

טלסטאר

תוצרת דובק בע"מ

תל אביב

הטלוויזיה הצליחה למצוא את פניה הזהרות של גלוריה הבלונדית, אך לא

טלוויזיה הגונה בעולם. המסדרון מלא אנשים. חדר-החדשות הומה מרוב בני-אדם. אנשים יושבים על שולחנות. מלצר, הנושא מגש ועליו כוסות קפה ור עוגות, מפלח לעצמו דרך, בזריזות, אל חדרו של אחד המנהלים. מי שיושב ייד שולחן-עבודה אינו יכול כימקס לעבוד, מרוב צילצולי-טלפון.

התמונות החיות בבאלאגן העצום

שיתוף דרונמא: מה? יומיים אתה עובד על עריכה? מהבוקר עד הערב? לא? רק מהצהריים? ואתה צריך דווקא אותה, או סתם משהו שמבין ערבי? דווקא אותה? טוב. הוא יעבוד איתך עד הערב. בבוקר אני כבר אהרוג אותו אצלי...

ובכל זאת: כל ערב, בשעה שבע, נדלקים האורות באולפן — ועל המסכים הפנימיים מוקרנת תוכנית שלימה בערבית. איש אינו רואה אותה, מלבד העובדים. פעמיים ב שבוע רואים הצופים, בחוץ, תוכנית אחרת — בעברית.

מתוך הבאלאגן העצום הזה נוצרות, איכשהו, התמונות החיות. בתוך המישרדים הצפופים של ה טלוויזיה נדחקים שני יצורים תאומים: הם קשורים לאותו טבור, יונקים מאותו מקור — ונאבקים האחד עם השני: המחלקה העברית והמחלקה הערבית. הדחיפה המעשית הגדולה להנהגת ה

איכור פני המדינה

גלוריה (22), אשר פניה הם פני מדינת-ישראל כפי שרואים אותה הצופים, מתאפרת לפני הופעתה על מסך הטלוויזיה.

הרושם הראשון הוא של באלאגן עצום. גם הרושם השני והשלישי. למטה, ליד המעלית של בית היהודים בירושלים, מצטופפת פקעת אנשית. עזריה רפפורט — הנראה כאילו שכח לאכול בשבועיים האחרונים — רץ מן המרתף, כשהוא קורא הוראות למישהו בלתי-נראה. אביטל מוסינזון מסביר באנגלית לכבר שמנמן: "שמונה תוכניות. זה בסדר. זה

תמונות מתוך

אשר. תעשה שמונה תוכניות. אבל לא כל אחת תוכנית בפני עצמה, אלא פרק מתוך תוכנית קבועה. אתה מבין?" האיש אומר שהבין, אבל ברור לגמרי שלא הבין. מוסינזון מכופף את שני ה מטרים של קומתו, חוזר על הכל מחדש. גם הקומה העליונה נראית כמו בית משוגעים. מה שמתרחש כאן אינו דומה לא למערכת עיתון ברגעים האחרונים לפני ההדפסה, ולא לתחנות-שידור לפני מהדורת החדשות. בעצם, גם לא לשום תחנת

הביאוליגיאן

מספיקה, והמחלקה הערבית מחפשת באופן גואש כוחות חדשים. "לא נכון שאין", פסק ענברי (50), שהיה אחד ממייסדי המחלקה הערבית של קול ישראל, עבר לאחר-מכן לעסקנות במפלגה הליבראלית. "יש אפילו בעלי-מיקצוץ מעו לים, אבל הם אינם מוכנים לעבוד בתנאים של משרה ממשלתית".

כי העבודה בטלוויזיה היא עבודת-פרך, הדורשת שעות רבות ואינה משאירה פנאי לעבודה נוספת. עורך-החדשות בטלוויזיה הסעודית, למשל, שחזר לירושלים המזרחית, היה מוכן לעבוד בשביל התחנה הישראלית — אבל לא בשביל 800-900 ל"ל לחודש.

אלה שהתקבלו לעבודה נמשכו בעיקר עלידי הקסם שבטלוויזיה. "אבל כמה זמן יכול אדם לחיות כמו שיכור מיין מתוק?" שאל אחד מעובדי-המחלקה הבכירים. "יבוא הרגע שהוא יתפכח ויחפש משהו לאכול". מה יעשה אז? "יעזוב. הוא יקח איתו את כל הידע, את כל ההכשרה שהשקיע בו — ויעבור לחברה פרטית, המייצרת סרטים בשביל הטלוויזיה. שם כבר יקבל משכורת מתאימה לו יותר".

ומי שלא יעזוב עלול להישחק. כי קצב העבודה הוא הרסני, והבלאי יהיה גבוה. בינתיים הם מחזיקים מעמד, כי הם שרו יים במתח כפול ומכופל: מתח ההתחרות עם המחלקה הערבית, מתח האתגר של מיק צוע חוש, מתח שיוצרת תחושת-השליחות, מתח הציפייה לתגובות הצופים. בזכות ה מתח הזה, הם מתייצבים מדי ערב מול ה מצלמות ובחדרי-הבקרה, כדי להגיש את ה מאגזין היומי שלהם — אשר שום זר אינו רואה אותו.

בשידורים אלה הם מחשלים נשק רב עוצמה. באיוו מידה יהיה זה גם נשק יעיל? עוד מעט אפשר יהיה לשפוט.

מדהימות. כשמגיע, למשל, סרט-חדשות מ חו"ל: אצלנו בוחרים מתוכו קטע רצוף של כמה דקות, מוסיפים לו קריינות ערבית, וזהו. זה לא מזהיר — אבל זה נקי וטוב.

במחלקה הערבית עובדים חברה שהת מחו באולפנים המשוכללים ביותר בעולם. לא מתאים להם לעשות עבודה כזאת, פשוטה. הם יחתכו את הסרט לעשר חתיכות של 20 שניות, יניסו באמצע קיטעי-חיבור ופרשנות. הכל על אלפיות של שניה. אם זה הולך — זה מצויין. אבל אם סועים בכמה שניות — זה עלוב ומגוחך."

מתח ההתחרות ותחושת-השליחות

בנושא אחד נעלמת צניעותם של אנשי המחלקה הערבית: הכוכבים. לפני המצלמות יכולה מחלקתם להעמיד חציית-סר קריינים ומגיש תוכניות — יהודים וערבים — בעלי הופעה טלוויזיונית משכ נעת ביותר. ובראשם: התגלית הבלונדית הזהרת, גלוריה סטיוארט.

בחיים היא נראית רגילה למדי: שיער בלונדי ישר, עור שזוף, עיני-תכלת וקומה בינונית. ההפתעה הראשונה באה ברגע ש היא פותחת את פיה ומתחילה לדבר: הער בית שלה נעימה, שוטפת, רהוטה. הנערה — שנולדה לאב אנגלי ולאם איטלקית, וא שר גדלה בחתך הוריה ביריחו — הספיקה להופיע רק פעם אחת לעיני צופי הטלוויזי יה, אבל היא כבר כוכב.

מנהל מחלקת-החדשות בערבית, שלמה ענברי, מאושר על המול השוב שהביא אר תה אליו. אבל גלוריה סטיוארט אחת אינה

עובדי הטלוויזיה המרכזיים עוקבים אחרי שידור אחת התוכניות, במעגל שגור. יושב באמצע: מנהל מחלקת החדשות בערבית, שלמה ענברי. מאחוריו יורם רונן. משמאלו: שלמה אהרונסון.

ביקורת-עצמית

ינה כולה הביטה השבוע לתוך תהום נחרדה.

הגלותיה, במעמקים האפלים, התגוששו והסרור-הגנדי, החבלה והנקמה, הרצח יים, הפוגרום והליניץ.

אדם בישראל הבין כי אין זה סיוט מה שאירע השבוע בירושלים הוא לבאות. הסלידה והתייבוב היו מהולים כי ריקמת-החיים של התרבות הי לית, שנוצרה במשך שנים רבות, עלולה של מדינת-ישראל, שראתה את עצמה עכור ולהשתנות עד ללא-היכר.

השלייה הראשונה. כמה אשליה השבוע, בין קולות-הנפץ של הרימור זעקות הפצועים ונהימות-הזעם של השפטים (ראה עמודים 10-11).

האשליה כי הסרור הערבי חוסל, אין-מה לחשוש מפניו.

ליה זור-שאבה את כוחה מן הבזו סומי לערבים, הרווח בהוגים רבים, גבר בעיקבות מלחמת-ששת-הימים. היא את ביטוייה בפסוקים כגון: "הם לא יים לשום דבר".

אין צורך בכישרונות מיוחדים כדי את חיי-ישראל לגיהנום. עשרות יצאו בדור האחרון למלחמת-סרור, הם עמים מוכשרים פחות מערביי ין. הסרור, שהוא תמיד הנשק של יים, מאפשר למעטים להטריד את

במאמץ קטן ובאמצעים מוגבלים. הראשון של הסרור הערבי, שהופעל י אירגונים גדולים ומסורבלים מעבר

נעצר על-ידי צה"ל לאורך הירדן. כי מאורעות השבוע מסמלים את

ר לגל שני, פשוט ומסוכן יותר: של קבוצות מקומיות קטנות ו-

נות, שהרבה יותר קשה לחסלן. השלייה השנייה. מתה גם האשליה

הציבור הישראלי יעמוד בכל מיכחן לרדת לרמתם של הסרוריסטים.

וגרם שנערך בירושלים המזרחית לפוגרומים שהיו עורכים בריונים

הבים בגטאות היהודיים במזרח אר-משפטי-הליניץ שנערכו בירושלים

ובית, לכל מי שנראה כערבי — ובכלל ייהודי פצוע קשה — השלימו את

נה. ירום כזה אינו מפריע לאנשי-החבלה.

דווקא אנשי-החבלה מעוניינים ב-מים כאלה, היוצרים מישקע חדש של

ה. אין ספק כי הפוגרום של השבוע לכוחות-החבלה טירונים רבים חדשים.

איש נכון מבין זאת. משה דיין פנה ציבור בקריאה נרגשת ונואשת, והזיר

מפני שרשרת-מעשים שתשים לאל כל יות של ישיבה-בצחצח של שני העמים,

בתוך אימפריה יהודית מן הסוג ש-חולם עליה.

לם גם דיין יודע כי זה לא יעזור. אה לערבים, שהיא נחלת חלק ניכר

השכבות הנחשלות ביותר בציבור אלי, לא תשעה לאזהרות נבונות.

ים של נקמה וגאולת-דם הם עמודי-בעולמן של שכבות אלו, כמו ב-

ם של הסרוריסטים עצמם. אפשר כימעט למנוע תגובות ספוני

ת של ליניץ ופוגרומים, בכל מיקרה ועולת-סרור. הסרוריסטים עצמם סומכים

ך. כמו כל מחתרת, הם מקווים כי בות האכזריות על מעשיהם האכזריים

את הציבור הערבי לידיהם. שיתוף-הפעולה הטיביעי של הפאשיס-

משני הצדדים — שיתוף-הפעולה ה-הקיים במרחב.

השלייה השלישית. האשליה ה-ית שמתה היא האשליה שאפשר

בסרור בצורה "נקיה". חודשים רוחצים בכל רחבי הגדה

סיפורים על חקירות-עניוים והריגת ים שנלכדו. סיפורים אלה יוצרים רקע

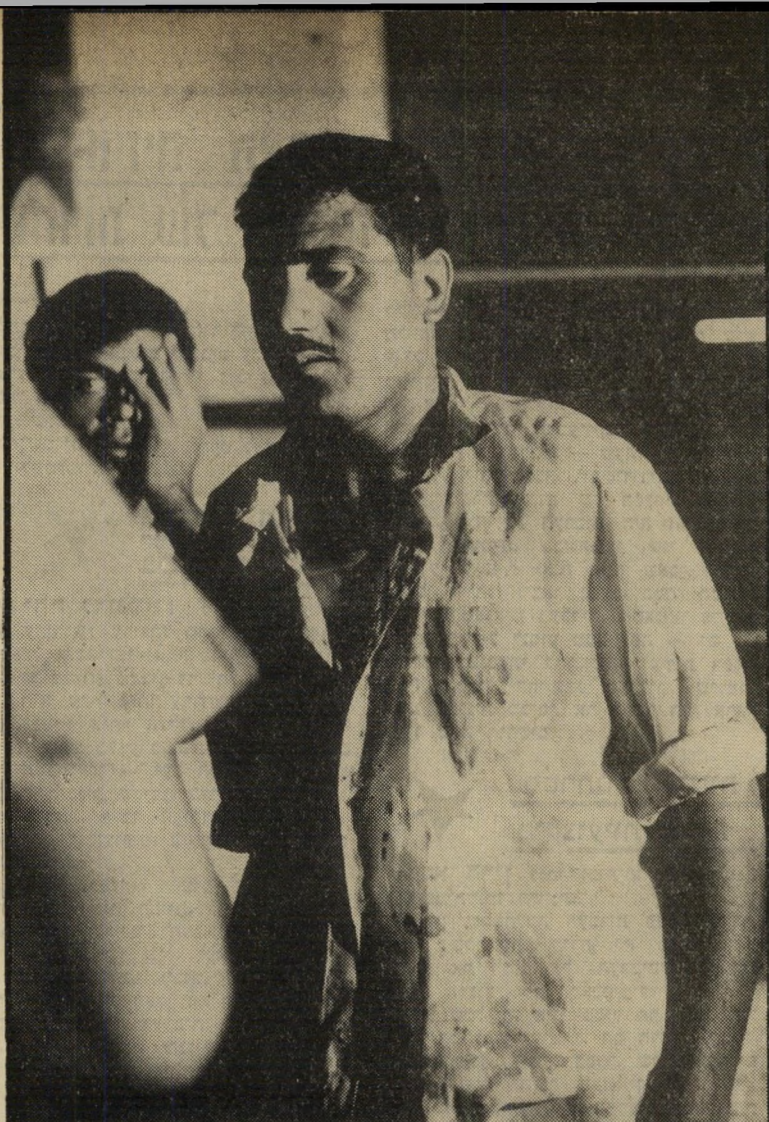
לאירגון קבוצות-מחתרת. הדיין הבטיח בכנסת לחקור שמועה

שהסתמכה על עדותו של עורך-דין נך לא עמד בריבורו. השבוע טענה

זרה, כי שנייה של עצירה ערבית "מפני שנתקלה בדלת".

ממת-הסרור היא מלחמה אכזרית, וגם מה בסרור תהיה יותר ויותר אכזרית. (המשך בעמוד 14)

אות לבאות?

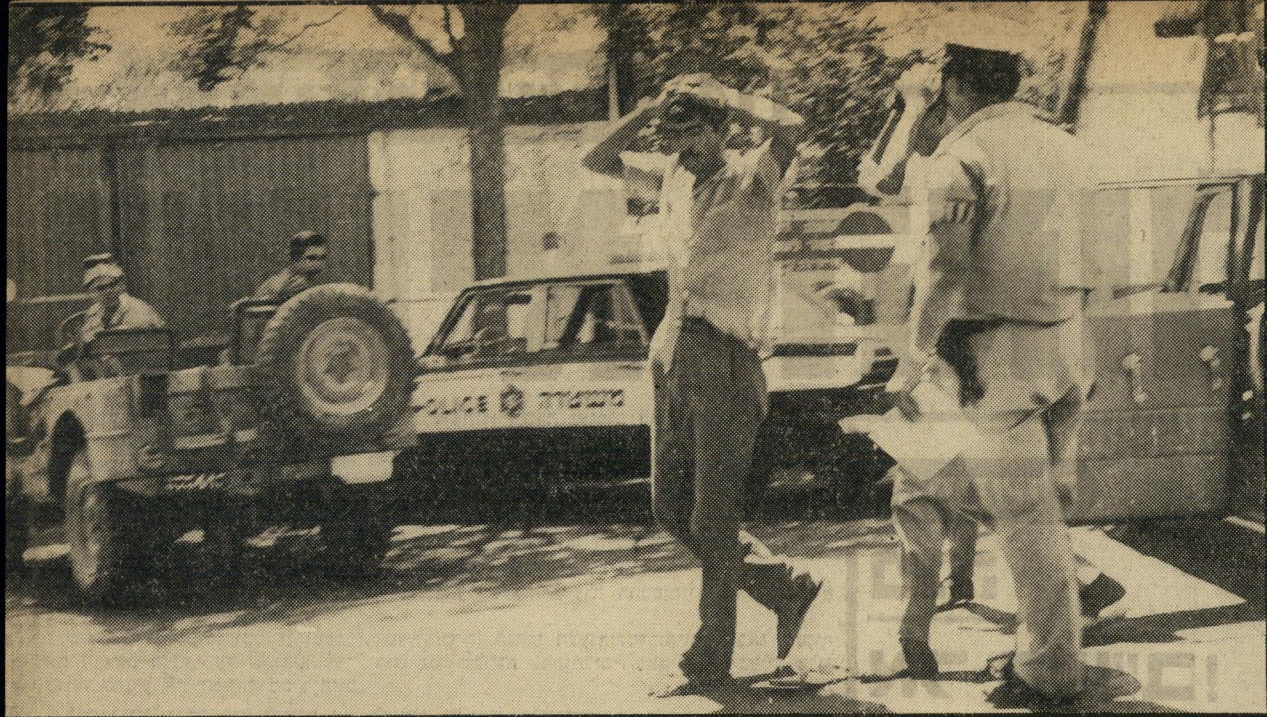
כלי החופת הוא הרימון שנמ-צא ליד תחנת-ה-אוטובוסים של אגד, בסרם הספיק להתפוצץ.

הערבים שהוכו על-ידי ההמון היהודי המתפרע והזועם הם נעמן יוסוף ג'דאללה מיסק (מימין) מחברון, ונעים אחמד אוטהוד מעזה (ידו על עינו). בתמונה נראים השניים כשהם מובאים למשטרת נפת-ירושלים, שם הגישו תלונה.

היהודי ידו ברון (28) נפצע בביטנו ובמעיו מרסי-הרימון שהתפוצץ ליד בית-החולים ביקור חולים. ההמון המתפרע שחשב אותו לערבי, רמס אותו ברגליו, לאחר שנפצע. הוא ניצל על-ידי חבר, ועתה הוא שוכב חסר-הכרה, במצב אנוש.

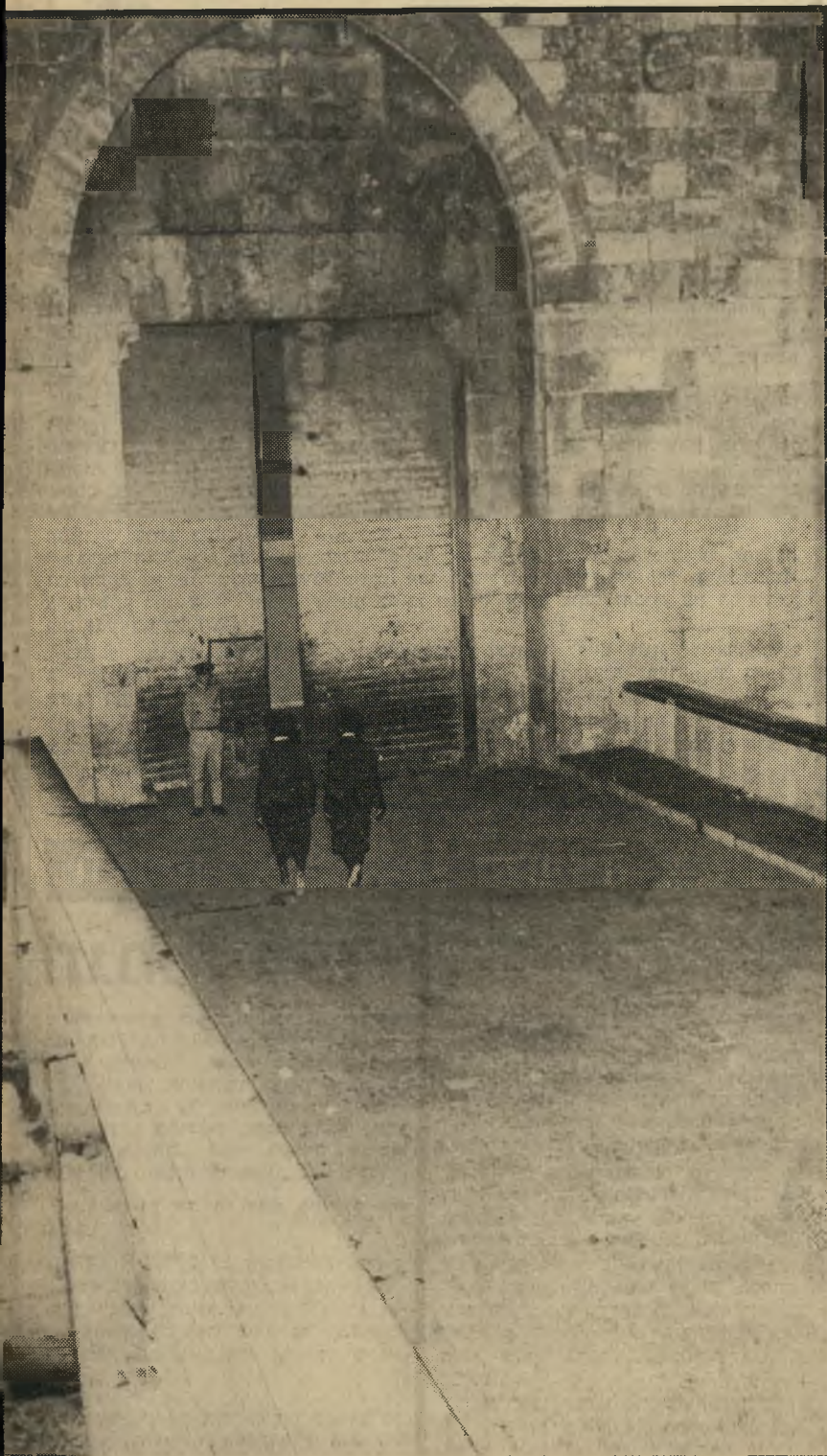

של משטרת הנפה במיגרש הרוסים, מייד אחרי ההתפוצצויות נעצרו כ־60 חשודים ערביים, שרובם שוחררו לאחר חקירה קצרה. לחקירה יסודית יותר נשארו 16 איש מהם, רובם תושבי ירושלים המזרחית.

המצוד החל בעוד שני חיילים צופים מן הצד, מובי אים שני חשודים (השני מאחורי השומר) לחקירה, כשידיהם על ראשם. כל החשודים הובאו לחצר האחורית

עצור! שני פקחי הג"א מצביעים לע" בר הפח, בתחנת הדלק סו, בו התפוצץ הרימון, בפוצעו את השומר.

הערבי התלוי הוא קמיע של מכונית השייכת לתושב ערבי של העיר הי מזרחית, אשר ניצבה ליד השער החדש, כאשר ההמון הי פרוץ התנפל עליה, חיבל בה וניפץ את שמשותיה. רק הבובה הקמיע נשארה שלמה.

בפעם הראשונה - השער סגור מי שמרות של משטרת ירושלים ניצבו ליד דל תות המתכת הכבדות של שער שכס, אשר נסגר לראשונה מאז מלחמת ששת הימים.

חורבן בלילה בסימטות הסמוכות לשער החדש, בתוך העיר העתיקה, ניי צבת שורה ארוכה של מכוניות השייכות לערבים — אשר שמשותיהן נופצו, בשעת פוגרום הפתע אשר ערכו תושבי העיר החדשה בלילה הרימונים.

השניא האנלימפי

בשבוע שעבר הודעתי על שיא עולמי של סיעתנו: תשעה נאומים בשבוע אחד. זה היה שיא קצר מאוד. כי בינתיים כבר שברנו בעצמנו את השיא הזה. בשבוע האחרון של מושב הקיץ של הכנסת (כימעת והייתי מוסיף: "בדרך השני") עליתי אחרת עשרה פעם על דוכן הנאומים. למרות שאין ועד אולימפי של חבריפארלמנטים, דומני שאין לכך תקדים. בודאי לא בישראל.

כל הנאומים האלה היו בתוקף תפקידנו. ואף כי כמה מהם היו בלתי-שיגריים בהחלט, היה רק אחד מהם יוצאדופן באמת. הוא נגע להתנחלות בחברון.

אולי כדאי לספר זאת כאן, כדי לתת מושג על סוג ההכרעות התכסיסיות שאנו עומדים בפניהן.

שלוש סיעות סיפוחיסטיות (מפד"ל, גח"ל, מ"ח) הגישו הצעות-לסדרהיום, שבאו לתקוף את המושל הצבאי על שהוציא צה"גירוש נגד שלושה מתנחלים. הנטייה הטיבעית שלנו הייתה להציע את הסרתן מסדרהיום.

כבר היינו בדרך כדי לרשום את כהנתנו זו אצל מזכיר-הכנסת, כאשר נעצרו באמצע המיסדורן. שאלנו את עצמנו (אמנון זכרני ואני): מה תהיה התר? צאה? הקואליציה אינה יכולה להצביע בעד הסרה מסדרהיום, מכיון שהיא כוללת את גח"ל ואת המפד"ל. היא תצביע בעד העברת ההצעות לוועדה. אם נציע אנחנו להוריד את העניין מסדרהיום, יצביע הרוב נגדנו. הדבר יתקבל בציבור כמתן גושפנקה של הכנסת למתנחלים וגינוי הכנסת למושל הצבאי.

ואז עלה בליבנו רעיון, שנראה תחילה כמסורף: שנגיש גם אנחנו הצעה דחופה לסדרהיום, באותו נושא ממש.

אין יכולנו לעשות זאת, כשהנושא הוא גינוי צה"גירוש? פשוט מאוד. ניסתנו הצעה לאמור: "החלטת המושל הצבאי בחברון לגרש שלושה מתנחלים, תגובת הממשלה בנדון ועיכוב הביצוע".

זה היה רבע שעה לפני שהתכנסה הנשיאות כדי להחליט על דחיפות-ההצעות. היא לא יכלה להעניק דחיפות לשלוש ההצעות של אנשי-הסיעות, מבלי להכיר גם בדחיפות ההצעה שלנו. כי הנוסח של כל ההצעות היה כימעת שזה. ואכן, בלית ברירה הכירה המושל הצבאי, ולהצעתנו שבאה לתמוך בו.

וכך קרה שביום הרביעי, היום האחרון של המושב, עלו לדוכן שלושה נאומים שהטיפו לסיפוח השטחים, ואחריהם אני, שהטפתי לשלום עם העם הפלסטיני (ראה עמוד 7) אחר-כך קם ראש-הממשלה והציע להעביר את כל ארבע ההצעות לוועדה.

כאן הייתי צריך לקום ולדרוש הצבעה נפרדת על הצעת, בניגוד לשלוש ההצעות האחרות. לא עשיתי זאת. מדוע?

אילו נשאלו חברי-הכנסת באופן מצפוני ופרטי אם הם בעד סיפוח או לא, ייתכן כי רובם היו משיבים שהסיפוח יהיה אסון. אולם חברי-הכנסת סבורים, כי הסיפוח הוא סופולארי בציבור. כפוליטיקאים ממולחים, אין כימעת איש מהם מוכן להצביע בגלוי נגד הסיפוח.

לכן, אילו נערכה הצבעה נפרדת על הצעות הסיפוחיסטים ועל הצעת, היו מעבירים את שלוש הצעות-הסיפוח לוועדה, ומורידים את הצעת מסדרהיום. חששתי שאפילו מפ"ם תבגוד בי במצב כזה.

למרבה המזל, לא חסס איש מאנשי-הסיפוח את העניין, בדקות המעטות עד להצבעה. הם שחקו. גם אני ישבתי במקומי בשקט. אחד הכסילים מספלימעי קפץ ודרש הפרדה, אך הושחק מייד על-ידי חבריו, שהבינו כי כל הפרדה תכריח אותם להכריע בין הסיפוחיסטים ובין המושל הצבאי.

בהצבעה נשארו אנשי-הסיפוח במיעוט מבוטל, כשדרשו לקיים דיון במליאה. הרוב המוחלט של הכנסת (ובכללו אני) הצביע בעד העברת כל ההצעות לוועדה. כך לא רק מנענו מתן גושפנקה של הכנסת למתנחלים, אלא אף יצרנו עובדה הסוכה.

כל זה נעשה במשך דקות, לפני שרוב רובם של הנוכחים אף הבינו מה קורה. נרמה לי שמותר לסייעתנו לרשום את הדבר כנצחון קטן — אחד הנצחונות הקטנים במאבקנו הרצוף, הבלתי-נלאה, נגד הסיפוחיסטים.

חיילים

תגמול לכל

את הנאום הקצר ביותר נשאנו הש- בוע לגבי "חוק משפחות החיילים ש- ניספו במערכה". הסתייגנו מכמה סעי- פים, ודרשנו שישולמו תגמולים גם ל- משפחותיהם של חיילים אשר ניספו בעת ששהו בחופשה, "שלא כדין" (כל- מר: התפלחו), ובכל מיקרה שניספו בדרך אל המחנה או ממנו, ללא הגבלה.

תוך-כדי-כך אמרתי כמה פסוקים אי- שים:

אורי אבנרי: יש להעלות על נס את כל מערכת-השיקום של צה"ל, שהיא אולי הטובה ביותר בעולם. אני יכול להעיד על כך אישית, כי אחרי שנפצעתי במלחמת העצמאות עברתי בעצמי את כל שלבי השיקום.

אולי יעניין את חברי-הכנסת לשמוע ש- הכסף שבו רכשנו את העולם הזה היה הכסף של משרד-הביטחון, שקיבלתי לצורכי- שיקום.

אני מקווה שפקידי-השיקום לא ש- עו את הרושם שעבר באותו רגע באולם.

טלוויזיה

פעם שאלו אותי: האם כבר קרה לך לנאום בפני כנסת שכולה ריקה? השבוע זה אירע סוף-סוף. כשנקראתי לדוכן, לנאום על חוק-הטלוויזיה, היה האולם ריק לחלוטין. נכחה רק אמה תלמי, יו"ר הישיבה. כעבור כמה דקות נכנסו ארבעה "חכים, וזה היה מיספר הנוכחים עד הסוף.

אורי אבנרי: כבד היום-שבת-ראש, כנסת נכבדה. דומני שזו הפעם הראשונה שאני מדבר בפני כנסת שמליאתה ריקה.

הטלוויזיה תגרום למהפכה בארץ. אין זה ראוי שני, וגם לא ראוי גדול יותר. זהו מכשיר מהפכני, שיטנה את סדרי-חינוך ו- סדרי-חברתנו. הוא ידקק את בתי-הקולנוע, יהווה איום על העיתונות ועל התאסורן.

הוא עשוי לשנות אפילו את פני הכנסת. אילו הייתה מצויה כאן רק מצלמת-טלווי- זיה אחת, לא היה אולם-הכנסת נראה כפי שהוא נראה עכשיו, כשנוכחים ארבעה חברי-כנסת.

(לאחר מכן נסתבר לי שהיתה מצלמה, אבל היא לא צילמה את המחזה המביש.) בידי מי אנחנו מוסרים מהפכה אדירה זו? מי יחזקש עליה?

יש בעולם שלוש צורות-שליטה בראדיו ובטלוויזיה: ממשלתית, ציבורית ופרטית. אצלנו אין אף אחת מן הצורות האלה.

הממשלה

פנה

אר הש"ב!

אין אדם המתחנף לעיתונות יותר מחבר- הכנסת המצוי. חלומי הכמוס ביותר הוא לראות את שמו בעיתון. אבל אין בארץ מוסד השונא את העיתונות יותר מאשר הכנסת.

זה מזור — אבל זה ככה. זה דומה ליחסו של האמן למבקרים.

כאשר הוגש חוק יסוד: הממשלה, יצאו כימעת כל הנאומים בשף-קצף נגד הסעיף העיקרי בחוק. הבא להטיל עונשי-מאסר גור- לים על העיתונאים המפרסמים פרטים על דיוני הממשלה. והנה, כשחזרה ההצעה הש- מסתבר שכל חברי ועדת-החוקה, מגח"ל עד מפ"ם, הסכימו לסעיף המאפשר לממשלה לקבוע לגבי כל "סוג עניינים" כי "סודיותו חיונית למדינה" — ונאמר במפורש שזה נוסף על ענייני-חוק-יבטחון, המוגנים ב- סעיפים מיוחדים.

הייתי המסתיג היחיד מסעיף זה, מלבד הקומוניסטים!

כאשר נימקתי הסתיגות זו, נכת לוי אשכול באולם. היו חילופי-דברים קצרים.

אורי אבנרי: ... אילו הייתי אני ראש-הממשלה, והייתי יודע ששר פלוני, היושב עימי בממשלה, מועל באימון שלי ומוטר דברים לעיתונאים — האם הייתי מעניש על כך את העיתונאי? לא. הייתי אומה לאותו שר: לא אשב איתך עוד ב- מלכד הקומוניסטים!

כאשר נימקתי הסתיגות זו, נכת לוי אשכול באולם. היו חילופי-דברים קצרים.

אורי אבנרי: ... אילו הייתי אני ראש-הממשלה, והייתי יודע ששר פלוני, היושב עימי בממשלה, מועל באימון שלי ומוטר דברים לעיתונאים — האם הייתי מעניש על כך את העיתונאי? לא. הייתי אומה לאותו שר: לא אשב איתך עוד ב- מלכד הקומוניסטים!

הראדיו אינו ממשלתי. הוא כפוף ל- ממשלה. למעשה, אך להלכה אין זה כך. לכן, כשנאום בטענות אש השר, הוא יכול לאמר: רשות-השידור היא עצמאית, זה לא נוגע לי.

הראדיו אינו פרטי. בהתאם לחוק הקיים, אין בארץ תחנות פרטיות.

הראדיו גם אינו ציבורי. כי ציבורי פירושו — בלתי-תלוי. למראית-עין זה כך. אך למעשה המציאות רחוקה מזה. רשות- השידור מייצגת, כביכול, גופים ציבוריים שונים, אך למעשה חילקו את הכסאות במליאת רשות ה- שידור על-פי מפתח מפלגתי, מתחת ל- שולחן, בין מפלגות המיסד.

בין השאר ציינתי **בנאום זה (שהיה) ארוך מן הרגיל, כי איש לא היה מ- עניין להפסיק או- תי, כל עוד האולם היה ריק):**

● **לאחרונה חל שינוי גדול לטובה באובייקטיביות של קול ישראל, בעיקר בתוכניות היום הזה והשבוע בכנסת. אולם שיפור זה הושג רק אחרי 20 שנה, והוא יכול להתבטל בכל רגע שהממשלה תרצה. בטלוויזיה יהיה ה- מצב מסוכן עוד יותר.**

● **בראש רשות-השידור צריכים לעמוד אנשים בלתי-מפלגתיים ובלתי-חלויים. אם אין הדבר ניתן, יש לתת ייצוג ברשות לכל**

גלילי

ממשלה, אז שאתה מתפטר או שאני מתפטר!

לוי אשכול: אין יודעים מי השר? **אורי אבנרי:** שרות-הבטחון הכללי יגיד לך בכל מיקרה מיהו השר שמטר את הידיעה לעיתונאי. הוא די יעיל בעניינים אלה.

ההסתיגות שלנו נדחתה ברוב גדול. אפילו המרכז החופשי, המקדיש את רוב פעילותו לעיתונות, לא הצביע בעד חופש- העיתונות.

נדחתה גם הסתיגות אחרת שלנו, אותה נימקתי בנאום נפרד. היא באה לתת ל- נשיא-המדינה את הסמכות לפזר את הכנסת, אם לא הצליחה הכנסת להקים ממשלה תוך ארבעה חודשים.

המטרה: למנוע אפשרות של כהונת ממשלת-מעבר במשך שנים, כשאין בכנסת אפשרות להקים במקומה ממשלה אחרת.

במיקרה זה יש לתת, לדעתנו, את ההכרעה בידי ה- בוחר.

אנכי, גם לגבי חוק אחר, חוק ה- גנת הנוער, נדחו כל ההסתיגויות ש- לנו שבאו להגן על העיתונות בפני רדי- פות קנטרניות. למי של, עורך עיתון ש- יפרסם פרטים שלי- ליים על אדם בן 17, יהיה צפוי עתה

אשכול

למאסר של שנה אחת — אפילו אם פעל בשגגה, אפילו אם לא ידע שהאדם הוא רק בן 17, ואפילו אם בן 17 הסכים בפירוש לפירוס זה!

הוויכוח על כך נערך מאוחר בערב, הכנסת הייתה כימעת ריקה, רוב הנוכחים לא עקבו אחרי הטענות, וההצבעה הייתה אוטומאטית.

אולם ריה לחלוטין

הסיעות ולכל הידיעות, ולא רק למפלגות המייסד.

● **הטלוויזיה צריכה לעמוד במרכז מער- כת-ההבחינות, ואת הזמן בה יש להקצות לכל הסיעות באופן צודק. זה יחסוך בזבוז של עשרות מיליוני לירות בתעמולת-בחירות עקרה ומגעילה.**

● **יש לתת רשיונות לתחנות ראדיו ו- טלוויזיה פרטיות, לכל מי שמסוגל לממן כאלה. כן יש להקים תחנות-טלוויזיה מכל- תיח שנייה, שבה אפשר לשכור שעות-שידור. נסיגת-הממשלה מתוכניתה המקורית לשדר שלוש שעות ביום לערבים — פירושה נסיגה מן השלום. אם אין לכפרי-פלסטיין מקלטים וחשמל, יש לספק להם מכשירים וגנרטורים, כדי שישמעו ויראו את ישראל.**

אורי אבנרי: ... עברה שנה וחודשיים מאז המלחמה, והנה הכל התרגלו לסטאטוס- קו, והכל חזר לקדמותו. אולי מאמינים כי האדם הערבי כבר אינו כל-כך חשוב ודרוש. מכיוון שהפלסטינים לא הצטרפו עד כה לטור, מזלזלים בהם. תחת להעריך את תבונתם ולעודד אותם לשלום, באים הו"ר- זול וההזנחה.

● **אין לזרז את הטלוויזיה. טיב השידור קודם להקמתה.**

● **יש להוריד את המיסים על המקלטים.**

● **אין לחזר על שידור סרטים. אם זה יכריח את בתי-הקולנוע לדאוג סוף-סוף לנוחיות הקהל, לשים קץ לבריונות בקולנוע ולגילגול הבקבוקים — מה טוב.**

● **יש למנוע פרוטקציוניזם במסירת הפסקת תוכניות לטלוויזיה. הכל חייב להיע- שות במכירות, ועלי-מי מכינים אובייקטי- ביים.**

מבקר המדינה נבנצאל

מה נשתנה?

מכאן והלאה קראתי את כל הנאום ההוא, שהתפרסם בגיליון העולם הזה (1510). בין השאר (הקטעים החדשים, שלא היו בנאום המקורי, מופיעים בסוגריים):

אורי אבנרי: אנו ממלאים בדיון זה את תפקידו של הילד הקטן בסיפור על בגי דרימלך החדשים.

אנו שואלים שאלות: לשם מה כל הדיון הזה? מה התועלת שבו? מה מטרתו? מה הוא מביא לדינושבון המקורי של מבי קריהמדינה?

כל הכבוד לעבודתו של מבקר המדינה ועוזריו. כל הכבוד להצעה שישיבה ודנה בממצאים. כל הכבוד לחברי הכנסת הנכבדים, התורמים תרומה כה נרגשת לחיכות זה, המתנהל בהיעדר כל שריהממשלה הנוגעים בדבר (גם היום), ושהשתתפות ה' מועטה של חברי הכנסת: נטילה עליו צל כלשהו (כמו היום, כשנוכחים תריסר ח"כים).

כל שנה בא מבקר המדינה ומניח לפנינו דין וחשבון, המכיל מאות פרטים מסמרי שיער, שגם העיתון הסנסציוני ביותר, ואפי' יושבת ראש, כנסת נכבדה...

מבקר המדינה

אין אנחנו עוסקים, בדרך כלל, בהתחכמות אולם יש ודרושה התחכמות כדי להוכיח דבר חשוב, השבוע שיעשנו את ה' כנסת בתחבולה שעוררה צחוק כללי, אך שנועדה לשמש מטרה רצינית מאוד. זה היה בעת ההיכוח על דו"ח מבקר המדינה — טכס שנתי שרצינו להוקיע את חוסר תכליתו. פתחתי את נאומי במילים הבאות:

אורי אבנרי: כבוד היושבת ראש, כנסת נכבדה.

בבואנו היום להכין את נאומי, עברנו על נאום הראשון שנשאנו על דו"ח מבקר קר ומדינה, לפני שתיים, באחד באוגוסט 1966.

והה ראיתי שלשוא אנו טורחים. אין צורך להוסיף מילה ולגרוע מילה. מה נשתנה? אני מתכוון עתה, גבירתי היושבת ראש, לעבור על אותו נאום עצמו באוני הכנסת, ולברוק אם אכן השתנה משהו ובכן —

כבוד היושבת ראש, כנסת נכבדה... **הדף דבורה נצר:** גם אז היתה יושבת ראש? **אורי אבנרי:** כן גבירתי, גם אז.

משמעת

קואליציונית

הרוב נשאר במיעוט!

הכרעה בעלת משמעות מרחיקה לכת — מהות המישטר בארץ נפלה השבוע — ברוב מיקרי של ארבעה קולות.

הדבר קרה לגבי חוק הממשלה — הוראות מעבר. חוק זה מבטל הוראות שונות לגבי הממשלה, לרגל קבלת חוק ההיסוד החדש. אולם הוא משאיר על כנו את "המשמעת הקואליציונית" — כלומר את הסעיף האומר ששר בממשלה יפטר אוטומטית, אם הצביעו חברי סיעתו נגד הצעה של הממשלה. אחרי שיו"ר ועדת המיטונה לענייני חוקה וחוקי יסוד, ח"כ חיים צדוק, הצדיק את המ"שך קיום הסעיף בחצי פה הסתייגו, מלבד סיעתנו, גם סיעות גח"ל, מפ"ם, מק"י ורק"ח. גם שאר הסיעות, מלבד מע"י, מתנגדות לו. בנאומיה הנמקה שלי אמרתי, בין השאר:

אורי אבנרי: ... מכל הדברים החמורים הסמונים בסעיף זה, הדבר החמור ביותר הוא שהסעיף גוזר על חברי הכנסת להיות משועבד לסיעתו. הסעיף קובע כי פירוש שאסור לחברי כנסת להצביע על פ"פ מצפוני, על פ"פ הכרתו, כי הוא חייב להצביע לפי האינטרס של סיעתו.

... אם נשאיר סעיף זה על כנו, מתעוררת השאלה: לשם מה יש בכלל צורך בהצבעות של חברי כנסת? מדוע לא די בהצבעת בע"א אחד בשם כל סיעה, כמו שמצביע בע"א מניות בחברה מיסחרית? כלומר: איש מפ"אי יצביע בשם 59 מניות, איש גח"ל בשם 22 מניות, וכיוצא.

ההצבעה על סעיף מכריע זה גבלה בי שערורייה. נגד ה' הסתייגו הצביעו 27 חברי מע"י שכתו באולם — ובכללם אנשי רפ"י, שטי"מ, סמו את מונח ב' משך שנים על ה' צורך לשחרר את חברי הכנסת מן ה' שיעבוד למזכירי המפלגות.

אך חשוב יותר היה מיספר התומכים בהסתייגות — 23. כלומר: מבין 61 חברי הסיעות המתנגדות לעקרון המשמעת הקואליציונית, המהמים רוב מוחלט בבית, נרתו להופיע רק 23! (מבין 22 אנשי גח"ל, נכחו 10. מבין 8 אנשי מפ"ם נכחו 4. מבין 4 ליברלים עצמאיים נכחו 2. מבין 3 אנשי המרכז החופשי — נכחו 2. מבין 3 אנשי רק"ח, נכח 1. המספר נעלם בכלל.)

אבל למה להתמרמר? יום לפני כן, בי היכוח על חוק הגנת הדין, נפלה הסתייגות חשובה, שבאה להבטיח את זכותו של מי ששילם דמי-מפתח, כי קולות נגד 13 שני הקולות המכריעים ניתנו על ידי שני חברי כנסת שלא נכחו כלל בהיכוח, שנכנסו לאולם בעת ההצבעה והצביעו מבלי שהיה להם מושג על מה הם מצביעים, ולמה. (אחד מהם היה מנחם פרוש מאג"י, השני היה ח"כ מפד"ל.)

מושבנים

בשבוע האחרון של הכנסת ה' המישית היה על מפא"י להכריע בין שני חוקידיכוי: לקבל את חוקי לשון הרע או את חוקי ההמרה שבים. היה נדמה אז למפא"י כי "העולם הזה" יש פחות קולות מאשר למורדי המושבים, ולכן הוחלט לקבל את חוקי לשון הרע. התוצאה ידועה.

בשבוע שעבר, השבוע האחרון של מושב הקיץ, קיבלה הכנסת את חוק המושבים, ב-42 קולות נגד 22 קולות, ואחד נימנע (ד"ע). אחד הקולות נגד היה קולנו.

לו השבועון המסויים, אינם יכולים להתחרות עימם. שחיתות, נוהלים נפסדים, חלוקת מיליונים לפרוסקציונים, ביובון פושע של נכסי הכלל לטובת קומץ של יודעי להסתדר. באה הכנסת ואומרת: "סויה!" ואחרי שנה — חוזר חלילה.

מתקנים ליקוי אחד — מתגלות שתי שערוריות חדשות. נפתח חור, נפרץ הסכר במקום אחר.

מימדי השחיתות אינם מצמצמים משנה לשנה. הם מתרחבים משנה לשנה, ופושטים על שטחים אחרים.

דומה מבקר המדינה לדופא ה' פותח פורנוקל אחד, ובאותו זמן נוצרים תריסר פורנוקלים אחרים בכל חלקי הגוף. את הפורנוקלים צריך לפתוח — אבל המשימה ה' אמיתית היא לרפא את הרעלת הדם הגורמת לפורנוקלים.

נגיד דברים פשוטים: השחיתות אינה תורפת לחואי של המישטר הקיים במדינה. השחיתות היא מרכיב מהותי שלו, פועל-יוצא מעצם מערכת היחסים בתוכו.

אין כל טעם לדבר על עקירת השחיתות מתוך המישטר — כי פירוש הדבר עקירת המישטר כשלעצמו, שינוי דמותו עד לזכתי הכר. (נרמה לי שגם זה לא נשתינה.)

... המישטר קדם למדינה, והוא קדם אפילו להנהלת הסוכנות, ששלטה במדינה בדרך. המישטר הקיים הוא המשך ישיר של שיטת הכוללים, שיטת החלוקה, שיטת של חלוקת השלל בין כל מפלגות המישטר, לפי מפתח שרירותי, בלי דין ודלי דין, בלי פיקוח ודלי ביקורת, לפי ראות עיניהם של המחלקים, בעלי השררה...

סיפוח

דרישה דמוקרטית מינימלית. כשימחקתי את ההסתייגות, נכחו באולם חברי הכנסת יקב חזן, ויקטור שטי"מ, שלמה רוזן, אמה תלמי ועוד. עוד לפני נאומי הפניתי את תשומת-ליבם לתוכן ההסתייגות. גם מעל הדוכן פניתי במיוחד אל אנשי מפ"ם, שהיו שקועים בשחיתות פרטיות, והפצתי בהם לשים לב לחומרת העניין.

אולם כאשר הגיעה ההצבעה — נדחתה ההסתייגות שלנו כימטץ פה אחד.

אנשי מפ"ם הצביעו נגד! באותו רוב עצום נדחתה גם הצעת להחזיר לערביי-יורו שלים המזרחית את רכושם בירושלים ה' מערבית ובכל שטח ישראל — או לשלם להם פיצויים עבדו. (ויתרנו על הסתייגות נוספת, שנועדה להבטיח את זכות כל ערביי-פלסטין על רכושם, הנימצא בירושלים המזרחית — מכיוון שהממשלה הבטיחה לטפל בעצמה בעניין זה, באותה רוח.)

חזן

לקרוע את המסווה!

● תהינה בחירות דמוקרטיות בתוך המפלגה. אם יקבע מבקר המדינה שאין זה כך — תהיה המפלגה פסולה מלגבל כסף מבניית-כפיה זו.

● הכסף ינוכה רק מחבר במפלגה. מי שאינו חבר במפלגה, לא ינוכה ממנו כסף. ● על העובד להסכים בכתב ובמפורש לגביית הכסף משכרו.

עכשיו אני אומר: אם דברי השר אלמוגי לא היו דברים בעלמא, והוא התכוון בי רצינות שהכסף הזה, שייגבה מהפועלים בכפיה, יבוא במקום עסקי-השחיתות, ו' במקום המיפעלים הכלכליים, ובמקום ה' דברים הבלתי-יכסרים כי אז הוא עצמו וכל התומכים בחוק חייבים להצביע בעד ה' הסתייגות שלי, המבטיחה את אשר אמר השר אלמוגי בדבריה הפתיחה ובדבריה התשובה בה שלו. אם הרוב, התומך בחוק הזה, ידחה את ההסתייגות, פירוש הדבר שהדברים של השר אלמוגי היו דברים בעלמא, ואין כל כוונה כזאת.

וחסוף? הסוף היה מובן מאליו. ה' חוק כבר נכנס לתוקפו. ההסתייגות שלי נו נדחתה ברוב של 27 נגד 12, בעדה, ונגד החוק, הצביעו שני ליברלים (השר יוסף ספיר ואלימלך רימלט), ח"כ מיכ"ל אל חזני מהמפד"ל, סיעות אנו"י, מ"ח, רק"ח ומק"י. נגדה, ובעד החוק, הצביעו אנשי חרות, רוב הליברלים, כל מע"י (כולל אנשי רפ"י לשעבר!) ומפ"ם.

בגידה של מפ"ם

צמרת-מפ"ם נמצאת בדרך המלך אל תוך המעיץ. אין זו הליכה, אלא ריצה. השבוע הוכח הדבר פעמיים.

בעת הדיון על דו"ח מבקר המדינה נאם איש מפ"ם, ויקטור שטי"מ, נאום-הגנה נלהב על המנגנון הממשלתי. נאומו עלה בהרבה על נאומי כל אנשי-מפא"י בעבר. אילו היה לי זמן, הייתי קורא באוזניו אח נאומי חוצבי-הלהבות בשנים קודמות. אולם לא זה העיקר. חשובה לאין שיעור יותר הייתה הצבעת-מפ"ם על הסתייגות שלנו בעניין סיפוח-השטחים.

כאשר הוחלט על סיפוח-ירושלים, אחרי המלחמה, לא ידעה הממשלה בדיוק איך ומתי לעשות זאת, מול דעת-הקהל העולמית העוינת. לכן הגישה הצעת-חוק סתמית, המאפשרת לממשלה לספח כל שטח שהוא, בלי אישור הכנסת. הכנסת, שידעה כי המ' דובר בירושלים בלבד, אישרה הצעה זו. גם אני הצבעתי בעדה, למען איחוד ירושלים.

כך נוצר מצב חוקי שהוא עכשיו בלתי-נסבל. יכולה הממשלה, בלי אישור הכנסת, לספח כל מקום שהוא, ולמשה את המרחב השמי כולו. חייכנו להוצעת-חוק לחקן זאת. ולכן, כאשר הגישה הצעת-חוק ממשלית שבה להסדיר את ענייני הרכוש של ערביי ירושלים, הגשנו הסתייגות: שלהלן לא תוכל הממשלה להוציא שום צו של סיפוח, ללא אישור הכנסת. דומני שזוהי

מס המפלגות

בשבוע נדוש כזה, קשה לקבוע מה חשוב מן. אבל אין ספק כי אחד ה' דברים הנובים ביותר היה קבלת חוק מס-המיפות. רק שבוע אחד חלף מה' דיון הראץ ועד לקריאה הסופית. זה היה מירון-דחתני של המפלגות הג' דולות אל טף.

לא השע את עצמו שנוכל למנוע זאת. אבל ולנו למנוע גניבת-דעת וא' חיות-עיוניים.

אורי ארי: ההסתייגות שלנו באה לקרוע מעל החוק את הצביעות והכזב. בהיכוח הקדמון שר-העבודה בתשובה לדברי: "מאייקחו המפלגות את הכסף הדרוש להן ליערונות, מפיתויים שונים לדברים שאף ד לא רוצה בהם, וממוסדות כלכליים שמליות מקיימות. חברי-הכנסת אבנרי לא מלס אף פעם אחת על כך שלמפלגות פליות יש מוסדות כלכליים, חברות-בנייה וים אחרים. אפה בעולם זה חיים? באי-ארגן זה ישנו? מדוע הן עושות זאת? וס שאין להן מקורות הכנסה".

ובכן רבותי ריי-הכנסת, ראשית כל אין זה נכון מה עובדתית. הצעת-החוק הראשונה שלי לת הנוכחית באה, בין השאר, למנוע לגנות פוליסיות לקיים מיפעלים כלכליים-שר אלמוגי לא הצביע אז בעדה.

אבל אני שואל-אלה יסודית: הנימוק הזה, שהחוק הזה לפסור את המפלגות מלעסוק בעניינים לשרים, היכן זה נאמר בחוק עצמו?

כשהשר אלמוגי י על העסקים הלא-כשרים של המפלגות, הוא יודע מה הוא מדבר. הוא היה מזכיר הכללי של מפא"י. אבל המט צוצע עלייך לא במקום הדברים איכשרים, ולא קום המפעלים ה' ליים. בחוק אין לביטול העסקים כשרים ולמניעתם לא-כשרים. אומר: כל ה' ש-הלא-כשרים

אלמוגי

של המפלגות יישראו כל-היו, וחוק זה יקחו מהפועלים, בכפיה, שאפשר לקחת, לכן, כבוד חיושב-ראשנו הסתייגות מפורטת מאוד, שבה ה' להתנות את ניכוי מס-המפלגות משכר-גבדים בששה נאמים, שביטחו את כשר-המפלגות ה' גבנות את הכסף:

● ספרי-החשבונות ש'מפלגות יהיו כפופים לביקורת מבקר-ה' שום מפלגה, שתקבץ מגביית כפיה זו, לא תנהל מיפעלי כלשהו. ● שום מפלגה לא תוצתר מאשר עשרת אלפים לירות על של ב' בחירות לכנסת, זאת אום שהמפלגה, שהציגה 120 מועמדים, לציא יותר מאשר 1,200,000 לירות.

במדינה

(המשך מעמוד 10)

היא תביא למעשים שכל אדם תרבותי סולד מהם, מעשים שייעשו בשמה של מדינת ישראל, לשם הגנה עליה.

להשלמת התמונה: רוב גדול של ישראלים הביעו השבוע את דעתם, בסקר דעת-קהל, שיש להחזיר את עונש-המוות.

אלה הם צעדים לתוך תהום. הפסימיסטים החלו מאמינים, השבוע, כי כבר אי אפשר למנוע את ההידרדרות, וכי נגזר על המדינה להיכנס לתקופת-האופל. האופטימיסטים עוד קיוו כי אפשר לשנות את הקו, על-ידי צעדים נמרצים לגיבוש פיתרון מדיני. כך או כך — הזמן קצר.

לוח הציונים

משבר-פתע, כמו ליל-הפורענות בירושלים, מהווה אתגר לכל מוסד, לכל איש-ציבור. איך עמדו המוסדות השונים בפני אתגר זה?

● **משטרת ירושלים** נתגלתה ב-חולשתה. היה ברור כי היתה מוכנה למעשי-חבלה, אך לא לתגובות הצפויות ברחוב. עזרת המשטרה לקורבנות הפוגרים והלינץ' בוששה לבוא.

מפקד המשטרה, שרואין בראדיו, לא תיקן רושם זה. להיפך, נראה כי התייחס לכל העניין באדישות מסויימת. יחס זה בלט גם בהודעות המשטרה במהדורות-החדשות בראדיו, על כי התשודים בהתפר-עות יובאו למחרת היום בפני שופט-השלום "לשם שיתורם בערבות".

מהודעה זו השתמע כי המשטרה רואה בהתפרצות דבר קל-ערך, שאינו מחייב החזקת חשודים במעצר, ושאינו צריך אפי-לו מחשבה שנייה, אחרת קשה להבין הבי-טחה כזאת מראש.

יש ספק אם יכולה צמרת משטרת-ישראל לסבול יחס כזה בנפה הירושלמית, העדינה ביותר במדינה.

● **מושה דיין**, לעומת זאת, הצטיין שוב, בצורה שהזכירה לרבים את ימי-הנוהר שלו, ערב-המלחמה. גישתו היתה תקיפה ונמרצת, והובר בלט גם בקולו ובהפעולתו. אין ספק שיש לכך השפעה חינוכית ראשונה במעלה.

שום איש-ציבור אחר לא התבלט במשבר זה. בלטה שתוקתם של מטיפי-הסיפוח, שיש

דיין ליד הפצוצה יעק מורחי צל-ש

להם השפעה דווקא על סוג הקהל שמתוכו באו המתפרעים.

● **"קול ישראל"** עמד על הגובה. בתוכנית היום הזה הושגו הישגים עיתוני-איים מרשימים. תוכנית זו הוכיחה, שוב, מה רב יכול להיות ערכו של הראדיו, כגורם מחנך. קולו של הציבור הנאור, שבקע מן הראדיו בפי הסוציולוגית בן-יוסף, השפיע לא מעט על עיצוב האווירה הציבורית. פסוקי-השבוע של הראדיו: "ירוש-לים עלולה להפוך לעיר שליהודים יהיה קשה להיות בה, ושלעריבים אי-אפשר יהיה להיות בה".

● **הטליוויזיה**, לעומת זאת, היתה חיוורת. בעוד שקול-ישראל הקליט ושידר בהרחבה את ההתפרעויות, נמנעה הטליוויזיה לשדר את תמונות המהומות, למרות שמצלמותיה נכחו במקום.

● **ואילו עיתוני-הערב** הצטיינו לא רק בסיקור המאורעות — אלא גם בגינוי תקיף של הפוגרים.

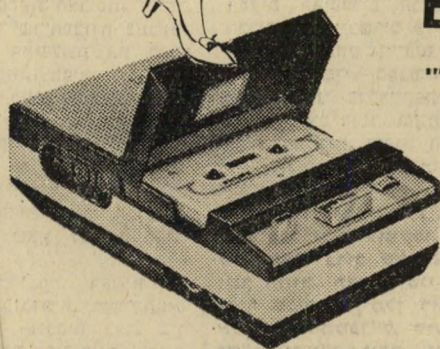
הצטרף גם אתה לגל החדש

רכוש

CASSETTE RECORDER
רשקול נייד פיליפס

נכשיו בחיך 350 ל"י במקום 425 ל"י

המכשיר המהנה והמשמתי צלילים ערם
לבדור, לחסיבות בבי
בנסיעות, ברכב ולפילה

PHILIPS
פיליפס

התזמורת הסימפונית של וינה — לישראל

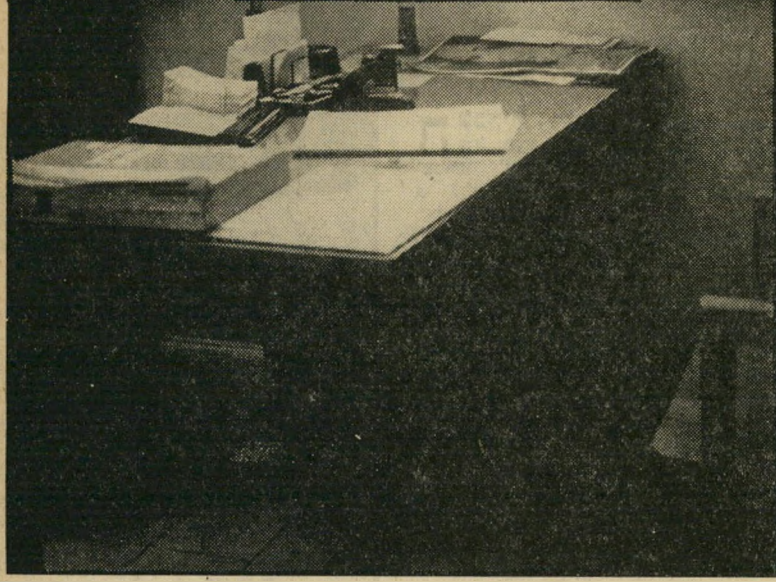
התזמורת הסימפונית של וינה תבוא לישראל לסידרה של חמישה קונצרטים בלבד, בסוף אוי, לפי הסכם שנחתם עם האמרגן ה. רוברט.

התזמורת תופיע בהרכב מלא של תשעים נגנים ובראשם המנצח יוהן קריפס. יתלה אליה במ לישראל כמה מחברי מועצת העיר וינה, שתדמה חלק מהוצאות הסיוור בישראל וכן תגיע משלחת עתונאים מטעמותיהם החשר-בים ביותר של אוסטריה.

התזמורת תופיע בשתי תכניות: תכנית בטובן ותכנית יוהן שטראוס ותערוך שני קונצרטים. התהבות בתל-אביב, שניים בחיפה ואחד בבניני האומה בירושלים. בין היתר יהיו חברי התזמורת אורחי לרת הפילהרמו-נית הישראלית, כמחווה-תשובה לאירוח הנאה לו זכו המנגנים הישראליים כשהופיעו לאחרונה.

התזמורת הסימפונית של וינה נוסדה ב-1900 ובין מנצחיה היו גוסטב מאהלר, ברונו הלנדלמית, קלמפר, ראחאל, ברסוק, קובליק, פאריי, קראוס ויווה קריפס. רבות מהיצירות המוסיקליות הגדולות שני דורות, מ-ברוקנר עד שיינברג, בוצעו בכיצועי הבכורה שלהם על-ידי תזמורת זו, שנודעה מאז בריאתה כהמוסדות המוסי-קליים המפארים ביותר של אירופה.

לאן נעלים האיש שישב כאן

בחלק השני של השמועה.
כדומר: אמנם קרה משהו חמור
בלישכתו של הרב נסים, אבל לא
שר הדתות זרח ורהפטיג ולא
מישהו מטעמו — לא התערב ולא
ביקש להשתיק את העניין.
דוברו של שר הדתות, משה עקיבא זרוע,
נשאל על ידי העולם הזה מה האמת בשמועה
כי השר התערב. תדהמתו היתה מוחלטת.
הוא אפילו לא שמע על המיקרה המסתורית,
"ולפי מיטב ידיעתי גם השר אינו יודע.
על כל פנים, לא היתה התערבות מצידו".
אבל אם לא מצד שר הדתות —
הרי שהתערבות בכל זאת היתה.
ממקור אחר, שאיש לא רצה —
או לא יכול היה — לנקוב בשמו.
שכן מטעם פמ"ח הופל עד ה-

צמער מאוד. אינני יכול לדבר על
זה! זה לא נושא למיסומי". כל
מילה מיותרת תפגע בשמה הטוב של ה-
מדינה!
כך השיבו השבוע לצוות העולם הזה
קציני-משטרה בכירים, ראשי משרדים ממ-
שלתיים, והרב הראשי לישראל.
ובכל מיקרה, אחרי התשובה החד-מש-
מעית, הושמעה הפליאה: "איך הספקתם
לשמוע על זה? זה סוד כמוס!"
הסוד נוגע למה שקרה בלישכתו
של הרב הראשי לישראל, הראשון
לציון יצחק רחמים נסים.

השר לא התערב!
מקור השמועה אמר: "התגלה
משהו חמור מאוד בלישכת הרב הראשי."

הסוד בלישכת הרב הראשי

פרשה, וכל הנוגעים בה סורבו
לדבר. המענה: "הגילוי יפגע ב-
שמה הטוב של המדינה."

מקד לראשו של הרב

הקומה השלישית של בית האבן
היפה, בו שוכנת לישכת הרב הראשי
ברחביה, היתה עזובה לחלוטין. החדרים
היו פתוחים, השולחנות עמוסים ניירות —
אך איש לא נמצא שם.
בקומה השנייה גר הרב הראשי. צליל.
גברת צעירה ותינוגית פותחת את הדלת. היא
מצטערת מאוד: הרב הראשי לא יוכל לראות
איש. הוא מקורר, שוכב במיטתו.
היא ליוותה את צוות העולם הזה חזרה
אל הקומה השלישית. ביקשה לשמוע מה
הביא אותם לשם. כאשר שמעה, היתה
נדהמת. "איך הספקתם לשמוע על כך?"
ומשרתה שהסוד בכל זאת ידוע, הסכימה
לרדת שוב אל דירת הרב, לבקש תגובה.
כעבור עשר דקות חזרה. "כן, יש באמת
דבר כזה. אבל איננו יכולים למסור שום
פרטים. זה עלול לגרום נזק".
האם הרב ביקש להטיל איפול על הנושא?

שר הדתות התערב כדי להפסיק את הטיפול
ולהשתיק את העניין.
אבל אנשי אותו שרות, שבידיהם נמצא
הטיפול, הצהירו בתוקף רב, שאין אמת

תיו, ויש צורך לפרר את הדבר
באופן יסודי.
הרב נסים אף פנה למשמרת
ירושלים, ומסר את אשר גילה.
המשטרה אפילו באה לחקור אותו ואת
הנהג של הרב, סיפרה הגברת רבקה,
מזכירתו של הראשון לציון.
מה הוא הדבר הנורא שנתגלה?
"נעלמו דברים", השיבה המזכירה
רה, אחרי התייעצות ביוקומות.
עם הרב הראשי.
איזה דברים? מיסמכים? כספים?
שוב התייעצות עם הרב הראשי: "כספים".
אבל התשובה לא נשמעה משכ-
נעת ביותר. האם בגלל היעלומם
של סתם כספים יפעילו את כל
אמצעייה השתקה הממלכתיים?
דברים כאלה, למרבה הצער, הפי-
כו בימעת לשיגרה.
מהו, אם כן, הסוד החמור?
זאת אמור יהיה לגלות רק כאשר
יוסר האפול — אם אומנם יוסר,
והפרשה לא תיסקר.

התשובה של הגברת רבקה
היתה מהירה והחלטתית: "לא!
הרב לא התערב במהלך החקירה.
לא היתה שום פנייה כזאת מצידו.
להיפך, החקירה נפתחה עקב
פנייתו שלו".
היא אף הצהירה, שלרב הראשי לא ידוע
על שום התערבות מצד גורם גבוה כדי
למנוע את הפירסום.
מה יכול להיות כל כך חשוב
וחמור, שגורם רב ונעים יתערב
אפילו מעל לראשו של הרב ה-
ראשי, כדי למנוע פירסום?

מה נעלם מהלישכה?

הדמות המרכזית בתעלומה הוא אחד
העובדים המרכזיים בפמ"ח הרב ה-
ראשי.
לפני כשבועיים קרא לו הרב
נסים אליו, ונתן לו עצה ידיו-
תית: שופסק לחופית במשרד,
מכוון שנתגלה משהו חמור אודות-

לשם כך מסתמך המחבר האלמוני על
שני מיקרים:
● תיוכו של הלורד הבריטי-היהודי
מוריס אורבך — אשר ניסה, החל מסוף
1954, לשכנע את עבד-אל-נאצר להגיע
להסדר עם ישראל — ולשחרר, קודם כל,
את כבוצת-היהודים שנכלאו בקאהיר, בקשר
לפרשת לבון.
● תוכנית שלום מצרית — משנת
1961.
הפרטים ידועים. סופם פחות: בגלל קשר
צבאי נגד נשיא-מצרים, שאורגן כפי הנראה
בעזרה בריטית ואמריקאית, שעה שהוקמה
במרחב בריט-בנדאד האנטירוסית, נותק ה-
קשר האישי בין אורבך לעבד-אל-נאצר.
למרות זאת, ביקש המנהיג המצרי, ש-
הושפע מדבריו-אורבך, שמנהיג מפלגת-ה-
לייבור של מאלטה, דום מינטוף, יוסיף
לנהל את המו"מ עימו ועם ההנהגה הישרא-
לית כאחת — לקראת הסדר אפשרי.
ממ"מ זה לא יצא דבר, כמובן.
לפני שתי מלחמות. המחבר האל-
מוני הבין, כפי הנראה, שלא די להאשים
את מצרים באהבת-ישראל על-פי אירועים
ושיחות שנתקיימו באמצע שנות ה-50 —
לפני מיבצע-סיני, שלא לדבר על מלחמת-
ששת-הימים.
לכן מזכיר הקונטרס — הנושא על שער
קאריקטורה של נאצר המשחק בכדור-גולף
הנושא את הכתבה פלסטין, כשיעודו המגל
(המשך בעמוד 19)

העולה על רוחו.
● לפי השיטה המוצעת, תהיה הכנסת
חסומה לצמיחות בפני כל כוח צעיר וכל
רעיון חדש.

יחסים מרחביים החטא העליון

בעוד מצרים מנהלת מיתקפת-שלום עקי-
פה, מפורת על ימין ועל שמאל רמזים ש-
היא עשויה, בעצם, להגיע לאיזושהי הסדר
עם ישראל — מנהל מישוהו במרחב מיתק-
פה אחת לגמרי.
לא ברור, אם ההשראה למיתקפה זו באה
מבריטניה, ארצות-הברית, חוסין או שליטי
עיראק. אך תכליתה: להוכיח שמצרים בכלל
ועבד-אל-נאצר בפרט הם, אם לא פרו-
ציונים, אז לפחות תבוסנים, פשוטים, ו-
מחרחרי-שלום עם ישראל.
דבר שעדיין נחשב לחטא העליון, ב-
ארצות-ערב.
השבוע הגיע ארצה ספר הממחיש מיתקפה
זו, מנסה לזרז עוד יותר את מעמדה של
מצרים במרחב.
שמו: עבד-אל-נאצר ופלסטין. הוא יצא
לאור בלבנון הפרו-מצרית.
מגמת-הספר פשוטה: הוא משתדל להוכיח
שאמל עבד-אל-נאצר תמיד רצה בשלום עם
ישראל.

לפי השיטה השלישית: 79.
כל זה, מבלי לקבל אף קול אחד יותר
מכפי שקיבלו אותן הסיעות בבחירות 1965,
כאשר המערך, רפ"י ומפ"ם זכו ביחד ב-63
מקומות בסך-הכל.
תוכנית של הפיכה. מה היה קורה
למפלגות אחרות? לפי כל השיטות תיעלם
מק"י, ורק"ח תישאר הנציגה היחידה של
הקומוניזם בישראל. מפלגה כמו ל"ע תקבל
לפי שיטה אחת 5, (כפי שקיבלה בבחירות),
לפי השיטה השנייה 0, לפי השיטה השלי-
שית 1.

גח"ל היתה מקבלת לפי שיטה אחת 28
(במקום 26 שקיבלה לפי השיטה הקיימת),
לפי השיטה השנייה 35, לפי השיטה ה-
שלישית 29. בשום צורה שהיא לא היתה
הופכת לאלטרנטיבה, אפילו בכוח.
פירסום פרטים אלה עשה שירות-דוב
לתוכניתיו של דוב יוסף, יו"ר הוועדה
שהציעה את שינוי השיטה.
כי מסקנות הסקר ברורות לחלוטין:
● החלפת-השיטה היא הפיכה, שנועדה
להפוך מיעוט לרוב, מבלי שיחול שינוי
כלשהו בדעת הבוחרים עצמם.
● השיטה המוצעת תביא לא רק לשלטון
המיעוט — אלא גם למישטר חד-מפלגתי.
● הסענה, כי השיטה המוצעת תביא
למישטר דו-מפלגתי, שבו מפלגה אחת
תוכל להחליף את השנייה לסירוגין, היא
כוזבת. בשיטה החדשה תהיה גח"ל סיעת
אופוזיציה קטנה, מדולדלת וחסרת-ישע, מול
מפלגת-שילטון ניצחית, שתעשה בכנסת ככל

מפלגות איך להצליח בבחירות מבלי לקבל יותר קולות

שני סקרים של דעת-קהל, מצד שני
מכונים שונים, הוכיחו כי ארבעה מתוך כל
חמישה ישראלים מתנגדים לשינוי שיטת
הבחירות.
השבוע בא מכון שלישי, החברה לשרות
סוציולוגי בע"מ, והטביעה מדוע.
הוא עשה זאת דווקא על-פי הזמנת המע"י.
רוב עצום למע"י. החברה נתבקשה
לבדוק מה היה הרבב הכנסת הנוכחית
אילו התחלקו הקולות, שניתנו בבחירות
1965, על-פי שיטת-בחירות אזורית. ועדת-
מע"י, היוזמת את שינוי שיטת-הבחירות,
קיוותה כי התוצאות ישכנעו את כל עסקני-
מע"י עד כמה כדאי לשנות את השיטה.
ואכן, תקווה זו התאמתה במלואה.
הוועדה בדקה שלוש אפשרויות:
● חלוקת הארץ ל-30 איזורי-בחירות
שבכל אחד ייבחרו ארבעה נציגים;
● חלוקת הארץ ל-40 איזורי-בחירה,
שבכל אחד ייבחרו 3 נציגים;
● חלוקת הארץ ל-30 איזורים, שבכל
אחד ייבחרו 3 נציגים — בעוד שהשאר
ייבחרו ברשימות ארציות.
התוצאות: לפי השיטה הראשונה תקבל
מע"י — יחד עם מפ"ם — 66 מקומות
בכנסת. לפי השיטה השנייה: 70 מקומות.

התהליך

חתיכות מעצבות

3

הצברית המצוייה נמצאת בסכנה. עוד מעט, אם ימצאו שרידים ממנה, יצטרכו להכריז עליהם כעל שמורת טבע או להכניסם למוזיאון. על אלו מן הישראליים שנתרו בצורתן הטיבעית מסתעף רים מכל הכיכבים, ומנסים לאלף ולתרבת אותו, להקציען ולשפרן. שהיו כמו כולן. להתקפה החזיתית החדשה, שהתחילה בימים אלה, חברו יחד שלוש חתיכות, צבריות דווקא: מימי מרגוליס, דוגמנית ילידת ירושלים, דור שלישי בארץ; ליאורה חכמי, רקדנית, ילידת ירושלים, דור חמישי בארץ; ויונה גפני, מדריכת הילכות נימוס, ילידת תל אביב, דור ראשון.

נמאס להן שכל מיני מומחים מפאריס, וארשה, רומא או ברלין יתלבשו על הצברית ויעשו ממנה מה שלפי דעתם היא צריכה להיות. הן משוכנעות שהן יודעות

לא! המפתח נפל ברחוב, איך להרימו? גם זאת בעייה המצריכה לימוד. בתמונה מרימה דליה מפתח בצורה לא נכונה.

מימי

יותר טוב מה צריכה הצברית לעשות מ' צורתה הגולמית כדי להיות מהוקצעת. למטרה קדושה זו חברו השלוש ביחד, הקימו את צמרת, בית ספר לדוגמנות ולי טיפוח התן. ובעוד כמה חודשים, כשהבוגרות הראשונות שלהן יכנסו למחזור, הן

כן! כך צריך להרים מפתח ברחוב! כריעה אלגנטית, כשהרגליים צמודות מונעת חשיפת מוקד משיכה למציצים.

מימי מרגוליס (באמצע) מדגימה לתל

וכן ליאורה מדגימה בפני דידי ודליה הליכה נכונה כשהכתפיים משותפות, הראש זקוף, והיציבה איתנה. ליאורה, רקדנית במיק, היא כיום אחת המורות המבוקשות ביותר לתנועה, יציבה והת

לא נכון ליאורה חכמי (במרכז) מדגימה צורת הליכה מעכסת, העשויה למשוך תשומת לב ברחוב — אך אינה צורת נפ הראש, המוטה מטה, אינו מתאים להליכה נכונה.

לא! גם כך אפשר להרים מפתח — אבל שוב, רק נערה בלתי מאולפת תעשה כך. הדרך הנכונה מדריכים בצמרת.

כחות

בהמצחה, נשלחה ליאורה לפנימייה של ה' רויאל-אקדמי באלט בלונדון.

לארץ חזרה ליאורה עם גוף של סוסה גועית ואצילה, כדי לקצור הצלחות בשטח המחול. היא היתה בין מייסדות התיאטרון הלירי של אנה סוקולוב, סיימה את מחלקת המחול של האקדמיה על-שם רובין בירן שלים, בציונים של "מעולה" באנטומיה.

"מה שמעניין אותנו" אומרת ליאורה, "זאת לא רק צורתה החיצונית של הנערה. אנחנו רוצות להקנות להן תרבות, שיוכלו לקחת עימן הביתה: אמנות דיבור, סידור פרחים, והרבה יותר עדינות ממה שמוצאים אצל נערה ישראלית."

★ ★ ★

התחום הזה שייך גם ליונה גפני (21), אם לחינוך בת שבעה חודשים, מזה שלוש שנים עוסקת יונה, בוגרת מוסד לנימוסין, בהדרכת חוגים לנימוסין ונוהגים בבתי-ספר תיכוניים בתל-אביב.

מחוץ למסגרת-הלימודים היא מלמדת שם בנים ובנות, בנפרד.

מה? דברים שיעזרו להם לא פחות מ' חומר הלימודים עצמו. מחוץ לכללים ה' קלאסיים של נוהג-שולחן ונימוסים שבינו ובינה, עליה לפתור שם גם בעיות כמרי:

ליאורה

"האם צריכה נערה לצאת למיפסדת אל בן, הקורא לה מהרחוב בשריקה?"

"יש כללים קלאסיים בנימוסין", אומרת יונה, "אבל לא בכל מיקרה אפשר לאמץ בתנאי-הארץ את הנוהגים של אירופה. כך, למשל, כחוב בכל סיפריה-נימוסין,

דליה לוינבוק, הנושאת את אותו השם אשר היה לדליה לביא לפני שהפכה לכוכבת, היא גם קרובת-משפחה שלה. דליה נשואה לאחיה של דליה לביא. היא נראית בפות'צילום שהיקנתה לה מימי מרגוליס.

הדגמה לצילום

לקולנוע, והיא שוכחת לשלם בעד כרטיסה? יונה מלמדת לבנים שתי שיטות, במיקי רים כאלה: א) הסתכלו על הכרטיסים לעי' ניה ותגידו: "הכרטיסים עלו שש לירות." אם זה לא יוכיר לה, אז תפעילו את השיטה (ב): בפעם הבאה תטילו עליה לשלם בעד מחיריהם של שני הכרטיסים.

שבכל מיקרה בו יוצא נער עם נערה, עליו לשלם את החשבון. הנערה אינה זקוקת עימה כסף, רק ממחטה ומפתחות. בארץ יש בעיות בתחום הזה — כך מסתבר. יונה סבורה, שכן אינו צריך לשלם עבור בת — כל זמן שאינו מרחיח לעצמו.

אז מה לעשות אם צעיר זומין צעירה

ידות כוזות בצילום

בסוחות שמבט אחד יספיק כדי להבדיל בין הצבריות שלהן לבין כל צברית אחרת.

★ ★ ★

מימי מרגוליס, המוגדרת בכרטיס- הביקור שלה כ"דוגמנית צמרת, בוגר רת בית-האופנה האיטלקי מינגוליני-גונגהיים, רומא", היא חלק קבוע של מסלול הדוגמ' גות בארץ. מזה תשע שנים.

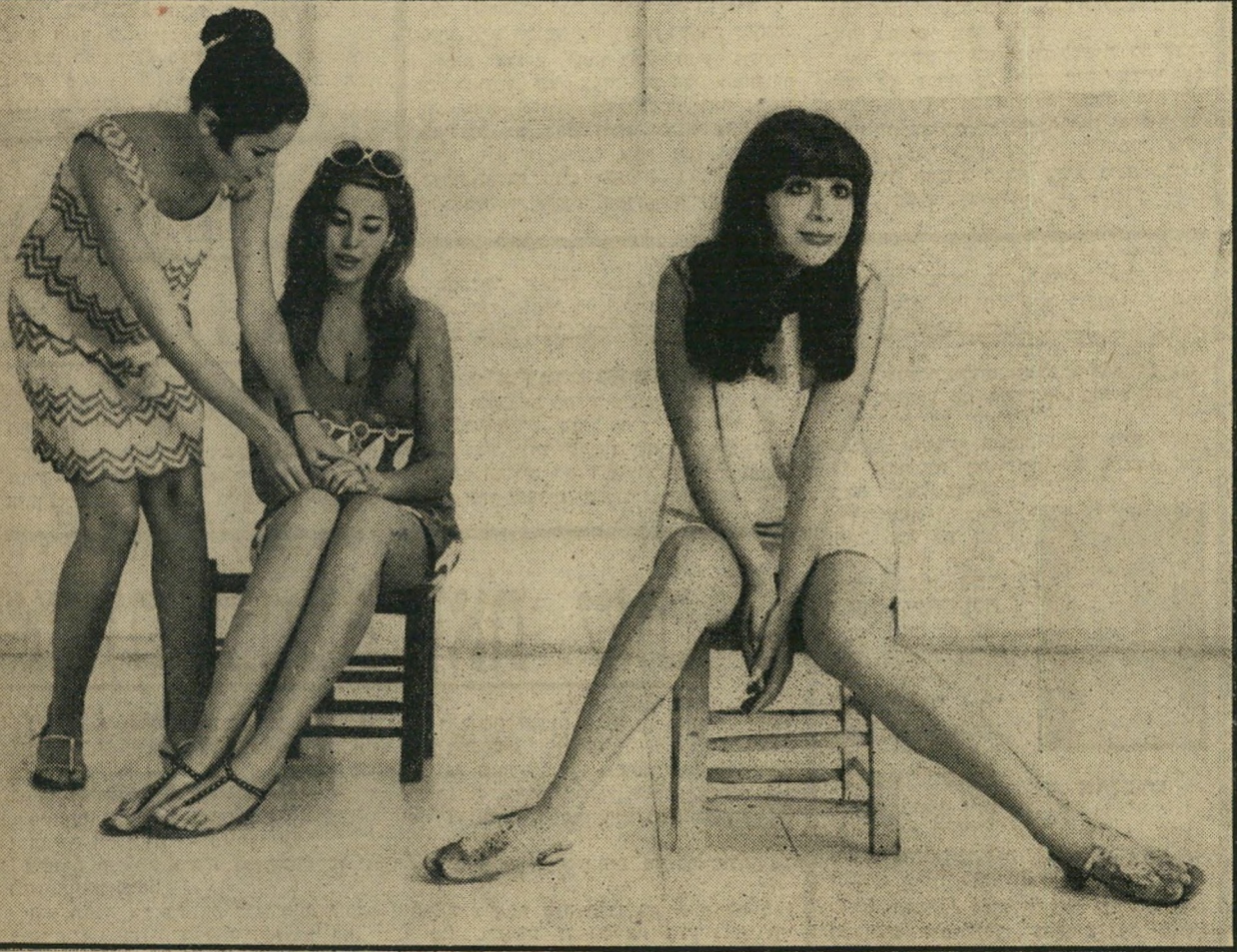
היא הדגימה אופנה ישראלית בניו-יורק

יונה

דרום-אפריקה — ובמשך שבעה חודשים, שימשה כדוגמנית של בית-אופנה ידוע ל' שמלות קוקטייל בניו-יורק. היא האחראית על האנף של לימודי-הדוגמנות וטיפוח-החן.

את היציבה והתנועה של מוצרי-צמרת מעצבת ליאורה חכמי, שכבר בגיל תשע גילתה אותה הכוריאוגרפית אנה סוקולוב.

"שיבה סגורה"

היא חלק מחומרי-ההדרכה במכון לטיפוח-החן. חשיבותה מרובה, ביי' חוד בדרך המיני. מימן מדגימה דיני מיוחס צורת-ישיבה בלתי

נכונה. משמאל מתקנת יונה את צורת-ישיבתה של דליה לוינבוק, מראה לה את צורת הישיבה הנאותה לנערה בת-תרבות, בשמלת' מיני. בעלות המכון, הן שלוש חתוכות צעירות, ילדות הארץ.

בירה ונשים

יש אמנים מכל הסוגים. פרופמר פאריינטה הוא אחד כזה אמיתי לגמרי. גם טוב וגם בוהמי. גם משוגע וגם אוהב חתיכות. גם עושה סקאנדלים וגם מייצג את ישראל בניכר.

משם גם חזר, לפני שבוע, אחרי שהות של שנתיים בלונדון הערפילית. בעצם, היה פרופסור במקורו צייר. לאחר שהגיע ארצה ממקנס שבמארוקו, התחיל לצייר ונקלט, תוך זמן קצר, בחברה הישראלית. גם בחברה הנשית. עוד בתחילת דרכו היה חבר של ציירת שנישאה בינתיים פעם, ועוד פעם.

אחריהם היתה לו ידידה טובה מאוד בשם מריה. יום אחד ראה אותו ואותה ה' רקדן יופי' (קני' קיפניס, ש' חזר בדיוק אז מ' בית'החוליס, שם החלים מתאונת'ה' דרכים האיומה שלו. 'מיה' החתיכה ה' נהדרת הזאת' שאל קיפניס.

פרופמר

שתי. 'שלם לי 20 בירות, ואתה יכול לקחת אותה, אם היא רוצה.' קיפניס שלם. היא רצתה. והיום היא אשתו של קיפניס.

אחריהם עשה אייבי נתן לפרופסור תערוכה בקליפורניה, ונתן לו כסף כדי שיטע ללונדון. בעצם, הוא לא עשה לו טובה כל כך גדולה, אלא עסק מצויין: כי אייבי קנה בסיסנות את התמונות, נתן מחיר לא קטן אבל כדאי ביותר — לו.

פרופסור נסע. באנגליה דווקא למד קולנוע. הוא גר אצל אנגליה בשם פטרישיה אנה. הדואגות לו והמאפשרות לו להיות אמן.

בחוצצאדן זה עוד אפשרי. עכשיו בא פרופסור ארצה, עם סירסונו הנסיון הראשון. אורי זוהר אהב אותו, דויד גרינברג נהנה. אבל פרופסור בכל זאת חזר ללונדון: 'כאן הבירה לא כל כך טובה', הוא אומר. 'חוץ מזה, איפה אמצא בת'אביב אשה נהדרת, שתבשל לי ולא תפרע לי בעבודתי'.

המזימה הגדולה

השבוע כימטע שחשבתי להתפטר מן הרכילות הת'אביבית. באו אלי כל מיני חתיכים ולעגו: 'ירדת מן הפסים, רחל! את לא יודעת כשמסדרים אותך?' הם אמרו עם חיוך על השפתיים.

אדווה עושה זאת שוב

בעצם כבר התעייפתי לדבר על נעמי אדווה. אבל מה לעשות שהיא כל הזמן על גליש? הגלישק האחרון, הסגן, עלה על חוף'אילת, שם מתגוררת נעמי. אז זה היה ככה: בחורה בשם ציפורה איזים ישבה לה עם כמה חברים על שפתי'הים, על שמיכה נאה, והשתופה בקרני השמש. ב'תאום בן הלב של אדווה, זה שעושה תמיד צרות. גם הפעם: הוא ניגש לשמיכה — ובמחילה מכבודם — טיף אותה. ציפורה הנועמת בעטה בכלב המיילל. נעמי, שראתה את בן'טיפוחיה מותקף, אצה'רצה להשתתף במערכה. היא תפסה את ציפורה בבגדי'הם, היכתה אותה, וכשראתה שזה הולך לה — קרעה מעל לשנייה את בגדי'הם לגמרי. לרגע קט, יכלו מתנפשי'אילת לראות את חלקיה הבלתי' שזופים של הנתקפת. כמובן שהפרידו בין השתיים, והלבישו את ציפורה. לא בשמיכה המסונפת. כי איזים זו לא מבינה מה זה ספורט, והגישה למשרתה תלונה נגד אדווה על תקיפה גופנית.

צנחנית לשעת חירום

אוחך וגורא לא נעים לי. פניתי אליך מכיוון שיש לך שם יהודי ואין לי אל מי לפנות בעיר הזאת. אני באתי לאמריקה מישראל ואני...'

היא לא היתה צריכה להמשיך בסיפור. הוא נשמע מוכר וידוע. הישראלי מיהר להכניס את הגברת לדירתו, ועל את הדלת מאחוריו.

הישראלית שנוכחה לדעת כי נפלה לתוך מלכודת ניסתה להתחמק — אבל הולח היתה ועולה. הצעיר הזמין מיד למקום את חברו — אף הוא ישראלי — ושניהם התחילו לחקור את המסתתר מאחורי סיפורה של השגורית המקורית.

היא נשברה תוך זמן קצר. הסתבר כי סיפורה היה מעגן אי'שם בכמה עובדות נכונות: שמה של האשה היה בילדה ויינברג. היא בת 28. היא היתה ישרא'לית ועד היום היא מתזיקה בידה דרכון של מדינת'ישראל.

לפני שש שנים היגרה עם הוריה מישראל לארצות'הברית. לפני זה שירתה, אומנם, ביחידת'צנחנים בצה'ל — אבל כמקפלת' מיצנחים.

לאחר מלחמת'ששת'הימים כשראתה את התלהבותם של יהודי'אמריקה לכל הקשור בצה'ל, החליטה שכדאי לה להסתות חלק מהתלהבות זאת לטובתה הפרטית — בעזרת כמה מן התמונות שנשארו לה למזכרת, מ' תקופת שירותה בצה'ל.

'מה יש, גם זאת דרך לעשות כסף?' אמרה בעברית רהוטה לשני הצעירים הישראליים.

רק לאחר שהשניים הוציאו ממנה הבטחה ששוב לא תמשיך לעסוק במגביית הפרטית שלה, ולא תנצל עוד את שמו של צה'ל, הגיעו לה ללכת.

הגברת ויינברג מיהרה להסתלק. אבל בכניסה לבניין עצרה. אחריהם הרימה את הטלפון של השומר והזעיקה את המשטרה: 'ניסו לאנוס אותי!' הודיעה.

כאשר הגיעו השוטרים למקום, לא היה להם כל צורך להעמיק את החקירה: הישראלית לשעבר היתה מוכרת להם, מתלוי' נות שהוגשו נגדה קודם.

אך המשטרה לא יכלה לעשות לה דבר. היא לא עברה על שום חוק. אפילו על החוק למניעת קבצנות לא עברה. היא לא התחזתה כאחרת ואי'אפשר היה להוכיח ש' הוציאה כסף בטענות'שווא: סוף'סוף, אולי היא עוד תרכוש בכסף שהיא גובה כרטיס טיסה, חזרה לישראל.

הלכתי לבדוק את העניין. ואני שמחה לבשר לכן, יקירותי, שלא דובים, לא יער, אבל כן נסיך: לא זו בלבד שאדלברט הוא נסיך'אמת ובן לשושלת'מלכים לשעבר; הוא גם גבר נאה, המשגע את החתיכות. בחור'ל ובארץ.

וזהו, בעצם, העוקץ. מאז שהופיע בשטח, זנחו כמה וכמה מן היפהפיות התורניות את חברתם של כמה וכמה מן ה' דונ'גיאנים התור'ניים. אני לא ר' צה להזכיר שמי, אבל לפחות גבר נשוי רבי'מעטה אחד שוב לא נר' אה, בשעות הקט'נות, בחברתה של נערת'זוהר ר' שמי'ת — הנשוי אה, דרך אגב, לי תעשיין זוטרי.

היא נראית, לפי עי'נים, עם אדלברט. זאת אומרת — כשלא נראות איתו בחבורות הזוהרות יותר וה' זוהרות פחות האחרות.

כל האחרות, לכן הוציאו הדונ'גיאנים המרוצים סיפורי'לעז גוראים על הנסיך הקטן.

כללות הכל, איך אפשר שיהיה לבן'אדם גם כזאת הצלחה עם בנות, גם כסף וגם דם כחול אמיתי?

היא נראית, לפי עי'נים, עם אדלברט. זאת אומרת — כשלא נראות איתו בחבורות הזוהרות יותר וה' זוהרות פחות האחרות.

כל האחרות, לכן הוציאו הדונ'גיאנים המרוצים סיפורי'לעז גוראים על הנסיך הקטן.

כללות הכל, איך אפשר שיהיה לבן'אדם גם כזאת הצלחה עם בנות, גם כסף וגם דם כחול אמיתי?

היא נראית, לפי עי'נים, עם אדלברט. זאת אומרת — כשלא נראות איתו בחבורות הזוהרות יותר וה' זוהרות פחות האחרות.

משק הבית

של הגבות

בראונר

ארתור בראונר, איל'הסרטים היהודי' גרמני שעזר למנחם גולן, הוא איש צנוע ונחבא אל הכלים. כשהוא לא מגלה את אביטל פז או את ז'נ'ט לוי, הוא מסתיר בב'ספרד או באיטליה, ועושה מערכונים וסרטי'בלשים. לפעמים הוא גם בא לישראל ועושה טוביה החולב.

בינתיים יושבת, בדרך כלל, אשתו היפה והפיקחית, מאריה בראונר, בבית'שכבר לין, ומנהלת את משק'הבית של הווילה, בה היא והוא גרים עם ארבעה ילדים בני שנה וחצי עד 20.

הווילה המפוארת נמצאת ברובע גרוינו'ז אלד האריסטוקרטי.

לאחרונה טרחו עיתונאים גרמניים לברר

בראונר

מהן הוצאות'הבית החדרשיות של המיליונ' רית. וזה מה שהיא אמרה להם:

חסקה:	77 לירות
כביסות'וילונות:	33 "
ראדיו וטלוויזיה:	6 "
נקיון שטיחים:	7 "
חשמל:	77 "
כביסה ונקיון:	66 "
מזון, משקאות:	770 "
סיגריות:	31 "
משכורת לשני משרתים:	616 "
תשלומי מס'הכנסה וביטוח להנ'ל:	
גון:	308 "
מנקה חלונות:	116 "
שיעורי התעמלות לגברת בראונר:	31 "
ספרית:	62 "
אחזקת שתי מכוניות (,,מרצדס' לו, ו'ולוו' לה):	8 "
סך הכל:	2670 "
מסתבר שבברלין המיליונרים חיים גורא בזול, לא?	

האם נכון ש...

● איש-עסקים צעיר השתכר ה' שבוע, בדיסקוטק 'סאני' בתל'אביב, ו' לאחר שהתפשט עד לתחתוניו — רקד מול נערת'הגוגו של המקום?

● תעשיין מצליח הבטיח לאחת מנערות ה', ב'אלט'עלי'הקרח', שיצאה ה' שבות את הארץ, שהוא מוכן לשלם עבור כל הוצאותיה — וגם פיצויים למעבידיה — אם תסיים את החוזה, תישאר בארץ כדי להמשיך איתו את הרומאן המשותף שלהם, שנמשך כאן כשלושה שבועות?

אדלברט

היא נראית, לפי עי'נים, עם אדלברט. זאת אומרת — כשלא נראות איתו בחבורות הזוהרות יותר וה' זוהרות פחות האחרות.

כל האחרות, לכן הוציאו הדונ'גיאנים המרוצים סיפורי'לעז גוראים על הנסיך הקטן.

כללות הכל, איך אפשר שיהיה לבן'אדם גם כזאת הצלחה עם בנות, גם כסף וגם דם כחול אמיתי?

(המשך מעמוד 15)

והפטיש האדומים — גם פעולה יוזמה מציתה למען השלום.
היתה זו תוכניתו של עיתונאי המצרי הידוע, פיקרי אבאציה, אשר הגיש בזמנו, לליגה הערבית, תוכנית כוללת לפיתרון בעיות המרחב, הסעיף השביעי בתוכניתו קבע:

...מדינות ערב יחליטו, על-פי הסכם בינו לבין עצמן, להביא לידי פירוד זה מרחב, וכל המדינות החברות בליגה הערבית, יחד עם פלסטיק, יקימו איחוד פדראטיבי. להסכם זה תיכנס גם ישראל — כשהישג ראליס הופכים לאזרחי האמנה הפדראלית הגדולה, בעוד מובטחות להם כל הזכויות — כקבול בהסדרים פדראליים מעין אלה.
ברור שהעיתונאי לא פירסם את הצעתו ללא אישור מוקדם מצד ההנהגה המצרית. ואם היה פיקפוק בדבר, טוען הקונטרס, מוכיחה את כוונת השלום המצרית העובדה, שאף-על-פי שההצעה הייתה גלים ועוררה סערות מתאדות בעולם הערבי — הסתפק עבד אל-נאצר בכך, שהוא העביר את אבאציה, למשך חודש אחד בלבד, לתפקיד מישני, איפשר לו מייד לאחר-מכן לשוב לעמדתו הקודמת.

באר-שבע

לחצים וייחוס

בבאר-שבע ממשיכים להיאבק מסביב לי- שאלה: האם מזכיר-העיר יהיה פרוטקטוריון — או קצין משטרה, שיקבל את תפקידו כתוצאה ממכירתו ציבורי?
לאחר שנתפרסמה ברבים שערוריית המזכיר (העולם הזה 1615), אשר פרצה מי- שום שמוזכר מועצת פעולי באר-שבע הועד בר לתפקיד מזכיר העיר, ללא מיכור, ניכ- נסו מוסדות-העירייה לפעולה מתוגברת — למען אישורו של המזכיר הבלתי-מאושר למשך צפרי.

"יחסי לשפירר חיובי", הצהיר השבוע סגן ראש-העיר באר-שבע, איש מפ"ם זאב וזיו, "אני מכירנו כמנהל מעולה של איש-ציבור. יש לקבלו לתפקיד מזכיר-העיר ואין כל צורך במועדים אחרים."
אבל יש כאלה: למיכור — הפיקטיבי — שהוא על-ידי העירייה, ושמטרתה היתה לאשר את מינויו של שפירר, נתקבלו לא פחות מ-25 תשובות. ביניהן: שני אלופי מישנה, שני סגני-אלוף, 12 אקדמים, אר- בעה בעלי עבר מיהלי כור גבוה.
מחיר הדתיים. חזק במיוחד הוא ה- לחץ המופעל על-ידי חוגים הקרובים למש-

"עבד-אל-נאצר... ופלסטין" — אחבת ישראל

רדי-ביטחון, המעוניינים בסידורם של ה- קצינים-במילואים.
מיום זריו: "נכון, נעשה שגיאה. היו צריכים להודיע בגלוי על מינויו של שפ- ריר לתפקיד שהתפנה — וזהו זה."
אלא שזאת בדיוק אי-אפשר היה לעשות — כי שפירר עדיין מזכיר מועצת-המועלים המקומית.
אנשיה-מפד"ל בעיריה, מצידם, רואים ב- כל הפרשה הזוהמת נהדרת לסחוט השבות לעצמם. הם דורשים את מינויו של אברהם חבר, המכהן כמזכיר מחלקת החינוך ה- עירונית, לתפקיד מנהל-המנגנון העירוני.

• על הכדור כתוב "פלסטין".

אלוף

הפיקוד

שחמד

אלוף פיקוד הדרום, כובש סיני, מושל עזה והסביבה, כבש לאחרונה את שכונת מונטיפיורי בתל-אביב. השכונה הולה שוכנת במיוזחה של העיר, על גדת נחל-מוצרארה. בתיה מרוכזים סביב שדרה אחת קצרה. כיום נשארה שכונת-מונטיפי- יורי אחד השרידים המועטים של תל-אביב הקטנה. כי היא נמצאת, אומנם, במרחק דקות ספורות ממרכז-העיר אך, למעשה, היא נמצאת במרחק הרבה נעים והרבה קילומטרים מתל-אביב: אין לתושביה הרבה סיבות ללוקאל-פאטריסטיזם.
משום כך, כאשר הסתבר לתושבי שכונת-מונטיפיורי שנפל בחלקם הכבוד לזכות בתשומת-ליבו של גיבור מלחמת-ששת-הימים, גרם להם הדבר להתרגשות רבה. מזה מיספר שבועות אין חולים לדבר על כך, בין מרפסות בתי-השכונה ועל ספסלי שדרות יהודית, העוב- רים במרכזה:

"שמעתם? שמעתם? מה אתם אומרים? הגנרל לקח את אשת הקצב."
מפה לאוזן עוברת הרכילות. במרכזה עומדת אשתו של אחד הקצבים בשכונה. מסתבר, לפי הסיפורים, שמכל נשות הארץ ויפה- פיותיה בחר אלוף-הפיקוד דווקא באשת אותו קצב, כדי שתשמש לו אחובה. יתר-על-כן: הוא כבר לקח אותה לביתו. בקרוב יגמרו לשפץ לו את החילה הגדולה שלו, בסביון, ואז הם יעברו לגור שם יחדיו. אשת-הקצב משכונת מונטיפיורי תהפוך לאחת הנשים החשובות במדינה. היא תארח גנרלים ושרים.
בקיצור, סיפור סינדרלה בהתגשמותו.

היו אומנם שהתפלאו על טעמו של אלוף-הפיקוד. סוף-סוף, אשת-הקצב אינה צעירה ביותר, היא כבר בת 43, ויש לה שלושה ילדים, שניים מהם בגיל צבא. גם השנים שבילתה בין נחתי-הבשר והעופות המרוטם, טבעו בה את חותמם. אפילו בשכונת מונטיפיורי ניתן למצוא נשים נחשקות ממנה. אבל לך תדע את טעמם המיוחד של גנרלים.

"הוא

רוצה

אותי!"

כאשר הגיעו השמועות לאוזניו של אותו קצב משכונת מונטיפיורי, שקישרו את אשתו של אלוף הפיקוד — סירב להאמין להן.

איוה עניין יכול גנרל של צה"ל למצוא דווקא באשתו? אותו יהודי אין שעתו פנויה לבדיחות. הוא כבר בן 59, שבע תלאות וחורש קמטים.

אבל כאשר שמע את הסיפור מפי אשתו עצמה, נדהם. כי היא סיפרה לו הכל, בגלוי-לב: "אלוף פיקוד הדרום התאהב בי", אמרה, "ורוצה לשאת אותי לאשה."

משום כך היא מבקשת ממנו גט.
הקצב סירב להאמין למשט-אוזניו. אבל אשתו עמדה בתוקף על דעתה. משסירב לתת לה את הגט המבוקש, קמה ועזבה את ביתה. עולמו של הקצב חרב עליו. נרעש ומוזעזע, פנה אל כל מכריו וידידיו שיושעו אותו. "פרשת כבשת הרש אירעה לי", מירר, "מה פיתאום חמד אלוף-הפיקוד דווקא את אשתי?"

שמעו האנשים את סיפורו — והוא לא נראה להם כל-כך. החלו לבדוק ולחקור — והעלו כי הגבר שחמד את אשת הקצב לא רק שאינו אלוף-הפיקוד, אלא אפילו אינו טוראי בצה"ל. אלוף פיקוד הדרום הוא אלוף ישעיהו גביש ואין כל דימיון בין גביש לבין אביר חלומותיה של אשת-הקצב: לא רק בצורתם החיצונית אלא גם לא בשמותיהם. יש דימיון כלשהו — הריהו בשמות הפרטיים של שניהם. שמו הפרטי של אלוף-הפיקוד הוא ישעיהו; ואילו שמו של אלוף-הפיקוד המדומה אינו אלא יהושע.

הלכו האנשים הטובים אל אשת-הקצב לפקוח את עיניה ולגלות לה כי נפלה קורבן לתכניו של נוכל. אבל אשת-הקצב בשלה: זהו אלוף הפיקוד.

"אבל שמו של אלוף הפיקוד הוא ישעיהו גביש! ושם הגבר שלך אחרי!" אמרו לה.

כן, אני יודעת, השיבה האשה, "אבל זה בכונה. הוא לא רוצה שיידעו את זהותו האמיתית. זה לא נעים לו. לכן בחר לו שם אחר. כשנתחתן, תראו שהוא באמת אלוף-הפיקוד."
אחרי שאשת-הקצב גילתה ביטחון עצמי כה עמוק, התחילו גם

רבים מבני-משפחתה לפקפק ולחשוד אם אין משהו במה שהיא אומרת. להוכחת דבריה הראתה להם תמונות של אחובה, בחברת אישים רמי-מעלה — דני קיי למשל. היא סיפרה שכל בוקר באים לקחת את אחובה לשירותו הצבאי.

אור

ריו

אשכור?

הלכו האנשים ובדקו שוב, והסתבר להם כי אמת דיברה. כל בוקר באים לקחת את יהושע לעבודה. אבל עבודתו אינו פיקוד על הגיונה הדרומית של צה"ל. הוא בסך-הכל סבל באחת המפעלים של התעשייה הביטחונית בישראל. סיפרו את הגילוי לאשת הקצב, אבל היא בשלה: מסרבת להאמין.

ולא רק היא. גם רבים אחרים שהסיפור הגיע לאוזניהם, האמינו בו ומאמינים בו עד היום. פרשת הסרן מקופניק חזרה על עצמות מונטיפיורי.
סיפור הסרן מקופניק הוא אגדה אמיתית, דבר שאירע בגרמניה הקיסרית, שלפני מלחמת-העולם הראשונה. באותה תקופה היה כל חייל במדים מלך. אחד האסירים, שהשתחרר מכילאו, לא יכול היה להשיג תעודות אשר יאפשרו לו לקבל עבודה.
הלך הנוכל ורכש מדיוסרן, בחנות בגדים משומשים. לבוש במדים אלה יצא לפרבר הברלינאי קופניק, פקד על כיתה צבאית לאסור את ראש העיר, סגנו ושאר פקדי-העירייה — ולהובילם לכלא. והוא עצמו ניסה למצוא תעודה שתאפשר לו לקבל עבודה.
היראה מפני המדים היתה, באותה תקופה, כה גדולה — שאין לא העז להמרות את פיו או לחשוד שהוא קצין מדומה.
נראה שלאחר מלחמת-ששת-הימים — ובגלל הכבוד לו וזכו- צה"ל בעיקבותיה — נוצרה אוזירה דומה גם בשכונת מונטיפיורי בישראל. כך יכול לבוא סבל מיסכן ולטעון שהוא אלוף-הפיקוד — מבלי שאיש יראה אותו במדים. אך עשרות רבות של אנשי-מטה אימינו לסיפורו בעיניים עצומות.

"באים

לקחת

אותו!"

אחר שסירב להאמין היה הקצב עצמו. הוא מיאן להשליך עם הסיפור שאומנם אלוף-הפיקוד לקח ממנו את אשתו ות- עימה, החליט להחזיר אליו את אשת-נעוריו ויהי מה.

הדרך הפשוטה ביותר היתה לפנות למשטרה, להגיש תלונה נג- הגבר המתחזה כאחד.
אלא שבמשטרה התברר לו שהעניין אינו כה פשוט. התחזונו- כאחר הוא אומנם עבירה פלילית חמורה. הרבה אנשים שניסו בעבר להתחפש לקציני-צה"ל נעצרו, נשפטו ונשלחו לכלא. אבל אות- סבל יהושע לא עשה שום מעשה שיחיל עליו את הסעיף הפלילי של התחזות כאחד. הוא לא זיף תעודות, לא לבש מדי-צה"ל, לל- ענד דרגות של אלוף, לא הציג את עצמו בפומבי כאלוף-הפיקוד.
זה שסיפר לאשה פתיה שאלוף-הפיקוד, זה שקר — אביו- לא עבירה פלילית. באותה מידה הוא יכול היה לספר לה שהוא ראש-המשלה, לוי אשכול, או הנציא דה-גול. הברירה בידי האשה- להאמין לו או לא. המשטרה אינה יכולה לעשות לו כלום.

בינתיים חיה אשת-הקצב עם הסבל, המציג את עצמו בפניו כאלוף-הפיקוד. הם גרים בדירה שכורה, במתגן. יום-יום הוציא מספר לה סיפורים על מעללי-גיבורותיו ועל מיבצעי. בשעות-הפנא- הוא לוקח אותה לאחד המיגרשים בסביון, ומראה לה: "כאן נבנו- את ביתנו".
אשת-הקצב ממשכה לתבוע גט מבעלה, כדי שתוכל להינשא- לאלוף-הפיקוד שלה, מסרבת לשמוע כי אינו אלא סבל. והקצב? הוא ממשיך לקחת כי עוד ימים מיספר תתפכח האשה- ותגלה עם מי היא בעצם חיה — ואז תחזור אליו ואל האיסלילי שבשכונת-מונטיפיורי.

את

אשת

הקצב

העיר השבוע ישראל שילת, נציג גח"ל בעיריית באר-שבע: "ידוע שאנשי הנהלת העירייה הם חלמאים גמורים. אבל אין זאת אומרת שיש להם את הזכות להפוך את כל תושבי באר-שבע לחלמאים, בעזרת מיכר- זים מסוג זה."

הדתיים למע"י ולמפ"ם את תפקיד מזכיר- העיר בשביל שפירר.
החלמאים. על יוקרת-העירייה ויתרו, בינתיים, כל הצדדים. בעיית-המזכירים וה- סחר-מכר על משרות חשובות ופעוטות הפכו לשיחת-העיר ולבדיחה אחת גדולה.

הדבר היה מקנה לדתיים שליטה על 1400 משרות עירוניות, שרבות מהן הם היו אז מסוגלים לאיים באנשי-שלוםם.
המקרה-הממכר הבלתי-מוצהר ברור: רק אם תסכים מפ"ם להפקיד בידי המפד"ל את השליטה על המשרות הקטנות — יתנו

תמרורים

נבחר • למישרת ראש-עיר של הונג
ולו, תושב ששמו הפרטי הוא קלואי-אוליאוואסאליהאוליוואקולאי ו-
שר אין טעם לתת את שם-משפחתו הא-
ור עוד יותר, הכולל רמז לשושלת-היות
ין המלכותית שלו. כדי לא לעייף את
ני-עירו, החליט לקצר את שמו הראשון
קקוא, מתוך הנחה שכל העולם יודע כי
ירוש השם המלא הוא "עץ הקוא הענף
זבראש המצוקים הירוקים של הרי קולא".

התאהבה •
הכוכבת האיטלקיה
ג'ינה לולוברי-
ג'ינה בבצל-מסע-
דה דרום-אפריקאי
ממוצא איטלקי, חוד-
שים אחדים בלבד
אחרי גירושה מב-
לה הראשון הרואט
היוגוסלאבי מיקו
סקופיץ. "זאת סתם
השפעה של החום",
השיבה ג'ינה, כאשר
נשאלה מה עומד מ-
חוריה השמועה שהיא
הובת החדש. "אמיליאנו סאנדרני ואני -
תם יודים טובים".

לולוברי-ג'ינה

נולדה • מאריה דל כרמן פרי
זאנר, בתו של נהג-משאית בן 32, ש-
זכתה לפירסומת ממלכתית בשל היותה
התושב מספר 3.000.000 של מארדיר, בירת
זמרה.

נחוג • יום הולדתו ה-58 של זאב
זרינג, איש הוועד הפועל של ההסתדרות
הזכור לרבים כ"פוליטרוק" של חטיבה ז,
ימי מלחמת-העצמאות. כבר אז היה
מאחוריו עבר עשיר הן באיש-צבא הן כי-
צסקן ציבורי, אותו רכש בתנועה הציונית
נפולין מולדתו ובבריגדה היהודית של
צבא הבריטי במלחמת העולם השנייה.
זאב למשפטים של אוניברסיטת וארשה,
הג לחלק את זמנו בין הוועד הפועל לבין
יצאות בבית-הספר הגבוה ולמשפט ר-
לכלה.

נפטר • בגיל 58, ישראל סנהדר
אי, בעלה של סגן יו"ר הכנסת טובה
זנהוראי, מהתקפת
לב. בעוד שאשתו
תחבלתה בפעילותה
ציבורית עסק הוא
בעבודה אפורה של
מתן עזרה לרכבים
עולים חדשים ו-
צניים, כנגלה ה-
מוסד עזרת תורה
פעם הגדיר את תח-
יבנו כ"עבודה סו-
ציאלית אחרי ש-
ות-העבודה". היה
פעיל בלישכות ה-

סנהדראי

בונים החופשים ובני ברית, הירבה ל-
למוד, ורק לפני חצי שנה היסמך כי-
משפטים באוניברסיטת תל-אביב. הידיעה
ל מותו נמסרה לאשתו שעה שהשתתפה
ישיבה של נשיאות-הכנסת.

נפטרה • בגיל 64 שולמית
לבנוב, אחת הפעילות המרכזיות של
ליית הנוער, שהצטיינה לפני קום המדינה
מסקרת בהגנה. היא עלתה מרוסיה בגיל
נרשמה מיד לסמינר המורות בתל-אביב
ם סיום לימודיה עברה ללמד בבית-הספר
יילי בחיפה. במשך 20 שנה לימדה שם,
י שבי-1947 נשלחה לפקח על בתי-הספר כי-
חנות הפליטים היהודיים בגרמניה.

נפטר • בגיל 80, לוטפולדה חביב,
ושב חיפה ואחד מראשי הכת הבהאית,
זמרכזה העולמי הוא בעיר-הכרמל. כמו
ייסד הכת עבד-אליהא עבאס, נולד לוטפול-
לה בפרס, התיישב בארץ כאשר עבאס
יפש בה מיקלט. היה חבר בית-הדין
ליון של העדה, ובהלחיותו השתתפו לא
ן בני הדת הבהאית, אלא בני דתות אחר-
ת, שהתארחו אצלו בגן הפרסי היפה על
הכרמל, בחיפה.

נפטר • בגיל 81, הרב צבי אריה
זברסקי, האדמו"ר מולאטופליטשבורג-
וב, אחד מנסיכי צורות החסידים של בני-
רק. השאיר אחריו בת יחידה, הובא
קבורה בהר היותים.

„אלה לא ערבים - אלה הם שוודדים!" אמרה חביבה לשכנתה שושנה מוסבי

עולה על המידרכה, בתנופה ובכישורן-
נהיגה, מול פתח סניף בנק דיסקונט ש-
ברחוב רמב"ם בגבעתיים - אחד הסניפים
השלושים ביותר בעיר.
צילום קלוז-אפ: שלושה שוודים,
רעולי-פנים, עם אקדחים ועוזי בידיהם,
יוצאים מהרכב.

צילום-נוף מרחוק: הקהל בבנק
ניצב מבוהל. השוודים חולשים על הכניסה,
מאימים על כולם.

הנעשים גילו את השוודדים!

צילום קלוז-אפ: הטלפון - מצלצל.
מכשיר-טלפון על השולחן. יד מתקרבת.
צילום: אחד השוודים מאיים על פקיד
בנק, מסרב לתת לו לגשת למכשיר.
צילום: המנהל והקופאי עומדים בי-
ניים מורמות ואינם מתנגדים לשוודים.
כי בבנק דיסקונט, כמו ברוב הבנקים
בארץ, קיימת הוראת-קבע לא להיכנס
להתנגשות עם שוודים מזוינים, כשהיי-
הלקוחות בסכנה.

יריות באוויר

יך אירע שלושת השוודים יצאו
ללא התנגדות מן הבנק, כשבמזוודתם הי-

הובר שיכנע, חלקית, את שכנתה. השתיים
ניגשו לטלפון למשטרה.

הטלפון היה תפוס

אז התברר שמספר מאה, שבעות
אפשר להזעיק את המשטרה - תפוס.
כי המשטרה היתה עסוקה נורא, אותו
רגע: היא עסקה במצוד-ענק אחר הבחורים
עליהם ביקשו שתי השכנות לדוח.
וכך אירע שבמשך חמש דקות תמימות
צילצלו הנשים, החולמות כבר חלומות-
בלהה על בתיהן העולים בלהבות.
לבסוף עלה רעיון גאוני במוחה של אחת
מהן. היא לקחה את חברתה, והשתיים

בעלת-הדירה חביבה שפי

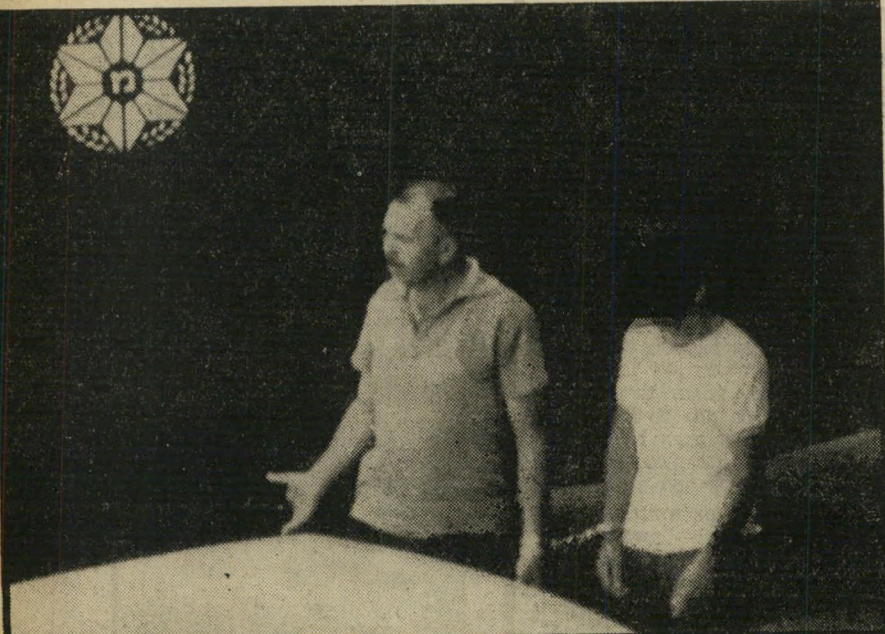
הגדה בבני-
עתי-רבבים מזה 21 שנה, והאומרת: "הם
היו זיירים שקטים מאוד ומתחשבים בזולת".

ני ערבים ירדו מהבית שלך עם

"שן" ו"שן" קראה שושנה מוסבי.
חביבה שפי, הגרה ברחוב בראשית 1 כי-
רמתי-זן הוועדה: "אצלי גרים רק יהודים!"
אבל שושנה היתה בטוחה במה שראתה:
כמה שניות קודם לכן הבחינה מחלון
ביתה בשני בחורים שזופי-פנים אשר ירדו
ממכונית ואלינס לבנה. בידם היתה מזוודה
אפורה וחבילה אפורה, העטופה בשמיכה.
ומתוך החבילה הציצו קניהם של כלי-נשק.
הם ודאי מאל-פתח. הם בטח שמרו לך
חומר-נפץ. כדאי שנעזוב את הבית ונקרא
למשטרה!" המשכיכה שושנה.

הקופאי
יוסף רפפורט (52), לא
התנגד לשוודים: קיימות
הוראות בבנקים לא לסכן את חיי הלקוחות.

חשוד שלמה אורפלי

שהתגורר אצל גברת שפי, מובא לפני
שופט-השלום כשהוא כבול לאיש-מש-
סרה בבגדים אזרחיים. מאחוריים - מכונית-הכלא המשטרית, ועליה סמל משטרת-ישראל.

לבנה - חמישים אלף לירות ישראליות.
בחוץ המתין השווד הרביעי, השומר. הוא
ישב ליד הגה המכונית הגנובה, אך כאשר
ראה את נושאי-השלל ירד בניחתה מן ה-
ואלינס, ופיזר את ההתקהלות אשר נוצרה
במקום - בעזרת שורה של יריות באוויר.
סירסור העוזי שלו זרע בהלה בקהל
הגבעתי-רמב"ם. איש לא חלם לחסום את
דרכה של המכונית, שערכה נסיגה דראמא-
טית, כשהבלמים חורקים והרגל של רעול-
הפנים לוחצת על דוושת-הדלק בכל הכוח.

דא ערבים, שוודים!

אשר שידרה הניידת את תלונת-
השכנות, הופנו כל המאמצים לעכר

ניגשו לניידת שניצבה ברחוב, סמוך לביתה
של חביבה - וליד מחסום-עצירה.
אחד מני רבים שהוצבו, אותה שעה,
ברחבי תל-אביב והעררים שמסביבה.

דקות אחר השוד

מחשומי-המשטרה הוקמו כמה עש-
רות דקות קודם לכן - ובדיוק שש
דקות לאחר שבוצע בגבעתיים אחד ממעשי-
השוד הנועזים ביותר שידעה ישראל.
תיאורו נשמע כלקוח מתוך תסריט-
גאנגסטרים אמריקאי - או מתוך דו"ח
משטרתי הערוך בשיקאגו של אלי-קאפונה
ושל שנות העשרים:
צילום: מכונית ואליאנט לבנה וגנובה

במדינה

אופקים

תווה ובוהו

מוניציפאלי

אופקים היא עיירה דתית מאוד. לא זו בלבד שחמישה מתוך תשעה חברי הנהלת המועצה הם אנשי המפר"ל; עבור שמונה עד עשרת אלפי תושבים קיימים באופקים גם לא פחות מ-22 בתי כנסת, שלא לדבר על ישיבה גדולה אחת.

באופוזיציה נמצאים, באופקים, דחוקא אני שיהמע"י.

לא מכבר, החליט משרד השיכון לבנות מיתקן גם לחילונים וגם לדתיים שבתושבים בריכת שחייה. אבל הרוב הדתי במועצה לא היה מוכן להסכים, בשום פנים ואופן, שיתצור מצב בו ישונו נשים בצד גברים הם גם לא היו מוכנים שיוקצו ימים נפרדים לגברים ולנשים. בהסתמך על הלכה, תבעו בפירוש שתי בריכות שחייה: למרות שהדבר עלול להעלות את הוצאות ההתקנה מ-750 אלף עד למיליון לירות — למיליון וחצי.

אבל לא די בכך. באופקים אין איש יודע כיצד להקים בריכה מודרנית. בהתאם להלכה, על כן העבירו חכמים בתקנתם את הסוגיה לרב הראשי לישראל, הרב גיסי, עתה מחכים 10 אלף תושבים, בחום הקיץ הלוהט, להחלטת הרב בעניין עירוני טהור. החופשה נמשכת. בכלל, באופקים קורים דברים משונים.

ראש המועצה, משה מייבסקי, יצא ל חופשה. במקומו השאיר את סגנו, מלכה רפאל.

אך כיוון שלא הפקיד בידו מינוי רשמי אין לרפאל זכות חתימה. זכות זו קיימת, איפוא, רק אם יחתום הסגן יחד עם חברי המועצה הדתי מוראד ישראלי — המסרב לחתום בטענה, כי מזה זמן רב לא מונה גיובר העיירה ולכן אחראי לכל הוצאה באופן ישיר, ראש המועצה מייבסקי.

בינתיים ממתינים ספקי העיירה לתשלום, גם עובדי המועצה טרם קיבלו שכרם, שהולך מזה זמן ממושך.

אך ראש המועצה ממשיך בחופשות. הדבר לא גרם, כמובן, לאימישבותיה מצד העובדים המאולסים כראוי. מצד שני בהחלט יש מי שמתכנן הפגנות זועם ב אופקים: סניף המפר"ל המקומי התובע במפגז שהתושבים החילוניים לא יסעו ב מוצאי שבת לפני צאת השבת.

אם הנהלת אג"ד לא תדחה את בואם וצאתם של האוטובוסים, מאיימים העסקנים הדתיים — יפתחו התושבים הדתיים ב הפגנות נגד הקואופרטיב לתחבורה.

הלוח

ושוב

למוראד ישראלי, חבר המועצה המקומית של העיירה אופקים שבדרום, יש מצפון מפד"לי.

עקב ויכוח סוער שהתנהל במועצה, אם להקים במקום בריכת שחייה אחת או שתיים (ראה לעיל) עזב ישראלי את הנהלת המועצה.

זה קרה בחודש מאי האחרון, ומאז הפך למעין מישקל ביניים בין סיעתו הקואליציונית לבין האפוזיציה במקום, המורכבת מאנשי מע"י.

אלא שב-26 ביולי חזר מוראד למועצה, למקומו הישן. הוא ששט בא, והודיע ל יו"ר המועצה, משה מייבסקי, שהחליט לחזור למוטב.

הכר נשאר במשפחה. כונסה ישי בתי הנהלה במועצה. משום מה, השתתפו ב אותה ישיבה, פרט למוראד, רק ראשי המועצה עצמו ורפאל מלכה — גם הוא חבר מפד"ל.

הנהלת המועצה המצומצמת מאוד קיבלה או החלטה: "בתוקף תפקידו כחבר הנהלה יהיה מר מוראד אחראי על אירגון ענייני מגן דויד אדום ומכבייהאש שטיפולם ה מנהלי יעבור מיד מזכיר המועצה לידי עמרם ביתן".

וביתן, כידוע לכל ילד באופקים, הוא אחד מן האנשים המקורבים ביותר למוראד עצמו. עמרם כבר הספיק למנותו, בעבר, כרכז מחלקת התעסוקה.

כל זה עדיין בגדר של שמור-ליזא שמור-לך הרגיל. מה שפחות רגיל הוא שנהגיה אמבולנס של מנד"ד-אדום המקומי אינו אלא יצחק צרויה, גיסו של מוראד ישראלי. (המשך בעמוד 24)

כבול לאיש משטרה, מובא המשפט. השופט אסר את פירטוס פני-החשודים, עד למסדר הניהוי. אף חשוד זה בפני השופט.

חשוד יורם קציר

31 שנה, אינה יכולה לשפוך אור רב על זהותם של שני דייריה האלימים. היא רק יודעת שדויד זוקע ושלמה אורפלי שכרו אצלה דירה, לפני כארבעה חודשים. הם היו בחורים שקטים ומנומרים, והם נאנחת. והם שילמו את שכר הדירה תמיד בזמן.

השכנים השקטים היו גוראמתחשבים בה: "דויד תמיד כיבה את האופנוע שלו במרחק, וגילגל אותו בלי מנוע לתוך החצר, כדי לא להפריע לי ברעש". היא יודעת לספר. אגב: אותו אופנוע נושא בתבה ברברנית, העשויה לרמוז על אופיו האמיתי של שלמה השקט: הסימטה 007.

עתה: תפס 007 וגמצא — עם בעליו.

אלא שהפעם לא היה הרבה על מה לדבר. כל אחד מן הארבעה זכה ב-15 ימי-מעצר חקירה.

המשטרה היתה צריכה לברר, עתה, רק שתי נקודות הלוטות בערפל:

● מניין בא הנשק?
● אילו מוקריי שוד נוספים, בין כל אלה הרשומים בפנקס האשמות העמוס ל עיפה — אפשר לייחס לארבעה?

★ ★ ★

"כנופלים ושקטים!"

ח ביבה שפך, טיפוס אופייני של יידי שז מאמע הגרה בגבעת-רמב"ם מזה

007 האופנוע של שלמה אורפלי שטימל, מן הסתם, את האופי ההרפתקני המסתתר מתחת להופעתו הש קטה והמנומסת של הצעיר, בן ה-18.

ביתה של חביבה שפי. הבית הוקף. שוטרים חמושים חדרו פני מה החשודים נעצרו. כל 50 אלף הלירות נמצאו ברשותם — ארוזות עדיין חבילות חבילות, בתוך המזודה.

אבל ההלם לא עבר לשכנות הטובות ו המסורות לחוק. אמרה השבוע שושנה מוסבי, עולה מרומניה, בלונדית, והנשואה לבן העדה הפרסית:

"עד עכשיו אני מפחדת על חיי. אני לא רוצה לפרסם שום דבר, אני לא רוצה שמישהו יפגע בי!"

ניסתה להרגיע אותה חביבה, הדאגנית הרבה פחות מחברתה הצעירה: "אין מה לדאוג. אלה לא היו ערבים. אלה שודדים!"

★ ★ ★

כנופיית "גזעיים"

כ אשר הובאו ארבעה החשודים, ה שבוע, בפני שופט-השלום גיסו להיתמם. זה לא עזר. זהותם היתה ידועה: שלמה אורפלי (18) דויד זוקע (18), יששכר שרעבי (26) ויורם קציר (28) גימנים, כולם, על כנופיית רמתי-ישראל הנודעת לשימצה והמוכרת למשטרה.

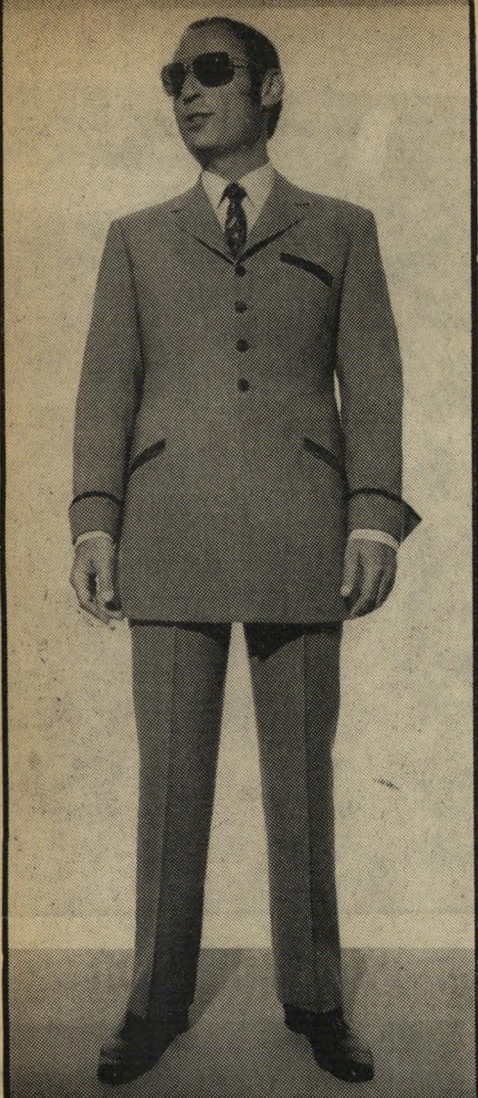
קיים מעקב אחריהם, לא מכבר, מצד המדור המרכזי לבילוש של מחוזות-אביב. שם מוכרים אנשי כנופיית רמתי-ישראל כ"גזעיים".

• בענת העולם התחתון התלאביבי: ואלה שלא מדברים במשטרה.

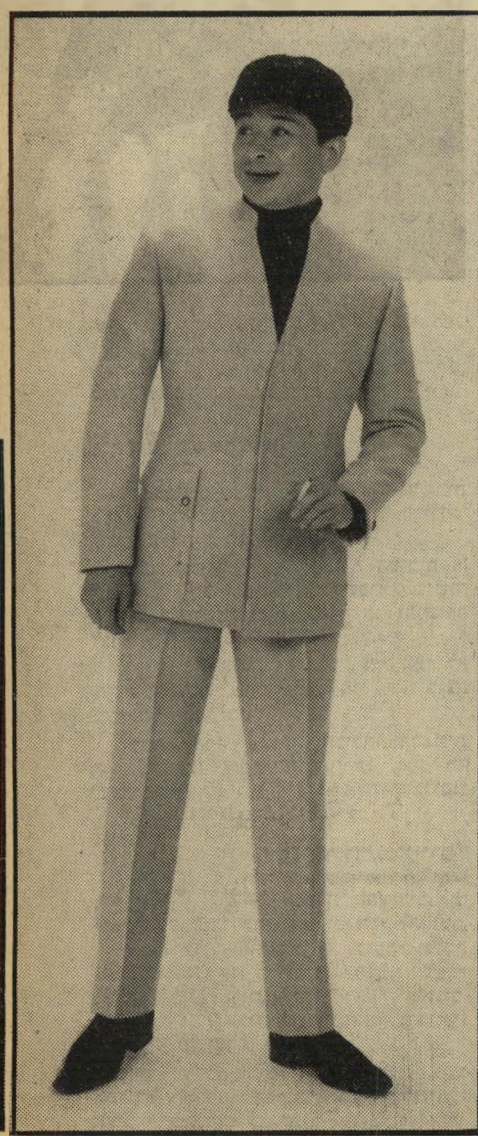

חשוד יששכר שרעבי

העצור, שהבחין בצלם-המסרבת, מנסה להסתיר את פניו. אז לא ידעו עדיין החשודים בשוד כי ממילא אסור, בפקודתו של השופט, לפרסם ברבים את תוהי-פניהם.

ישראל
דב סגל, בעליו של הדיסקו
סק פרוריקה, מדגים בקונ-
גרס החיטות המעולה חליפה לצעירים.

יפאן
חליפה מתוצרת יפאן. חולצת ה-
גולף הנלבשת מתחת לחליפה זו
היא אחד מסימני אופנת הגבר לשנת 1969.

אנשים

מחירו של מיצעד

לעיתים יש ללדו **אשכול** הברקות ממט. כך, כאשר גינה אשכול השבוע את מעשי הפרובוקציה של אנשי-הסיפוח, קרא לו **ח"כ אברהם טיאר** קריאת-ביניים: "זהו נשק חלוד!" השיב אשכול, בלי היסוס: "מי אמר שנשק חלוד הוא פחות טוב מנשק אחר? אני חושב שהוא דווקא יותר מסוכן." • האם קיים חרב על צמדר העופרים בראדיו? השיב השבוע השר **ישראל גרין** ל: "משדרים את שיריהם." אך כשנשאל השר, בשאלה נוספת, מי החליט להטיל את החרם, מי החליט לבטל אותו, ומה היו העקולים בשני המיקרים — נאלץ השר להודות כי אינו יודע. הוא הבטיח לברר. • לגבי מחיר תוכניות-הטלוויזיה עד כה היתה לשר גלילי הערכה מוסמכת יותר: הוולה ביותר עלתה 5.000 ל"י, היקרת ביותר עלתה 10 אלפים. זה היה שידור מיצעד צה"ל.

חנינה

לנופל

בקר

בעיקבות פירוסוס-ספרו של דן מרגלית צנחנים בכלל הסורי, על פרשת **אורי אילן** וחבריו, שנתפסו על-ידי הסורים אחרי שיצאו להפעיל מיתקן סודי בשטח סוריה, התגלו פרטים מאלפים על אחד מגיבורי הצנחנים, סמל **מאיר יעקובי**. אחרי שה צנחנים שותרו מהכלא הסורי, הועמד מאיר יעקובי לדין, כמפקד החולייה. הוא הואשם בכך שניכנע לאויב ללא קרב ושהסגיר ל- סורים את המיתקן הסודי. בראש ועדת החקירה ששפטה אותו עמד האלוף נתום שמי, שזיכה אותו על הפרט השני. מאיר ופטר אותו בנוזפה על הפרט השני. מאיר יעקובי חזר לצה"ל, נהרג במיבצע סיני בקרב על המיתלה. חמש שנים לאחר-מכן, ב-1961, כתבה אמו של מאיר מכתב ל- **דויד בן-גוריון**, בו טענה שאותה נויפה רובצת ככתם על זכר-בנה; לכן, היא ביקשה לחון אותו לאחר מותו מאותה נויפה. כי תשובתו השיב לה בן-גוריון כי זמן קצר לאחר מיבצע-סיני אומנם חנן נשיא המדינה דא, **יצחק בן-צבי**, את מאיר יעקובי. גילוי זה הדהים את הוריו של יעקובי. ה- ידיעה על החנינה, שניתנה לבנם לאחר מותו, לא הגיעה אליהם כלל. משך חמש שנים, ולולי המכתב המיקרי שכתבה האם לראש-הממשלה, ספק אם היה נודע להם י- פעם על כך. • בעוד ממשלת-אלג'יריה ממשיכה להחזיק במטוס אל-על החטוף וב- נוסעיו, הרפכים סיפורי הנחטפים שהוחזרו כבר לשיחות-היום. את האחורנה -באנקדו- טות הפיקנטיות סיפרה השבוע אחת החטופות, האחות **מיכל בלאו**. לדבריה הבחין אחד מהחוטפים בבנה של אחת הנוסעות שסיירב בחוקף לאכול. "הוא ניגש אל הילד וצויה עליו בקול תקיף ובעברית: תאכל! תאכל!" סיפרה מיכל. "הדבר לא עשה שום רושם על הילד. החוטף ניסה פעם נוספת ואמר: תאכל! אני יודע שבישראל אומרים לילדים שאם לא יאכלו את הדיסה יבוא ערבי לקחת אותם. אז הנה, יש לך כאן ערבי לפניך! אבל הילד לא היה מוכן לאכול ואולי משום כך." מסיימת מיכל בחיוך, נלקחנו כולנו לאלג'יריה. • המשורר **יבן**, המרבה לכתוב שירי-שלום ודו-קיום, הגיע למסקנה ההגיונית שאם הוא רוצה שהערבים ישמעו את שירתו, עליו להשמיעה גם בשפתם. יחד עם עורך אל-מירסאד **איברהים שבאט** מנצרת, תירגם קובץ של שיריו לערבית תחת ה- כותרת טאלס. קטע לדוגמה, מתוך השיר למוחמד: "בואה ונחיה יותר / משנה לשנה / ברוחב לבנו / בלי לדעת מורא ושנאה / בואה זנאה יותר / מחמש לחמש שנים / חמוש מדאש / ועד כך רגל-כפרחים..." • הדר' לפסיכולוגיה **ג'ורג' טמרין**, מומחה לחשיבה טרום-לוגית ולמחקרי ה- דיעות הקדומות, היה אחד האנשים שהודעו עו למקרא ההתקפה של אמנים נגד מבקרת הראדיו-התיאטרון והקולנוע של היומין הארץ, **הרה ברשם**. טמרין החליט להתע- רב במערכה, הופיע מיוזמתו בערב-הראי- נות של אחד ממשמיעיה הראשיים של הרה בושם, דן **בן-אמוץ**. טמרין ניסה שם להסביר, כי ההתקפה על המבקרים היא

חרנגולים על גשר הירקון

הפזמונים הטובים ביותר של

חיים חבר

עם ציורים בצבעים של יוסל ברגנר

11 להקות * 54 פזמונים

במחיר מוזל של 10.40 ל"י (במקום 12.5 ל"י)

הוצאת א. לוי אפשטין בע"מ

הפצה ראשית: ספרי "דבר" בע"מ

רח' יבנה 9, ת"א
טל. 623206

דוד גרינברג חציג

אנשים

סרט אהבה ישראלי

ה ש ב ו ע
הצגת בכורה עולמית
בעת ובעונה אחת בבתי-הקולנוע:

"בן-יהודה" תל-אביב
אורגיל'יים * אמפי' חיפה
"רון" נהריה * "חוף" חדרה
למבוגרים בלבד * תרגום אנגלי וצרפתי

ה מ נ ו י

קיבלת
חשבונך,
נא פרע
אותו בחקדם.

לאשה בהריון
חמתנה הנאה ביותר -
ספרו של
פרופסור יוסף אשרמן
"לקראת אמהות"
לחשיג בכל חנויות-הספרים

ישראל תרומת ישראל לאופנת חליי פותהערב היא חליפת-הס' מוקינג ב'3 חלקים, המודגמת ע"י דב סגל.

בריטניה ככומר נראה דוגמן זה עם מעיל ללא שרוולים, השרוולים בתמונה הם של הז'אקט מתחתיו.

דולאר לשבוע. תמורת הופעה חד-פעמית, ביום הולדת בנו של השאה, היא תקבל סכום של 3000 דולאר. ● בכבוד דומה זכתה ישראלית פחות ידועה — **ליאורה רמון**, הכוכבת הצעירה בסרטו של **דויד גרינברג** איריט. הסרט הוזמן לחנוך את היכל התרבות, שניבנה במונטריאול, קנדה, וליאורה תיסע, יחד עם הסרט, לייצג שם את ישראל. ● שעה שגראה שכל אמני ישראל יוצאים להופעות בחו"ל, נותרו עדיין בארץ מספיק אמנים שהתנדבו להופיע ביום החמישי, השבוע, במיפגן בידור ענקי בסנימה, שהכנסותיו יוקדשו לקרן לילדי ביאפרה. לא פחות מ-27 אמנים יציגו בזה אחר זה — ביניהם **חנה רובינא**, **שושנה דמארי ואורי זוהר**, שלמען ביאפרה הפר את הנדר שלו לא להופיע עוד בפומבי כבדרן. נדר אחר הופר גם עלידי **יהורם גאון**. יהורם החליט לא להופיע עוד כזמר — אלא במסגרת תוכנית יחיד שהוא מתכוון להפיק. רק הפעם

אחד הסימפטומים לחוסר-הסובלנות הקיים בארץ, כינה אנב כך את הדה בתואר "מכשפה כישרונית ובעלת יושר אינטלקטואלי בלתי-רגיל". אולם עוד לפני שהסתיים הראיון קיבל טמרין, במקום, המחשה של הצדיקה את התיאוריה שלו: חלק מהקהל לא התעניין בוויכוח בינו לבין דן, תבע במחאות קולניות לסיימו.

חתונות

הכומות

והעבאיות

לאחר קבלת דוקטוראט לספרות בארצות הברית, חזר הפיזמונאי **דן אלמגור** לארץ וכבר התחיל לעבוד, בעריכת מחזה מוסיקלי חדש, שיועלה בתיאטרון בימות, המחזה, העוסק בהוי החסידות, נערך לפי חומר

איך להיות גבר ב-69

לגבר הישראלי במכנסי-הג'ינס וחולצת הצווארון הפתוח והשרוולים הקצרים, ניתנה השבוע הזדמנות לראות מקרוב איך הוא צריך להתלבש. עד עתה נאלץ להמתין שנתיים לפחות כדי שאופנת בגדי הגברים הבינלאומית תגיע אליו. השבוע, להגל הקונגרס העולמי ה-13 לחייטות מעולה, נפל בחלקו לראות את חידושי החייטות לפני כל יתר הגברים בעולם.

כדי להיראות כגבר ב-69' יצטרך הגבר הישראלי לזרוק את כל חליפותיו מהארון. מכנסי-הצינור עברו מהעולם. אופנת-הגברים החדשה תובעת מכנסיים רחבים, עם

חפתים. הצבע השולט הוא חום על גווני והז'קטים חוזרים להיות ארוכים ועמוסי-כפתורים.

לכל אלה צריך להוסיף נעלי-לכה. לעומת זאת, אפשר לוותר כליל על עניבות. חולצות הגולף הן היום המילה האחרונה, אפילו לחליפות-ערב ולמדי-יוצג. חצי תריסר חולצות גולף, בכל הצבעים, יענו ב-69' על כל הצרכים.

במקום מעיל-חורף אפשר יהיה להשתמש השנה בשכמיות מהודרות.

עשר המדינות שהשתתפו בתצוגת-האופנה החדשה, שלחו יחד עם הדגמים גם את הדוגמנים. הנשים שצפו בתצוגה הגיעו למראיהם למסקנה פשוטה: "כדי לרכוש לעצמך גבר לא מספיק לקנות חליפה — צריך לקנות גם גבר!"

הגבר הישראלי עצמו זכה לייצוג על המסלול שלא קיפה את אלה המוכיחים את גבריותם בדיסקוטק של "מאנדיס" לעומת הגברים של דיסקוטק "פרדריקה". **דב סגל**, בעלה של פרדי, ייצג את הדיסקוטק שלו; ואילו את, "מאנדיס" ייצג **אברהם ארביב**, הבארמן של המקום. הם היו שני הדוגמנים היחידים של אופנת חייט-ישראל — אולי מפני שהחייטים הישראליים מבלים רק שם, אינם מכירים גברים אחרים.

יחרג מגדרו. ● ביאפרה היא כנראה באופנה. גם הצייר **אליהו כדורי**, שי יופיע השבוע בערב-ראיונות של **שמואל שי**, החליט לערוך בהזדמנות זו מכירה פומבית של עיצוביו האמנותיים-דקורטיביים יקרי הערך, להקדיש את כל ההכנסות ל-קרן לילדי ביאפרה. ● ולגני תלאביב הופתעו, השבוע, למצוא את המזללה הדינוגופית קרוסל נעולה, כשעל דלתה מתנוססת הכתובת: בעל הבית השתגעו הסתבר כי אחד השוטפים של הסטייקיה, **עמית חסין**, בן קיבוץ עין-החורש לשעבר, החליט לשאת אותו ערב אשה. הוא התחתן עם הצנחנית לשעבר **טובה מרון**, הבלונדית, בחתונה שבין אורחיה בלשו צנחנים בכומתות ארומות וערביט בעבאיות וכאפיות.

שאספו **שמואל הכהן-אבידור** עורך השבועון הדתי פנים אל פנים; השחקן **שלמה ניצן**; ו**יואב אלשטיין**. יוחנן זראי יכתוב את הנעימות החסידיות ל-שירים של דן. ● ישראלית אחרת שי חזרה לאחרונה ממסע בחו"ל היא הזמרת **טובה פורת**. אולם עוד לפני שהספיקה לגות מסירות-הופעותיה באירופה, קיבלה הזמנה דחופה: לככב במועדון-הלילה הפרטי שיקופה זו בטהרן ולהופיע שם, בין השאר, בחגיגות יום-הולדתו של בן השאה הפרסי. מאחר שהיתה חתומה לחוזה-הופעות בי אירופה, הסכימה טובה לצאת לפרס ליוז' הולדת יורש-העצר, לטוס משם לאירופה למילוי התחייבותיה, ולחזור לטהרן להמשך ההופעות. אגב, תמורת הופעתה במועדון-הלילה הפרסי הציעו לטובה סך של 2500

ישראל אברהם ארביב, הבארמן של מאנדיס, מדגים חליפה ב' סיגנון חופשי, 'צירת החייט ח. מושקוביץ.

שווייץ חליפת ספורט בשני חלקים, מצמר מנופץ בפסים, היא ה' חידוש האחרון שמציעים החייטים השווייצים.

במדינה

(חמש עמודים)

עכשיו שוב אין שואלים רוב תושבי אופקים מה היה המחיר שהמפלגה נאלץ לשלם לישראל עובר שובו לחיק האם ה"מפלגתית" הדתית.

רק מיעוט קטן וזדוני מוסיף לטעון, שמלבד השליטה הכדאית על מכביה-אש ומגדודי-אדום המקומי, נופיעות אי-אלו הטבות נוספות בהסכם סודי שנחתם בינו לבין ראשי סיעת-המפלגה.

ספורט

בני-טובים

לאן?

ביום רביעי, האחרון, על מרחבי הדשא הקצוץ של מועדון-הגולף בקיסריה, ניתנה התשובה על השאלה "בני טובים — לאן?"

כי שם נערכה, לעיניהם שבעות-הנחת של ההורים בנוכחות נציגי-העיתונות, ובהכוונתה של אשת יחסי-הציבור המוכשרת מרים (מירי) בן-יוסף — אליפות-הנוער בגולף.

זוהי אולי האליפות היחידה בארץ בה אין מעורבים שמות כמו "הפועל", "מכבי" או "בית-ר". הגולף הוא ספורט אישי, ולאורך כל החזית — ספורט ליחידים, וכמובן — ליחידים-סגולה.

460 ד"ר לשנה. לגולף דרושים, בארץ, אנשים המסוגלים לשלם 300 לירות לשנה, כדמי-חברות במועדון, ועוד כ-160 לירות על רכישת חצי סט מקלות. נוסף לכל, תנאי בלתי-נימנע הוא — רכב שיובילם אל המועדון, המרוחק מכל תחבורה ציבורית.

מתוך 370 החברים של המועדון, 70 אחוז הם ישראלים, והאחרים מעל לכל, להתייבדוד לאורך הדיונות שהוריקו לפתע.

הבולט בין חובבי-הגולף של ישראל הוא שרה-חוק, אבא אבן, אשר אף הנהיג הדרכה מרוכזת בספורט עממי זה לכל שליחי משרדו לחו"ל — מדרגת קונסול ומעלה. **מגיפה מודבקת.** הילדים, שהפגינו ה' שבוע את יכולתם לאורך המסלולים, הם

הניכי הדרכתו המאומצת של צ'ארלס מנדלס-טאם, שבא בזמנו מדורס-אפריקה, ואשר זנח את תעסוקתו הקבועה מזה 10 שנים — טרקטוריסט במושב הבונים — כדי להדריך את בני-ישראל גולף.

חמורת משכורת נאה למדי, כמובן, ב' חוספת זיכיון על התנות למימכר ציוד שבמועדון.

תוך הסיבוב, הנמשך כשלוש וחצי שעות, דיבר מנהל המועדון, אליוט לפינסקי, בלי הפסקה. אליוט עלה אף הוא מדורס-אפריקה; ולאחר שנתיים של ניהול מיפעל קראמיקה אשר שבק חיים — עבר לנהל את המיפעל שהקים הבארון גיימס דה-רוטשילד ליד מלון-הפאר של המשפחה בקיסריה.

"מאז שהומצא הגולף בסקוטלנד, לפני 400 שנה, משחקים את זה בכל העולם. מבטיח אליוט. "לאחרונה, תפס הגולף את יפאן במין מגיפה מידבקת."

"זה לא רק ספורט לסנובים בלבד", הוא מוסיף. "כל אחד רשאי להירשם למועדון, ולרשותו שלושה חודשים בהם יחליט אם הוא באמת רוצה להישאר או לא."

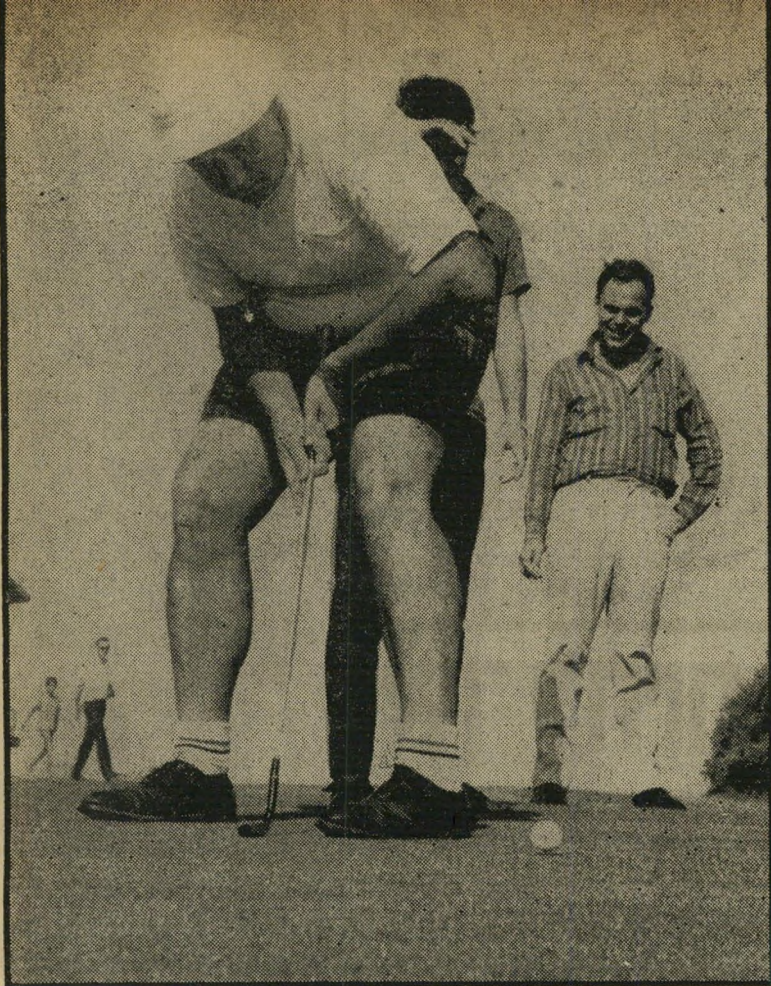
שלושה חודשים החולפים עבור המועדון, לקצב צילצולן המרענן של שבע וחצי לירות לשעה.

"הגולף הוא ספורט בריא מאוד", אימר המנהל, "והעוסקים בו שומרים על ציגורה נאה."

אולי תשתנה דעתו של אליוט באם יתפנה ויציץ לרגע במימדיהם הצנועים של כמה מן הספורטאים המבוגרים.

נערים עובדים — הרבה. ליד נערי-הווה, החובטים בכדורים והמצולמים ב'טלוויזיה, מתרוצצים מיספר נערים העמוסים לעייפה בנרתיקים מלאים בכלי-עבודה של הלורדים הצעירים. אלה הם נושאי-הכלים, המאזינים בני 14-15 מאור-עקיבא, המישי-תכרים ארבע או חמש לירות לסיבוב — הכל לפי הוותק.

אחד מהם, יוסף אג'אס, (15), אינו עוסק בשום דבר אחר. לא עבודה, לא חניכות, ולא לימודים. הוא צריך הרבה כסף, על-מנת לעזור להוריו.

גולפאי ד"ר ברונסקי

"העוסקים בגולף שומרים על פיגורה"

הטלוויזיה התקפלה. העיתונאים הסתלקו. רק המתחרים הצעירים נותרו לחגוג את המאורע בשתיית-לחיים מכוס קולה צוננת, לצד הוריהם. בעוד אליוט לפינסקי מנציח את התוצאות על גבי לוח ענק בכניסה למועדון.

האליפות קרבה לקיצה. לקול תש-ו' אותיהם של הצופים, ואנחות-הרווחה של צלמי-הטלוויזיה, הוכתר לבסוף האלוף: רן סנדלר, בן השש-עשרה, תלמיד בית-הספר המרכזי בעמק-חפר, ובן למשפחת מדגירים ממושב בית-ינאי.

כל שבוע מתערכת לבוש חיוני!

כל אשה יכולה לזכות במערכת לבוש אופנתית בשווי של - 200 ל"י וזאת לפי בחירתה, באחת מחנויות האופנה המובחרות:

- * ירושלים: קליין ושות', רח' יפו 33.
- * תל-אביב: אקסקלוסיב, רח' דיזנגוף 112.
- * חיפה: גבריאלי, רח' הרצל 18.

שלחי תווית זו המופיעה על גבי כל קופסאות מי בושם דלילה, לת.ד. 729 תל-אביב, עבור דלילה, וציני את שמך וכתובתך המדויקת.

כל תווית תשתתף בהגרלה, אשר תיערך בכל יום שישי בנוכחות הנהלת חברת תיא, רואי החשבון ופרסומאי החברה.

מבצע אופנתי זה, ייערך החל ב' 15.8.68 ועד - 15.10.68 במסגרת 35 שנות נעורים של תיא.

התלבשי בבושם דלילה Tanya

בעולם

ביאפורה

מצפון

תיפתח הטובה

בערפלה-השחר חדר המטוס לשמיניגריה, כשהוא מצליח להתחמק ממערכת תותחני-מ-הניגריים. כאשר נחת המטוס, הודרו סבלי ביאפורה לפרוק 10 טון של תרופות ומזון. מתוך המטוס יצא הרוזן קארל-גוסטאף פון-רוזן (59), בעל העיניים התכולות והשיער המכסיף כפלדה. הוא קרוב-משפחה למלך שבדיה, אחד ממייסדי חיל-האוויר של ארצו, שהפך, משך 20 השנים האחרונות, לאגדה מהלכת על שתיים.

מעל לתותחים. הרוזן פון-רוזן אינו פועל על דעת עצמו, אלא בשירות אירגון-העזרה הקאתולי הבינלאומי, קאריטאס.

הוא מצטיין בדימויו ובנדיבותו. גם בעת טיסות-העזרה לבי-

פון-רוזן

מכ"ם. גתיב-הצלחה חדש זה חיוני ביותר, לאור העובדה שהשבוע הודיע הצלב האדום הבינלאומי כי הוא מפסיק את שילוח-התרופות שלו, לאחר שמטוסיו סבלו מאש-י"מ ניגריית.

טיסותיו של פון-רוזן הציגו אשתקדה חדשה בלב בני-ביאפורה הגחועים ברעב.

נגד מוסוליני. פון-רוזן שומר על גתיבו בסודי-סודות, כמוכבן.

"אבל כל חברת-תובלה אווירית שתוכיח את רצונה הטוב, תקבל פרסים", הבטיח.

"ולא חשוב לי אם הם מתכוונים להביא לביאפורה מזון — או נשק", הוסיף, "במצב הקיים, זקוקים בני-ביאפורה לשני הדברים". מיבצע-ההצלה של פון-רוזן בביאפורה אינו אלא שלב אחרון בשרשרת ארוכה של פרשות סוערות. הקאריירה שלו התחילה ב-1935, כאשר הטיס את מטוס-האמבולנס הראשון לחשב המכותרת על-ידי הצבא הפאשיסטי של מוסוליני.

לאחר שהאיטלקים כבשו את חבש, הוסיף פון-רוזן להטיס עזרה ללוחמי-הגירילה של הקיסר הגולה, היילה סילאסה.

נגד הנאצים. ב-1939 התגרב לכיוון אחר לגמרי. כטייס-מחנדב של חיל-האוויר הפיני השכן, הוא הפציץ את ברית-המועצות — שערכה אז מיתקפת-כיבוש נגד פינלנד. מיבצע זה הביא אותו לידי כך, שכאשר פרצה מלחמת-העולם בכל היקפה, היה זה פון-רוזן שהטיס את מטוס-הדואר השבועי ממאלמו לברלין הנאצית.

אלא ששינאו לרוסים-הפולשים לא היתה מלחה באהבה לאויביהם. הוא סירב לעזור לנאצים, ולאחר מלחמת-העולם אירגן רכבת אווירית שהובילה רבים מניצולי מחנות ההשמדה היהודיים מגרמניה ופולין לבתי-החולים שהוקמו למענם בשבדיה.

מאוחר יותר, שיקם והדריך את אנשי חיל-האוויר המחודש של הקיסר היילה סילאסה, לפי הזמנתו.

נגד הניגריים. זה לא מנע ממנו להת-ייצב לצד הצודקים, במערכה אחרת שנגעה, אף היא, ביבשת האפריקאית: כאשר בלגיה אירגנה התקוממות של מואיז צ'ומבה ו-פרישתו של חבל-המימורות קאטאנגה מקונגו, התייצב פון-רוזן במרכז-האוי"ם, הטיס במשך שניים את מטוסייהם של אנשי כוח-החירום הבינלאומי לקונגו.

לאחרונה הפך פון-רוזן לטיס אורח-י רגיל. אבל אף שגרתו: נתיבת-התעופה המיסחרית עימו עובד, טרנסאיר-סוודן, הוא זה שאירגן בשירות אירגון-ההצלה הקאתולי קאריטאס את חלק-הארי של הרכבת האחרית לביאפורה.

ארצות-הברית

המועמד עם

ידית-הטוריה

היורה הפוליטית האמריקאית היא, אולי, אחת הדמוקרטיות בעולם. וזה טוב. (המשך בעמוד 28)

...היא והוא !

היא מחליקה על-פני הים

הוא מחליק על-פניך מבלי שתחוש בו

★ K זיסון

מיוצר בתהליך המשופר

7C7

חזק! 6

עלה בדיספנסר עם 6 סכינים + 1 סכין אחד חינום!

חתנת אדיסון לחברך כדי שגם הוא יהנה.

על כל פנים אדיסון יותר נעים

שוב עליה ל"פיאט"

בידיעה שהגיעה מהנהלת מפעלי "פיאט", גדול יצרני המכוניות באירופה — באיטליה, נמסר על עליה מיוחדת במינה במכירת דגמי פיאט. מסתבר כי חלה עליה של 62% במכירת דגמי 1968, על מכירת דגמי 1967. 26%, עליה גדולה ביותר בהתחשב בעובדה נוספת, שכבר בשנת 1967 הגיעה המכירה למספרי-שיא. המדובר ב-22 דגמים שונים של פיאט שמביניהם הידועים ביותר בארץ הם פיאט 600, ה-850, ה-124 וה-125.

הפיאט 600 ידועה כמכונית קומפקטית וחסכונית ביותר. על-אף המיוחד היא בעלת 5 מקומות נוחים ומרחבים. היא בעלת מנוע בן 4 צילינדרים בנפח 767 סמ"ק ו-10 כ"ס, 600 "הדובקה" בצדק הסיסמה: "תן לה טיפת-זדק ופע בדי בעיות..."

הפיאט 850 גדולה מן ה-600 ואף מרווחת ממנה. המנוע בן 4 צילינדרים בנפח 843 סמ"ק, 12 כ"ס, 4 הילוכים סינכרוניים, תא מטען-ענק, מערכת קרור ואורור. וה-850 נאה ביותר, פופולארית ביותר. למעלה ממיליון מכוניות מדגם זה נעות על כבישי העולם.

הפיאט 124 מצטיינת ביופי רב, אמצעי בטחון משובללים וכמובן מבנה טכני מיוחד. ל-124 מנוע בן 4 צילינדרים בנפח של 1197 סמ"ק. המנוע מפתח 65 כ"ס לבלימה, והמכונית בעלת תאוצה גבוהה מ-0 קמ"ש עד 80 קמ"ש תוך 10.5 שניות בלבד. ה-124 הינה מרווחת ביותר, נוחה, ובעלת ארבע דלתות. מכונית זו הוכרה כטובה ביותר מסוגה וזכתה בפרס בינלאומי של מומחי התחבורה בעולם.

לפיאט 125 הוצמד הכינוי "שיא-השלמות". ה-125 אלגנטית ביותר, בעלת קחים קלאסיים מושלמים ועיצוב המצטיין בפאר פנימי וחיצוני.

אין ספק כי גם לישראל חלק בעליה הכללית במכירת פיאט. שוק המכוניות הישראלי מהדה "קיבוץ-גלויות" של מכוניות, מאחר וכמעט כל ארץ המייצרת מכוניות "מיוצגת" אצלנו. אך אין ספק כי ה"פיאט" יכולה להחשב כמכונית שנקלטה היטב בשוק הישראלי. הפופולאריות של "פיאט" עולה בקצב מדמים, כדי כדי כך שלעתים נראה כאילו דגמי-הפיאט מיוצרים במיוחד רק עבור ישראל.

חידוש עולמי

בדוד חשמל ישראלי

רבים האנשים אשר ביקרו באירופה ובארצות הברית התפעלו כיצד עקרות הבית בארצות אלו משתמשות גם לבי-שול במים אשר בדוד החשמל הביתי. מהו הסוד?

הסוד טמון בדופן הפנימית של הדוד המצופה אמיל-זכוכית, דבר השומר על נקיון וצלילות המים, ומאפשר ע"י כך להשתמש במי הדוד גם לבישול.

מעטה יכולה גם עקרת הבית הישרא-לית להנות מהיתרונות שהיו עד כה מנת חלקה של האשה האירופאית או האמריקנית, כי למענה הוציאה חברת "אמקור" לשוק, דוד חשמל דגם 1969 — בעל דופן פנימית המצופה אמיל-זכוכית.

הדוד מיוצר בהשגחת מכון התקנים הישראלי.

לתשומת-לב ראויה גם העובדה כי דוד חדש זה הוא היחיד הנהנה מתועות אחריות לשמונה שנים, כמו כן הוא נכלל במסגרת השרות של "אמפא".

"אבא שלי עושה סרטים - מה עושה האבא שלך?"

שאלה אנג'ליקה הסטון אחי דיין בפגישה הראשונה

נער-השער הוא אחי דיין, בחולצה תימנית רקומה, שהפכה לסמל מיסחרי שלו בחו"ל. האסטון לובשת מעיל-עור שכוונתו לסמל קשיחותה.

"פלושק", "קלודאפי", "דומפי", "ואי לאב יו". אז אין פלא שעכשיו היא נכנסת, בטיבעיות רבה, אל-תוך נעליהם של אבא וסבא. בייחוד לצידו של אחי. ועליאף גילה הצעיר, אין כל ספק שבשעתיד הלא-רחוק ייחשו להם רומאן. כי ככה זה כשמסרטים סרט קופתי.

★ ★ ★

600 שנה בכר-הכד

אומנם, אין כל ספק שטיול בחברת האהבה והמוות — כפי שמכונה סרטו הבא של ג'ון האסטון לפי שעה — יהיה סרט קופתי ביותר.

כבר הנושא קופתי: מרד של איכרים בצרפת, במאה ה-14.

גם הרקע קופתי-ציוני: טירה עתיקה ליד העיר בורדו שבצרפת.

וגם העיתוי קופתי-נורא: מרד-איכרים-צרפתיים, אינו רחוק כל-כך, בתודעה האמריקאית, ממרד-סטודנטים-צרפתיים. גם אם מפרידים ביניהם שש מאות שנה, בסך-הכל. אך כל זה לא מפריע ללשון-הרע להוסיף ולרכל נגד הכוכבים הצעירים והעולים הללו, אנג'ליקה האסטון ואחי דיין.

למרות כל מסע-הפירסומה העצמאי שלהם, למרות הצ'רותיה של אנג'ליקה ולמרות אישיותו הבולטת של אחי, מסיפות תמונותיהם של השניים להופיע כשמתחתן הכות'רות המרשיעות:

"הבמאי רוצה לפלס דרך לבתו — והשחקן הצעיר רוצה לפלס לעצמו דרך בעזרת זרי-הדפנה הצבאיים של אביו."

באירופה, הפגיש אותו הבמאי האמריקאי הגדול עם בתו אנג'ליקה בת ה-16 — אותה הוציד לשמש לאסי כבת-לוחית בסרט.

אחרי ה"נעים לי מאודים" הרגילים הסתכלה הצעירה יפת-הגו ישר לאסי בעיניים והפליטה: "האבא שלי עושה סרטים — ומה עושה האבא שלך?"

אומרים שאסי לא ידע בדיוק מה לענות.

★ ★ ★

"בוס המזחמות"

ב ינתיים כבר למד אחי דיין שהוא יכול לענות כל העולה על דעתו — כי באירופה הוא זוכה ליהושע של כוכב-בפועל.

וגם לאנג'ליקה. כי יש להאסטון שם מאוד-מאוד טוב,

רומאן? בתצלום-עירום במהופך, בו מופיע אחי בחזה חשוף ואילו אנג'ליקה (16) מופיעה מכוסה וחסודה, עליהם אומרים שהם "יעברו את הוריהם".

בכל הנוגע לגילוי כוכבים וכוכבות, ואם הכוכבת המיועדת שלו חתיה בת שלו והכוכב המיועד בנו של מי שהעני חונים האירוסים כמנים כרגע "בוס המלחמות של ישראל" — אין ספק שהצלחתם הקופתית, לפחות, מובטחת. גם בעבר היה האסטון מגלה-כוכבים מושבע. הוא הכניס את המנוח המסרתי בוגארט הגדול לאופנה, כשייעד לו את התפקיד המרכזי בהנץ ממאלטה, ואחר-כך באוצו מסיירה מאדרה, הזכור לתהילה.

מאז זרמו מים רבים בסיינה — ועתה בא תורם של הבנים.

★ ★ ★

קלודאפי עם החלב

א' אורי, בעצם, של הנכדים: כבר הסבא של אנג'ליקה היה שחקן.

היא גדלה על סיטורי-במות-יובדים. היא קיבלה, עוד עם החלב של האמא שלה, את השאפתנות ואת הערצת-הכוכבים. היא למדה יחד עם המילים "בובה" ו"כלב" את המילים הפחות שגורות בפי תינוקות נורמאליים. מילים כגון

עם אנג'ליקה בתצלום-הכנה לסירטס המשותף הגדול טיול עם האהבה והמוות. אנג'ליקה, בתו של הבמאי, דמות רומאנית במרד-האיכרים.

ש אנשים הזוכים לגדולה בזכות האבות שלהם. כך, נדמה היה לנו, קרה גם לאסי דיין — על אף הופעתו הנאה והגברית.

יש אנשים בחוצל-ארץ המנסים לחשוב לגמרי אחרת. עובדה: הבמאי ג'ון (הנץ ממאלטה) האסטון הצעיר שוב ושוב: "אני לא לקחתי את אחי לסרט הבא שלי משום

שני האבות עליהם מבוססות הקאריירות של הבנים המפורסמים: הבמאי ג'ון האסטון (מימין) והבוס של מלחמות-ישראל — דיין.

שהוא הבן של משה דיין. להיפך. כשאני לקחתי את התמונה שלו ביד, בפעם הראשונה, והחלטתי לשבח אותו בסרט — לא היה לי מושג מיהו."

וכדי לחזק את הגירסה הזאת, מספרים באולפני-פאריס, ובהוליבור, לשם נוסע האסטון בלי הפסק, את הסיפור הבא: זה קרה כשנסע אחי דיין לראשונה לפגוש את האסטון

קולנוע

סרטים

הנוער לכאן

אירים (בן-יהודה, תל-אביב: ישראל) ב' עיצומה של אחת המסיכות החברתיות יוצא ויאל למרפסת ורואה למטה, על המדרכה, נערה צעירה קוראת ספר לאור פנס. הוא התגרש לא מזמן מאשתו הממורמרת, ומוקף דוגמניות ונערות-זוהר הקופצות לילה לילה ממיטה למיטה, הוא חי בעולם ערוב וריק, והנערה הצעירה הזאת, המבקשת מ' מנו את החלק השני של ז'אן קריסטוף. מביאה אליו פתאים משהו חדש. זה מתחיל כמו סרט אהבה פיוטי ויפה.

הגלולה המפורסמת למניעת-הריון מסחוב' בת בן נשות האצולה האנגלית ומפספסת את יעדיה משום שהיא דומה יותר מדי לגלולות האספירין והויטאמינים המונחות לידה.

הקומדיה הזו היא קומדיה של טעויות, כפי שאפשר להבין. היא לא משעשעת די משום שהיא מורכבת בעיקר מטעויות אחת המחליפה ומשנה צורות: ממספר הצלפות על חיי-המשפחה החדגוניים, על האצולה המודקנת ומה שמחליף אותה; ומעוקק מצחקק אחי: כל הנשים שבסרט מסיימות אותו עם כרס גדולה.

אפשר קצת לצחוק מזה, אם משתדלים.

ציאה מהריון

מה עשית כשכבתי האורות (אסתר, תל-אביב: ארצות-הברית) אפשר להיכנס

בנאליים של שמוליק קראוס וגם לתמימות הרומנטית של הגיבור.

הרבה מצבים והרגשות אינם יוצאים מ' תוך התמונות אלא מסוככים בפיתגמים. כמו: "הילדה הזאת תפסה אותי כמו חשמל. אני מרגיש שזהו זה. הזרם מתאים."

הדיאלוגים בדרך כלל נעימים וטבעיים, והמשחק מצויין: גדעון שמר, ביחוד ברכה נאמן, ואפילו ליאורה רמון, בתור איריס, היא חמודה, ושוכבה, ויפה.

כניסה להריון

האשה והגלולה (תל-אביב, תל-אביב: ארצות-הברית-אנגליה) אומרים שאפשר להיכנס להריון מצרות, מבילבול-רמות, מ' שטויות — וגם בדרך הרגילה. עכשיו מתברר שאפשר להיכנס להריון מאספירין.

הוא מסלק את זכרונה של אשתו, ובורח מהדוגמניות עם מעילי הפרחה, מחבריו הדו"ח ויואנים, ויוצא לטייל עם הנערה בשורות, על שפת-הים, בייקון.

הבימוי יפה והצילומים מצויינים. אבל כשהדבר נוגע לרעיונות, הסרט נראה כאילו לא עבר עדיין את גיל ההתבגרות. הגבר והנערה שוכבים יחד במיטה, מתנשקים, מת' חבקים, ומתנשקים, ומתנשקים. הכל נראה כמו אהבה נורמאלית, אבל בלי אהבה. בכל הסרט לא ברור בדיוק מדוע דחאק זה לא ורק בסוף מסכם שמוליק קראוס, חברו של הגיבור, את מה שהוא בעצם נושא הסרט: "אתה מאמין עוד באהבה טהורה. אבל אין דברים כאלה בעולם."

לא רק מה שקורה שם נראה כאילו לא יצא מהדור שלנו ומהתקופה שלנו, אלא שגם אין מרחק מתאים בין הדברים לבין הבמאי, המתחיש ברצינות חמורה גם למשפטים ה'

ב"ב: מראה מיס'?

גינתר זאכס, המליונר לו נישאה בריז'ט בארדו לא מזמן, הוא גבר מן העולם הגדול. לכן גם לא היסס, נסע לו לסילט לבידול קייצי — מייד לאחר שהסתבר לו לא רק שב"ב לקחה מאהב חדש — אלא שהיא גם מפרסמת את העובדה הזאת בכל הודמנות. כולל צילומי עירום בהם היא מופיעה לצידו של החדש, מאהבה המיוזעזעת: לואיג'י ריצי.

ריצי (24) צעיר מב"ב בתשע שנים בלבד. הוא יפה וצעיר, ובעל שורה שלמה של מועדוני לילה ובארים. הם הולכים לכל מקום ביחד, יד ביד. וכשהם נשארים בבית, בחילה לה מנדראו שבטן-טרופו והשייכת לבריז'ט, הם חושפים עצמם אורח-קבע, לעדשות-הטלסקופ של ה"צלמים" — היא עירומה וריצי, לידה, בבגד ים.

ומה אומר הבעל? הבעל משלים עם ה"עובדות". לא מכבר כבר ריכלו עליו הנערות היפות של סן-טרופו: "כדורגלן חובב הוא עדיין די טוב. אבל לא במיטה". ואם כי המלחה הדיסקרטית ובהירת-השיער שלו, סילבי, אינה אומרת דברים כאלה, מודה גינתר עצמו: "אשתי כבר הפכה בשבילי מזמן לאגדה בלבד".

האגדה החייה הזאת מבלה בנפרד — ובעלה בנפרד. מעניין מה שזונה עכשיו גינתר זאכס, כששואלים את השאלה הקבועה, אותה שואלים תמיד את בעליה וחבריה של אלת-האהבה המתבגרת: "מתי אתם מתגרשים?"

לפני חצי שנה עוד אמר רק: "אני מרגיש כמו דמות מאופרטה — כמו הרוזן מלוכנסבורג, למשל".

היום הוא כבר מוכן להצהיר: "גירושין? אין לגירושין כל חשיבות. מלבד העובדה שהם קשורים בטרדות ביורוקרטיה".

זקס

עירומה עם לואיג'י ריצי מתפנקת בריז'ט ז'יט ללא בושה. היא מהללת את בן-לוייתה החדש, ואילו בעלה מושך בכתפיו.

להריון לא רק מאספירין (ראה לעיל) אלא גם מהכסכת-חשמל, כפי שהוכיחה הסטאטיסטיקה שחקרה את תוצאות החושך המפורסם שעטה את גיוויורק לפני מספר שנים. לחושך הזה היו עוד תוצאות /א נעימות, ואחת מהן היא הסרט מה עשית כשכבו האורות. הרמאי שלא מינו אותו לסגן-מנהל החברה גונב את רווחי-החברה ובורח איתם. באותו זמן מגלה הכוכבת, דוריס דיי, את בעלה עם עיתונאית ידועה, הסוכן של דוריס דיי מוסה לנצל את דיכאונה הנפשי כדי להחתיים אותה על חוזה, ועל כל זה מכסה פיתאום החושך שתקף את גיוויורק, ובחושך הזה גופל הגנב ל"מיטתה של השחקנית המאוכזבת, והשחקנית שלקחה סם-שינה לא מבחינה בבעלה שהגיע לאותו מקום, והרעש גדול והעלטה כבדה והשיעמום עוד יותר.

מספר בדיחות, מספר מצבים מצחיקים, בעיקר בהתחלת-הסרט, וההריון התוקף את דוריס דיי בסוף הסרט, לא מתגברים על הבימוי השגרתי והבלתי-מבריק.

ילדים לא נימוסיים

נם בעיירה (מקסיס, תל-אביב; ישראל) בעיני מבוגר זה נראה סרט אינפנטילי, מסורבל ומתקתק. אבל מה המבוגרים מבינים בזה? גרוע, אשלי, (בן 10) שיצא מהסרט ביום שלישי, מביע בזה את דעת-הילדים: "רואים שם את ההתי והחתיים של העיירה. רואים את השוק ואת הנערות המכובדות. זה נראה אמיתי — אבל יש חלקים שזה נראה לא אמיתי".

ממשיך אשלי: הדבר העיקרי שקורה ל"גיבור זה שהוא אוהב אולרים. כל הילדים אהבו אולרים. אמא שלו לוקחת אותו ל"חיים, כדי לתפור לו חליפה חדשה. החיים שר אוהב שיר וטופלה עונה לו כל הזמן: "עם כיסים".

כשהאמא שלו מדברת על החיים על המידות ועל המחיר, הוא מסתובב במתפרה ומוצא את האולר של החיים ולוקח אותו. אחר-כך רואים בחדר איך הרבי אומר לילדים שאם יהיו ילדים טובים הוא יקח אותם ליער בל"ג בעומר. והם באמת היו ילדים טובים, זאת אומרת רק מבחוק, ו"הוא לקח אותם ליער והם עושים חיצים. אחר-כך יש דבר מצחיק איך הם עושים משקה-קבס, ומתבלבלים בדליים, ונותנים לגביר מ"סבון במקום המשקה.

ובינתיים האת של טופלה מתאהב באסתר, הבת של הגביר, והוא כל הזמן שר על אסתר המלכה, וכשהם מדברים איתו הוא לא עונה וכל הזמן שר. הוא כותב לה מכתב והיא באה לפגישה ליד העץ, ביער, וכשההורים שלה באים פיתאום והיא גופל לת לנחל ומתעלפת, הוא מציל אותה וזה מגדיל את הסיכויים שלו להתחתן איתה. אחר-כך רואים את החתונה.

לפי דעתו:

האהבה בסרט זה לא אהבה כמו של סירטי מבוגרים. זו סתם אהבה. או זה יפה. **השירים** הם די יפים. כן, יפים מאוד. **הריקודים** גם כן יפים. **ההומור:** אני צחקתי גורא הרבה. כולם צחקו. אבל לא היו באולם הרבה ילדים. הרוב היו מבוגרים. כי זה סרט לכל הגילים.

המוסרי-השכר: לילדים נימוסיים זה סרט לא טוב ולא חינוכי. כי שם הם פירט-חיים נורא. אבל לילדים פחות נימוסיים זה סרט טוב מאוד.

תדריך

פעולה

שלושה אנשים — אחד טוב, אחד רע, ואחד מכוזר — יוצאים איש איש בדרכו האופניינית למצוא אוצר כסף שהוטמן אי שם באחד הקברים של בית-הקברות הצבאי. כל הרפתקאותיהם העליות והמרתקות מתוארות במערבון מעולה: **הטוב הרע והמכוזר** (אופיר, תל-אביב). לאחר כל החיזיון של גיימס בונד כדאי לגלות שוב בפסטיבאל ג'יימס בונד (סינרמה).

אמנות

ההצלחה המסחרית של **אשה נשואה** המוצגת זה השבוע ה"2 בקולנוע פאריז, תל-אביב מוכיחה שלקולנוע טוב וער, המתאר בצורה גאונית את בעיות החברה של ימינו, יש קהל בארצנו הקטנה.

הומור

אין. (ראה טרטים)

בעולם

● אפשר יהיה לערוך חיפושים בבתי
לא צו — אך לא להרוס את הבתים.

האוקיינוס השקט

בחזרה

למולדת

לפני 22 שנה נולד בגדהים הזעיר ביותר שראתה יבשת אמריקה עד אז, כאשר הופי עה הכוכבת ריטה היוורת בצופציק הקטן, חיפשו העיתונאים שם שיבטא את מהותו הזעירה ואת משמעותו מועזת-הלבבות. עינו של איזשהו משכתב זרין נתקלה אז בכותרת אחרת שהתנוססה בימים ההם בראש כל עיתוני העולם: הידיעה על אחד מניסויי האטום הראשונים — הפעלתו של מיחקן פצצת-מימן באי ביקיני.

הוא קרא „אירקה!“ והטביל את בגדיהם החדש בשם ביקיני.

אפשר שוב לחיות. בינתיים עברו על העולם 22 שנה, מלחמות אינסופיות,

ביקיני*

קטן — וגושם

ומאות ניסויי-אטום — 20 מהם באי ביקיני לבדו. עד לפני חודשיים, היה האי קרקע חרוכה, מבחינה רדיואקטיבית. שום אדם, חייה או צמח, לא היו יכולים להתקיים על האטוילי ללא סכנה לחייהם או לתורשתם. השבוע הצהיר דובר הרשות לחקר האטום של ארצות-הברית, כי שוב ניתן לחיות על האי הארוור.

הוא הוסיף: „תושבי ביקיני יוכלו לשוב לאי שלהם, הנמצא בקבוצת-האיים מאר-שאל“.

כי בביקיני היו פעם אנשים. לא רבים. 150 בסך הכל.

כשהחליטה אמריקה לבחור באי לשם ניסויים, הוטסו משפחות אלו לאטול-קילי המרוחק. או הבטיחה ארצות-הברית שפליטי האטום ישוקמו במקום לא פחות טוב.

השבוע, 22 שנה לאחר מכן, הודה סגן שר-הפנים סטיבנס אודל, העוסק בחוקי-תפקידו בענייני האיים השייכים לאמריקה: „בני ביקיני לא הצליחו מעולם להסתגל לחיים באי קילי. קילי הוא קטן יותר, ואין בו אגם פנימי. הם מתגעגעים חזק מאוד למקום-מולדתם, לביקיני“.

* על השחקנית קאתרין רובל.

** אטול הוא אי שנוצר בפעולה משולבת של צמיחת-אלמוגים ושל פעילות-גשם תת-מימית. לאטול יש, בדרך כלל, שרשרת סלעים-ואלמוגים סגורה, היוצרת סביבו אגם מלוח פנימי, לרוב — עם פתח לים הפתוח.

(המשך מעמוד 25)

אבל דווקא משום כך, זהו גם מקום בו כל דבר יכול לקרות. וזה לא תמיד טוב. השבוע אירע, משהו משעשע, במרוצת הקרב על הנשיאות. אבל גם לא מעט מדאיג: מושל מדינת-ג'ורג'יה הדרומית, לסטר מאדוקס הודיע, כי הוא שוקל הגשת מועמדותו לחדידת המפלגה הדמוקרטית. ומאדוקס הוא איש שהגיע לאן שהגיע — בזכות שינאת-הכושים והגזענות הצרופה ביותר. שלא לדבר על כך שהגיע לתפקיד המושל הודות לצלמי-עיתונות ועיתונאים — יותר מאשר בזכות רמתו האישית.

קטשופ בשיערות. תהילתו המפוקפקת של מאדוקס התחילה זורחת יום אחד בהי, זמן קצר לאחר שבית-הדין הי-עליון של ארצות-הברית הצהיר, כי כל מסעדה אמריקאית, על-אם-הדרך, חייבת להגיש ללכנים ולכושים — ולא בנפרד כי אם זה ליד זה.

לסטר מאדוקס היה בעליה של מסעדה כזאת, במדינת ג'ורג'יה. לאחר ששמע על פסק-הדין, נטל דירת של טוריה, ניצב ליד דלת-המסעדה, אסר את הכניסה לכישים. כאשר ניכנס אחד בכל זאת, שפכו הי-מלצרים והנסובים הלכנים על שיערו קטשופ ומרק, והיכו את הכוש.

במקום היו — כמובן — הצלמים שי-הוועקו עלידי הגוען. למחרת הונצח מאדוקס כנציגם החמוש של כל גזעני-הדרום. ובזכות צילומים אלה זכה מאדוקס, מאוחר יותר, בתפקיד מושל ג'ורג'יה — כשהוא רק תחת הסיסמה „נשאיר את הכושים במקומם“.

ראוי — לחיים פרימיים. העיר הי-שבוע עיתונאי אמריקאי:

„לא איכפת לי שכל מיני אנשים — כמו הסנאטור מהוואי, למשל — מוצגים כי מועמדים לנשיאות, מטעם הרפובליקאים או הדמוקרטים.“

מה שמפריע לי הוא — שיש מי שלוקח אותם ברצינות.“

ואילו ההראלד טריביון, רב-התפוצה, סיים מאמר ראשי מאונק בסיפור הבא:

ב-1884 רצו שני מועמדים לנשיאות אמריקה. האחד, גרובר קליבלנד, הואשם — ובצדק — כי הוא אביו של בן בלתי-חוקי. השני, גיימס בליין, הואשם בלא פחות צדק, כי הוא קיבל שוחד מחברת-רכבות, שעה שישב בקונגרס.

עד שקם אחד מתומכי קליבלנד וסיכם: „על מר בליין אומרים שסרת, בעת מילוי תפקידו, אך היה ישר לגמרי בחיי הפרטיים. על מר קליבלנד אומרים שהיה ישר לגמרי, לכל אורך הקאריירה הציבורית שלו — אבל בלתי-מוסרי בחיי האישיים.“

„הבה נשאיר, איפוא, את מר בליין למלא את מקומו הראוי לו, כאדם פרטי ומוסרי; ואת מר קליבלנד נעביר למשרה ציבורית — לה הוא מתאים.“

קליבלנד זכה בכס-הנשיאות.

ספרד

חוקי חירום

לוחם-החרות הבאסקי הרים אקדה, ירה — ונעלם. אחרי-כך נמלט דרך ההרים שבין מחוז-הבאסקים הספרדי, לעבר גבול-צרפת הקרוב.

על הריצפה, מתבוסס בדמו, ראש-המש-טרה המקומי, חסיד-פראנקו וקלגס עקוב-בדם בשם מליטון מאנסאנס.

המישטר הדיקטטטורי השולט מזה 30 שנה בספרד השתולל מועם. לאחר שקט יחסי, שאיפשר לשלטון להקל במקצת על הדיכוי וליצור למיליוני-התיירים דיוקן חיכני של ספרד — שוב התנקשות!

מייד נקטו צעדים מעשיים. בפארלמנט-הבובות הסר-ההחלטה, הקורטס, נתקבלו החלטות נימרצות.

וכך היה השבוע התבשר העולם שספרד החליטה לבטל כמה וכמה הקלות:

● מעתה יהיה שוב אפשר במחוז-הבאסקים לעצור אדם, לפי סעיף-מעצר מינהלי, להחזיקו בכלא חקופה בלתי-מוגבלת.

● אפשר להגלות באסקים למחוזות מרוחקים.

● חוקי-החירום שתוקקה ספרד ב-1939 — ארבע שנים לאחר שנחקקו חוקים דומים עלידי המנדט הבריטי בארץ — ישובו להיות מופעלים.

● בתי-דין צבאיים, ולא אורחיים, ידונו כל „טרוריסט“.

* מתחרז עם מאד אוכס — „פר מטורף“ באנגלית.

הושמה ללימודי יום וערב
מספטמבר 1968
לנוער
הילים
חילים השוחרים
ובוברים

בפיקוח
ציבורי
ומחלכתי

תעודות
הסמכה
מחלכתיות

פרטים
והושמה

תל אביב

טשניחובסקי וז

1-8 לפנה"צ

4-7 בערב

רדיו-אלקטרוניקה (*)
רנהוט ועיצוב פנים (*)
סרטוט בניין ואדריכלי
גרפיקה שימושית
קידור ומיזוג אודור
צילום מיקצועי
צילום אופנה ופירסומה
צילום עיתונות
צילום הסרטה
סרטוט טכני
אינסטלציה חשמלית
עיצוב וציור אופנה
טלוויזיה למחלכילים
טלוויזיה למחלכילים
רדיו ומכשירי שמע

(*)
חילים

השוחרים

בקודים

מענק כלכלה ודחי

נשיעות המשיד העבודה

המכללה הפוליטכנית

סיסודם של יוצאי הסגל האקדמי של הסכנין. סכון סבולוגי לישראל

יכולים לסמוך

בזוג

בטיול ולנסיעה

בין בארץ או בחו"ל, אל תשכח את המצלמה! מבחר עשיר של מצלמות ואביזרים אצל „פוטו-ברנר“. פתוח והגדלות צבעוניות, המעבדות הגדולות והמשוכללות ביותר בארץ!

פוטו-ברנר

חיפה, רחוב החלוק 30

„אולפן גרג“ (בר-קמא)

פוחת שני קורסי ערב

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

ב-20.8 קורס של שבוע

ב-1.9 קורס של שבועיים.

הצלחה מובטחת! הרשמה:

ת"א: גורדון 5, טלמון 236209

ח"כ אורי אבנרי מראיין

בהיכל התרבות - יום ה' - 5.9.68 - 8.30 בערב

את:

שר המשטרה

הפרופסור

ישעיהו ליבוביץ

אליהו ששון

פזמוני המחזה "את ואני והמלחמה הבאה"

בחלק האמנותי:

שושנה דמארי

להקת האיבו בריקודי-מלחמה מביאפרה

להקת הקצב "האריות"

תצוגת אופנה של דיגמי הסתיו והחורף של "אלד"

הצמד ארכסנדרה ועודד

השחקן גדי איכון

הפתעה!

אישיות הרוצה
בעילום שם

שר-הבטחון הירדני לשעבר

אנוור נוסייבה

יצרן המכוניות

חברת הכנסת

אכריים אילין

שולמית אלוני

שינויים והוספות בתוכנית ייתכנו ברגע האחרון * כרטיסים להשיג ב"רוקוקו" וביתר המשרדים בתל-אביב

— יעוץ, הכוונה ועזרה בבעיות עדינות —

— סודיות מובטחת —

"היועץ"

רחוב ברזילי 13, תל-אביב (מול "אמפא"), טלפון 613814

ה מ נ ו י

קיבלת חשבונך לחידוש המינוי, פרע נא אותו בהקדם. עקב הביקוש לעיתון, לא נוכל לאפשר כל משלוח ללא תשלום

במדינה

ולפני מספר חדשים הוציא גם לאור את סינבאד — עיתון ילדים מצוייר בערבית.

אורחים

הציר הקטן

יש נסיך קטן — זה של סנט אכסיפרי והאגדה שלו. ויש ציר קטן — זה של מפלגת דה'גול.
הוא התיק, הוא משגע, הוא בישראל, הוא בסך הכל בן 29. שמו — ז'ורז' מאסובר. וכל החתיכות התלאביביות מתקנות את האופור ומסדרות את התיסרוקות, כשהן נכנסות עכשיו למאנדיס — בגללו.
כי הציר הקטן אוהב לבלות. למדות מוצאו מאחת המשפחות העשירות ביותר שבפרסניאן, אשר בדרום-צרפת. ולמרות

ציר מאסובר
מבלה ומאכזב

שהוא לא נכנס לאסיפה הלאומית הצרפתית עכשיו, על גל הפחד מפנייה מהפכה, אלא כבר ישב שם במושב הקודם.
"כולם אפסים!" לימודיו היו ככה: ככה בבית הספר הגבוה בו למד — שהוא גם בית ספרו של ראש-משלת צרפת לש-עבר, ז'ורז' פומפידו.

הקאריירה הצבאית שלו היתה קצת יותר טובה: הוא קיבל דרגת רביסון, שעה ששירת באגף האפסנאות של המטכ"ל הצרפתי.
אבל בתחום הפוליטי הצטיין ז'ורז' דווקא הרבה יותר מחבריו למעמד ולחברה: הוא גילה, כבר בגיל צעיר, מסירות ללא גבול לגנרל הנערץ, זכה לאחר היבחרו לפארלמנט הצרפתי בתואר ניכסף למדי: חבר בוועדת החוק.

בתוקף תפקידו שימש כשליחו האישי של הגנרל דה'גול אצל הנשיא גאמל עבד אל נאצר, למחרת מלחמת-שת-הימים. עם גאמל ישב בחביבות משך שעותיים ועם חברי ממשלת-מצרים שמונה ימים תמימים.
על כך הוא מעיר כיום בגילוי-לב: "מלבד עבד אל-נאצר ומוחיאדין — כולם בובות ואפסים".

כימעת — על מפסל. למוד-אכזבות מניסיונו המצרי, בא לישראל, "בלי טקסים ובלי גינוני-חן". משום כך גם ויתר בתורה על שליחי משרד-החץ.

התיצאה: כבר בלילה הראשון נשאר ללא מלון וללא קורת-גג. רק אדיבותה של משפחה ישראלית — משפחת נגל מרחוב ארלוזורוב 102 בחולון — איפשרה לציר-הפארלמנט לא לישון על ספסל ציבורי, בלילה הראשון שלו בארץ.

עתה הוא שוכן במלון בריסטול "משום שזה קרוב לידיתי מפאריס, רווי נתן" — המנהלת את הבאר של מאנדיס.

שם, ובדיסקוטק של פודריקה, הוא מבלה את כל זמנו, כימעת. אשר לחייו הציבוריים, בזמן שהותו בישראל? הוא סתם מושך כתפיים: "איני מוכן לפגוש כאן אף אישיות רשמית", הוא אומר, "אפילו לא את אייבי נתן".

והקו המדיני שלו? פשוט מאוד: בתיאוכו של דה'גול הגדול "צריך להגיע להסכם כלכלי ומדיני בין מצרים לישראל. הסכם שיאפשר לרוסים מוצא של כבוד".
קצת בלתי-שיגרתי, ללא ספק. אך ז'ורז' לואי מאסובר הוא, לכל הדיעות, אישיות פוליטית בלתי-שיגרתי.

עתונות

מו"ל למסד הקטן

למרות ששידורי-הטלוויזיה הישראליים נמצאים צדין בשלב ניסיוני, נהנה צופה הטלוויזיה הישראלי מיתרונות מסוימים על פני צופי טלוויזיה במדינות אחרות. בגלל מיקומה של המדינה, הוא מסוגל לקלוט במקלטו שידורים מחמש מדינות: מצרי, ירדן, סוריה, לבנון וקפריסין.

המיגבלה שביתרון זה היא רק אחת: הצופה הישראלי אינו יכול לדעת מראש איזו תחנה תשדר מה.

ממשלת-ישראל גובה אומנם מזה מספר שנים אגרה עבור התצפית בתחנות ה-טלוויזיה הערביות, אבל את שרות-האיני-פורמציה על תוכן-השידורים של התחנות עומד לספק דוקא אורח פרטי. קצין בכיר לשעבר בחיל-האוויר: מיכאל שיר (45).

אין מקומיות? שכנות! לפני ש-שה חודשים התחיל שיר להוציא לאור שבועון טלוויזיה בשם 8 בערב. כדי שמכשיר הטלוויזיה יהיה מכשיר-עזר לבידור ואינפורמציה ולא מכשיר אשר בעליו ומשפחתו מרותקים אליו, בתקווה לזכות בתוכנית מעניינת, מופיעים ברוב ארצות העולם שבועונים-טלוויזיה מיוחדים המספקים הדרכה והכוונה: מה שכדאי לראות? באיזו שעה תשודר תוכנית מסוימת?

מאחר שבשלב זה אין עיתון ישראלי יכול לתת מראש את תוכנית שידורי-הטלוויזיה הישראלית — כי מנהלי הטלוויזיה אינם יודעים בעצמם מה ישדרו — טבעי ש-8 ערב החל לספק אינפורמציה על שידורים זרים, בארצות הסמוכות.

עד כה הופיעו ב-8 בערב תוכניותיהן של קפריסין, שבוע מראש. אבל מהשבוע יפרסם 8 בערב את תוכניות תחנות-הטלוויזיה של קאהיר ואלכסנדריה. בשבועות הקרובים יכללו בשבועון גם תוכניות דמשק, עמאן וביירות.

רק בידור. האספקה השוטפת של התוכנית נעשית באמצעות גורם שלישי, בארץ ניטרלית. אולם לפני שהחליטו לפרסם שיר ועורך-השבועון, יהודה הראל, אותה, ניצבו עורכי 8 בערב בפני דילמה: כיצד יתכן לפרסם בישראל תוכניות טלוויזיה של ארצות-אויב?

הם מצאו פיתרון פשרני: עיתונם לא יפרסם את מועדי תוכניות-התעמולה ה-ערביות, ימליץ לעומת זאת על האזנה ותצפית בתוכניות תרבותיות, בידוריות או בסירטי קולנוע.

אם יקלט 8 בערב אצל צופי-הטלוויזיה בארץ, כשם שעיתונים דומים נקלטו אצל

מו"ל שיר ו-8 בערב
גם מקאהיר

צופי הטלוויזיה בעולם, הוא עתיד להיות זרוע נוספת של איל-עיתונות קטן, במימדים ישראליים. כי מיכאל שיר, מהגוס אלקטרו-ניקה במיקצועו, בן למשפחת סופרים, שולט כבר היום על קבוצה של כתבי-עת נפוצים. לפני 14 שנה התחיל את דרכו בשדה המוילות כשהוציא לאור את אצבעוני, דו-שבועון מצוייר לילי הגן וכיתות בתי-הספר הנמוכות. לאחר הצלחת עיתון זה ביסס עוד שורה שלמה של כתבי-עת: משבצת (עיתון שעשועים לילדים), תשבץ-כיס, אצי-בעוני באנגלית — הנפוץ ברבבות ספסים בכתב-ספר יהודיים בגולה.

חזק!

סוכר דיאו דורנט

מונע זיעת יתר
שומר על רעננות
והרגשה נעימה
במשך יום תמים.

Tanya

ייעוץ נקצועי בביתך

יש לנו מחלקת ייעוץ מיוחדת. לא את כל הבעיות נוכל לפתור לך, אבל אם הן קשורות בתיאום צבעים, כתבי לון, אל ת. ד. 507 תל-אביב, או ת. ד. 668 חיפה, והזמיני את המומחית שלנו. היא תבקר בביתך, ללא כל תשלום או התחייבות, ותדריך אותך בעצה.

לנוי והידור:

טמבור פ

משרד העבודה

המכון להשתלמות מקצועית משולבת

ת"א, בית אורט, שד' דוד המלך 39, טל. 248162

למד והשתלם - בכל חלקי הארץ

הרשמה מתמדת למגמות הבאות

אלקטרוניקה	תורת החשמל
טרנסיסטורים	חשמלאות רכב
אוטומציה ובקרה	מכונאות רכב
טלביזיה	קורחיה
טלמטריה	קירור ומיזוג אויר
הידראוליקה	שרטוט טכני
פלסטיקה	שרטוט בנן
נגרות	קריאת שרטוט
עצוב פנים ודקורציה	מתכות
(חלונות ראוה ודירות)	מתמטיקה טכנית
טקסטיל	אנגלית
בטוח	פיזיקה
מוזכרות	מקצועות יסוד ערבית

משרד העבודה

המכון להשתלמות מקצועית משולבת

"העולם הזה", שבועון החושות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 301345 • תאריך: 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.

3. ארת
אולפנא לדוגמנות
וטיפוח החן

ב-15 בספטמבר יפתחו:
**קורסים לדוגמנות
וטיפוח החן**

בהנהלת ובהדרכת
מימי מרגוליס
לאורה חכמי
יונה גפני

פרטים והרשמה:
יום יום בין 7-5 אחה"צ

תל-אביב רח' ב'ט' בנובמבר 82 טל: 259462

מרטין אדמון • ענף

תקופה עדינה, רגישה ורבת-התפתחויות. מוטב לשקוע לגמרי בתוך המאורעות, מאשר לשר לעמוד מן הצד. עם זאת, תיכונן קצרה טווח ובהיר-עיניים ביום ד' יאפשר לך לקצור פירות זמן ממושך. בת-בתולה: את מסוגלת להשפיע עליהם, השבוע, כמה שרק תרצי בתנאי שתיי אדיבה, מכונסת בתוך עצמך, מלאת-הור מור — אך שלא יהיה גלוי מדי. הרבי בטיול לים בחיק הסבע על אף העייפות שאת חשה בזמן האחרון, אל דאגה, זוהי רק תוצאה של השרב. לבשי בהיר.

אתה נמצא שוב בנקודה שאתה שונא — אבל לה אתה זקוק כדי לפעול כמו בן-אדם: בקו-הגנה, תוקפים אותך חזק, וחזקה שתדע כיצד לפעול כדי להשיב מלחמה-שערה, או למנוע את פני הרעה. בת-מאזניים: חברה קני אית עבודה לקחת או זה ממך. אך אם הוא חשוב לך באמת — או אם חשוב לך לסדר אותה — תזכי לברוש מתוק. לבשי סגול או כתום. זה יתאים לך.

**הזרוע
הזכר**

נו, באמת! כמה זמן אתה חושב שהיא תחכה לך? אתה מסוגל בקושי, להשיג את אשר כימעת החמצת — אם תתקפל לרוחב ולאורך, ותת-רפס ממש. אם אתה סבור שזה בניגוד לאופייך, זכור שגם אינך אוהב בידיות ושיש דברים החשובים לך אפילו מאוותך. קשר חם עם ידיד ותיק אך שיטחי ית-גלה, לפתע, כבעל חשיבות עצומה לכל בנות מזל-עקרב. התלבשי בצבע בורדו.

לא אגיד לך להשווין אבל קצת פירסומת עצמית צנועה לא תזיק בכלל למעמדך. ואומי נם, השבוע הוא המתאים ביותר לעסוק בעמך דתן הציבורית או ביחסיך עם הסביבה, בין קשתיים. פרשה נשכחת עלולה להטריד אותך, בת-קשת, בצורה מיכה, תבי, מיסמר או רכילות המגיעה מהרחוב. אי אפשר להימנע מזה וכן אין להתעלם מזה: אבל מאידך גיסא מסוכן להגיב בזעם. היי שקול לה ונדיבת-לב. אל תרבי לצאת ביחידות.

מזר איך שאתה מסתבך כל הזמן בתכתיב-הזולת, לא? כאלו כל זה היה אהוב עליך. אבל אתם שונאים תככים, לא כן, בני-גדי? נו, את הסוד לא נגלה. זה יישאר ביינינו. לעומת זאת, כדאי להתרענן במעט נסיעות או טיולים. הבריאות שלך חשובה, בת גדיים: שימרי על עצמך — בייחוד הישמרי ממחלות מידבקות, בעיך קר במקומות ציבוריים. הרבי להתרחץ בים, כי מי הים המלוחים ישפיעו עליך טוב. לבשי ירוק, ואל תחזקי את חברתך. זה מזיק.

עכשיו כבר מאוחר מדי. או מוטב שתשלימי עם המצב החדש, שתבצרי את עמדותייך, ושלא תגלי את כל הקלפים. אם אתה דוחק רוצה, אתה יכול להפיק תועלת — והנאה — מן העיסוקה או הסיכון אליהם נקלעת. זה רק תלוי ביידיך. לזוגות הרומאנטיים: אם היא דלי — תגיד כן, אם הוא דלי והיא לא — חכו.

אתה בטוח שאתה מסוגל לעמוד לבדך בלחץ: אין זו אלא אשלייה. טלה או אריה עשוי לעזור לך — אבל אם תסרב להריאות לו את העוצב ל-אמיתו, זה אבוד. יום ד' וה', בתחילת השבוע, יביאו לך שפע של חדשנות. צריך רק לעשות מאמץ קטן — אבל לעשות אותו באחריות. תישאר קירח מכאן ומכאן.

ימים קשים אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא-המאמץ הידרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על-פני כל ימות-השבוע. אל תשקיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך בנקודה אחת ויחידה. אתה תידרש להחליט מה עדיף.

בסך הכל, נכנסת לתקופה טובה מאוד שקדמו לה. אם את רחוקה — אין הרבה סיכויים שתישארי בודדה, השבוע, או שתהיי רחוקה, בעוד חודשים מועטים. בן-שור: הישמר מהוצאות ניכרות, העוללות להיגרם על-ידי צעדי פזון או על-ידי ליאות-מחשבה. מצד שני, מעורר לם לא היית כל-כך אקטיבי, לבשי תכלת.

בכלל לא יזיק לך, אם תתכנן בקפדנות את המי שך פוטנל העיסוקי — ותשחרר את תונויותיך לעצמך בלבד. אם אתה זקוק לכסף — קרוב משפחה או אפילו אשה מבוגרת עדיפים על ממון מבחוק, שמוגש לך לכאורה יתור-כדי הסדרות קטנות יותר, אם את רוצה כאהבתו — מוטב שתתענייני, לכאורה, גם באחרים.

מצבך הנפשי מוסיף להשתפר — וזאת, בזכות היכריות חדשות, ועליסוד כמה התפתחויות המוכיחות לך, כי יש לך כל הסיכויים לפענח את הקשרים שקשרו אותך למצב סטאטי. כישרונך יתגלה ברבים, למבוכתך ולשמחתך. אל תהיו שוטים, בני-סרטן: נצלו זאת למטרות-פרנסה.

בכוח האינרציה מוטב לזוז קדימה מאשר תוך כדי הפעלת כל השרירי, כל הזמן. זוהי תקופה בה מוטב לחשוב, הרבה, לפני כל צעד. ואומנם, אם כן תעשה ולא תירתע מן המסקנות המפתיעות שתסיק — תגיע רחוק, השבוע. יש סיכויים להצלחת-שכר אי להכנסה גדולה יותר. צפוי לך שבוע רומאנטי.

**למד
הנהלת
חשבונות**
במכון
לביא
בעזרת ספרי
לביא

✱ קורס בוקר מזורז ג'
✱ קורס ערב יסודי ג'
הפתיחה 5/9

נמשכת ההרשמה:
✱ קורס למתקדמים ד'
✱ קורס למדופלמים

תל-אביב, רחוב סמולנסקין 7, מפנת בן-יהודה 90, רמת-גן, שדרת הילד 21, על-יד קולנוע "אורדע".

**עם
ישיקה
לחופשה**

מכשיר פרוסיה

**מבחר גדול של
שעונים**

מזהב ומזהב לבן
בהנחה 30%-50%
ישר מהיבואן

רחוב העליה 34, תל-אביב

שינוי כתובת —
מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על-כך שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

העיתון

סיפור
ישראלי מקורי
נוסח
..הסרו מקופניק"

אהובתו

של אלוף

הפיקוד

(המחנה)

אהבת ב.ב.
במערומיה